قٰتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ (14) وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللّٰهُ عَلٰى مَن يَشَآءُ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

له هغو سره وجنګېږئ؛ الله به ستاسي په لاسونو هغوی ته سزا ورکړي، او ذلیل او خوار به يې کړي، او د هغو په مقابل کښې به ستاسي مرسته وکړي او د ډېرو مؤمنانو زړونه به يخ کړي. (14) او د هغوی د زړونو تاؤ به ايسته کړي. او چا ته يې چي خوښه شي د توبې توفيق به هم ورکړي. الله په هر څه پوهېدونکی، د حکمت څښتن دی.

[سُورَةُ التوبة :١٤-١٥]

ديني، تاريخي، سياسي، ادبي او خبري مجله

دري ورونه دري ستوري

مؤسسة العزائم الإعلامية

اوومه ګڼه / شنبه 15 محرم ۱۴۴۴هـ

مؤسســـة الـعـــزائم يــې وړانــدې کـــوي

ديني برخه

سياسي برخه

ادبي برخه

تاريخي برخه

تفسير القرآن الكريم

سُورَةُ التَّوْبَة

اووم درس ۷

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

د سورت توبې درس شروع و، مخکې الله عزوجل د اهل کتابو قباحتونه او شرکونه بيان کړل. او اسباب د قتال يې ذکر شو، وس دې ځای نه رب العالمين د منافقانو صفات ذکر کوي او هغوی ته زجرونه ورکوي، مخکې د حنين جنګ تذکره وشوه نو وس د تبوک جنګ ټول احوال بيانيږي، او دا منافقان به شرميږي، ځکه دې سورت ته الفاضحه وايي. او د جهاد څخه وروسته پاتې کيدونکو قاعدينو مسلمانانو اعذارو باندې به هم رد وي چې دا موانع د جهاد ندي. او د جهاد په اړه به وعد او وعيد، انذار او تبشير، ثواب او عذاب به هم په مختلفو طريقو سره ذکر شي.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ (38)

ژباړه: اې مومنانو! څه عذر دی ستاسې کله چې وويل شي تاسې اوځئ په لار د الله تعالی کې، نو درانه شئ تاسې ځمکې ته. آيا خوښ کړی دی تاسې ژوند دنياوي په بدل د آخرت کې، نو ندی سامان د ژوند دنياوي په مقابله د آخرت کې مګر لږ دی.

تفسير:

حافظ ابن کثير وايي:
هَذَا شُرُوعٌ فِي عِتَابِ مَنْ تَخَلَّفَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزْوَةِ تَبُوكَ حِينَ طَابَتِ الثِّمَارُ وَالظِّلَالُ فِي شِدَّةِ الْحَرِّ وَحَمَارَّةِ الْقَيْظِ.

دې ځای څخه د هغه چا د ملامتيا بيان پيل کيږي، چې په غزوه تبوک کې د رسول الله صلی الله عليه وسلم څخه وروسته پاتې شوي وو، کله چې ميوې پخې وې او د سختې ګرمی په موسم کې سيوري هم غوريدلي وو.

د تبوک واقعه:

مدينې په شمال کې ۶۰۰ کلوميتره فاصلې باندې د تبوک مقام پروت دی، په ۹ کال د هجرت باندې چې کله نبي عليه السلام د عربانو څخه فارغ شو، نو د غسان قبيله چې په شام کې واکمنه وه، او د روميانو حکومت تابع وه، هغوی خوف محسوس کړ او روميانو ته يې دعوت ورکړ چې نبي عليه السلام سره جنګ وکړي، دې لپاره چې سبا زمونږ لپاره درد سر جوړيږي.

نبي عليه السلام مدينه کې ناست دی او دښمن يې په سلګونو کلوميتره لرې په لرزان دی. نو دغه کفارو د جنګ تيارې شروع کړ، کله چې نبي عليه السلام خبر شو د غزوې اعلان يې وکړو او ددښمن مخې ته وتلو او د هغوی په ساحه کې يې د جنګ او مقابلې پريکړه وکړه، نو دا داسې وخت و چې سخته ګرمي وه، او مزل ډير لرې وو، او مدينه کې فصلونه پخ شوي وو، قچوري رسيدلې وې، سيوري يخ شوي وو، او دا هغه وخت و چې د مدينې خلکو به ټول کال کې ورته انتظار کوو. د سامان قلت هم و، بل خوا منافقان او يهوديان ټول د رومي صليبيانو خيرخواه او جاسوسان وو، نو ځکه سخت وخت کې جهاد کول ډير زيات ګران و. منافقانو چلونه جوړول او خپله خو خود پاتې کيدل نور مسلمانان يې هم ځان سره پاتې کول. خو ديرش زره صحابه تيار شو، نبي عليه السلام تبوک ته لاړو، هلته يې ۲۰ ورځې ددښمن انتظار وکړو، خو دښمن الله عزوجل مرعوبه کړ او مقابلې ته يې زړه ښه نه کړ، او شاوخوا قومندانونو او قومونو نبي عليه السلام سره لوظونه وکړل، لکه د أيْلَه حاکم نبي عليه السلام ته خط راوليږو او يو سپين قچر يې هم د ډالۍ په شکل راوليږو، نبي عليه السلام يې ډالۍ قبوله کړه او يو څادر يې ورته په تحفه کې ورکړ. (صحيح مسلم). د تبوک په سيمه کې ددښمن انتظار په موده کې نبي عليه السلام خالد بن الوليد رضي الله عنه ته ۴۰۰ مجاهدين ورکړل، هغه لاړو او دومة الجندل په سيمه يې بريد وکړ، الله عزوجل د مجاهدينو کومک وکړ او دغه سيمې حاکم يې د ښکار کولو پرمهال ونيوو، نبي عليه السلام ته يې راوستو، نبي عليه السلام ورته عفوه وکړه، او هغه سره يې دوه زره اوښان، اته سوه غلامان، څلور سوه زغرې او څلور سوه نيزو ورکولو باندې صلح وکړه. ددغه جهادي سفر څخه مسلمانان سرلوړي راوګرځيدل، بيا دا شام د عمر رضي الله عنه په وخت کې ټول فتح شو. نو الله عزوجل دې ځای نه د هغه سختې حالت او د منافقانو رد عمل او د صحابه وو ايماني کيفيات ذکر کوي.

[يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا]:

دې نه مراد يا خو منافقان دي چې د ايمان دعوه کوي، او يا هغه مسلمانان دي چې د تشويش او د ډار ښکار شوي وو.

[مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ]:

الله عزوجل په ډيرو سختو ټکو دا خلک ملامتوي، زورونه ورته ورکوي، چې کله تاسې د جهاد سنګر ته راوبلل شئ نو په تاسې څه چل وشي چې ځمکه ته درانده شئ؟ دا ولې داسې حالت تاسې باندې راځي؟ ستاسې څه عذر دی؟ په الفاظو کې هم سخت تاکيد او عتاب پروت دی، اثاقلتم، د ثُقْل مجردو نه تفاعل ته واوړيدو، او بيا د تثاقلتم څخه اثاقلتم شو نو لفظ څخه هم زيات دروندوالې معلوميږي.

او دې آيت کې دا اول صفت د منافقانو ذکر شوی، چې هغوی د جهاد په وخت کې سستي کوي او مال، دولت او مادياتو په لور کږيږي.

[أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ]:

علامه شوکاني وايي: أَيْ: بِنَعِيمِهَا بَدَلًا مِنَ الْآخِرَةِ.

آيا تاسې ددنيا نعمتونه د آخرت په (ابدي) نعمتونو غوره کوئ؟

او دا دويم صفت دی د منافقانو، چې آخرت مقابله کې دنيا ته ترجيح ورکوي. ځکه د جهاد څخه وروسته پاتې کيدو علت همدا دنيا ته ميلان دی، ولو که خلک ځانته مختلفې حيلې جوړوي.

او دا دواړه صفات نن سبا مسلمانانو کې هم راغلي دي. والله المستعان.

[فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ]:

حافظ ابن کثير وايي: دلته الله عزوجل ددنياوي نعمتونو څخه مخ اړولو بيان وکړو او آخرت ته يې ترغيب (هڅونه) ورکړه. [تفسير ابن کثير]

چې دا اصلا په آخرت باندې کلک ايمان ته ترغيب دی، او کله چې په آخرت باندې د انسان ايمان مضبوط شي نو بيا د الله د رضا لپاره او د جنت نعمتونو او د جهنم عذابونو څخه ځان ژغورلو لپاره د خپل سر سودا کوي، انسان کې ايماني غيرت او په الله توکل زياتيږي، زړورتيا، عزم، همت او حوصله يې پياوړې کيږي. او کله چې په آخرت ايمان کمزوری شي نو بيا پدغه زړه کې نفاق، جبن، ډار او کمزوري راټوکيږي. مجاهدينو ورونو! د جنت تذکرې اورئ دې لپاره چې ايمان مو تازه کيږي، لکه حديث د بخاري مسلم کې رازي:

أَنَّ اللَّهَ تعالى يقول لذلك الرجل يَكُونُ آخِرَ أَهْلِ الْجَنَّةِ دُخُولًا الْجَنَّةَ: تَمَنَّ، فَيَتَمَنَّى، حَتَّى إِذَا انْتَهَتْ بِهِ الْأَمَانِي يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: تَمَنَّ مِنْ كَذَا، وَتَمَنَّ مِنْ كَذَا، يُذَكِّرُهُ، ثُمَّ يَقُولُ: ذَلِكَ لَكَ وَعَشْرَةُ أَمْثَالِهِ .

جنت ته تر ټولو وروسته داخليدونکي سړي ته به الله عزوجل وفرمايي: ته نعمتونه وغواړه، نو هغه به نعمتونه غواړي، تر دې چې د هغه ارزوګانې (غوښتنې) به تمامې شي، بيا ورته الله عزوجل نعمتونه وريادوي چې دا وغواړه او دا وغواړه، بيا به ورته وفرمايي: دا (ټول نعمتونه) ستا لپاره دي او دې لس چنده نعمتونه نور هم ستا لپاره دي.

او حديث د مسلم کې د ابو ذر رضي الله عنه څخه روايت دي، هغه د رسول الله عليه السلام او هغه د الله عزوجل څخه روايت کوي، فرمايي: «يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوَّلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وجنكم قاموا في صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا إِلَّا كما ينقص المخيط إذا أدخل في البحر».

ژباړه: ای زما بندګانو کچيرې ستاسې مخکني او وروستني، انسانان او پيريان په يو ميدان کې ودريږي، بيا له ما څخه غوښتنې وکړي، او زه هر انسان (او پيري) ته د هغه غوښتل شوی څيز ورکړم، نو دا زما له باچاهی (قدرت) څخه دومره څه هم نه کموي لکه يوه ستن چې په بحر کې ښکته کړی شي او هغه د بحر څخه (اوبه) کمې کړي.

الله أکبر! نآشنا تشبيه ده، چې يوه ستن په بحر کې ښکته شي نو يو يا دوه څاڅکو باندې دا بحر هيڅ نه کميږي.

او دا دنيا خو د الله عزوجل په نزد د ماشي د وزرې هومره حيثيت هم نه لري. ځکه حافظ ابن القيم وايي:

لو ساوت الدنيا جناح بعوضةٍ **** لم يسق منها الربُ ذا الكفرانِ
لكنها والله أحقر عنده , من ذا الجناح القاصر الطيرانِ

کچيرې دنيا د ماشي د وزرې هومره حيثيت هم درلودای نو رب العالمين به کافر ته اوبه هم نه وی ورکړی.

خو قسم په الله دا دنیا د الله عزوجل په نزد د لنډ پرواز کونکي وزر والا (مچ) څخه هم ډیره سپکه ده.

[وس پدې آیت کې الله عزوجل د قعود عن الجهاد نتیجه ذکر کوي، څه چې جهاد ته ونه وځو نو څه به وشي ؟ فرمایي تاسې ته به عذاب درکړم او ددین د سرلوړۍ لپاره به نور خلک پیدا کړم]

إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (39)

ژباړه: که ونه وځئ تاسي (جهاد ته) نو عذاب به درکړي تاسې ته الله تعالی عذاب درد ناک او ستاسې بدله کې به راولي قوم سیوا ستاسې نه او ضرر نشئ ورکولي تاسې الله ته هیڅ ضرر او الله تعالی په هر څیز باندې زیات قدرت لرونکی دی.

تفسير:

[يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ]:

دې آیت کریمه کې د جهاد پریښودلو دوه نتیجې ذکر شوي دي:

اول: الله عزوجل فرمایي دردناک عذاب به درکړم، چې جهاد نه کوې نو عذاب ته ځان تیار کړه. نعوذ بالله. دا مجاهدین چې جهاد کوي د الله د عذاب څخه ډاریږي.

دویم: نور خلک به رب راولي، ستاسې قعود اسلام ته ضرر نه ورکوي. او الله رب العالمین د نورو قومونو په راوستلو زیات قادر دی. داسې خلک چې ددین ضرورت په وخت به سستي نه کوي، جهاد او قتال څخه به نه په شا کیږي، خپلې شخصي ګټې به په اجتماعي ګټو نه غوره کوي.

که یو مشر یا کشر جهاد پریږدي، عالم یا قومندان، مالداره سړی، د استعداد خاوند، د قوم او ملاتړ والا جهاد پریږدي، خو دا جهاد بیا هم نه ختمیږي. دا جهاد د کوم شخص پورې تړلی ندی، بلکې اشخاص دې صف پورې تړلي دي.

د طائفې منصورې نښه دا ده، صحیح البخاري او صحیح مسلم کې حدیث دی:

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ وَلَا مَنْ خَالَفَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ» وَفِي صَحِيحِ الْبُخَارِيِّ «وَهُمْ بِالشَّامِ».

زما د امت څخه به یوه ډله همیش په حق باندې غالبه وي، که څوک هغوی یواځې پریږدي یا یې خلاف کوي، دا ورته ضرر نه ورکوي، تر دې چې د الله عزوجل حکم راشي او دوی به هم داسې (غالبه) وي. او صحیح البخاري کې دا زیادت هم دی، چې دوی به په شام کې وي.

او عملا مونږ تاسې ګورو ډیر خلک د جهادي صف څخه لاړل خو جهاد باقي دی، څوک شهیدان شول، خلیفه شهید شي، والیان شهیدان شي، کتیبې کتیبې مجاهدین شهیدان شي، خو جهاد د هیچا په مرګ نه ودریږي.

ځکه شیخ ابو محمد العدناني هم وایي:

ويا جنود الدولة الإسلامية؛ خذوا عنّا كلمات: لا تخشوا على الخلافة، فإن الله تبارك وتعالى يحفظها، ويُصلحُ لها من يقيمها. وإنما اخشوا على أنفسكم، حاسبوها، وتوبوا وأوبوا لربكم.

اې د اسلامي دولت لښکرو ! زمونږ څخه بعضې خبرې واخلئ، په خلافت مه ویریږئ، دا به الله تعالی ساتي، او د دې قائم ساتلو لپاره به خامخا څوک برابروي، پخپلو ځانونو ویریږئ، نفسونو سره محاسبه وکړئ، توبې وباسئ، رب ته رجوع وکړئ.

[وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ]:

حافظ ابن کثیر وایي: قَادِرٌ عَلَى الِانْتِصَارِ مِنَ الْأَعْدَاءِ بِدُونِكُمْ. [تفسیر ابن کثیر]

الله عزوجل ستاسې پرته هم له دښمنانو څخه انتقام اخستلو باندې قادر دی.

نو دا کلک تهدید او سخت وعید دی.

[د تبوک غزوې احوال الله عزوجل شروع کړي وو، خو منځ کې دا خبره بیانوي چې ګوره کله چې نبي علیه السلام بیخي یواځې و، فقط ابو بکر ورسره ملګری و، هغه وخت یې چا نصرت کړی و ؟ آیا تاسې هلته وئ چې نبي علیه السلام مو د قریشو کفارو څخه ژغورلی وای ؟ نو هغه رب یې بیا هم په کومک کولو قادر دی]

إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (40)

ژباړه: که امداد نه کوئ تاسې ددې رسول سره نو یقینا امداد کړی دی دده سره الله تعالی، کله چې ویستلی و ده لره کافرانو، دویم و د دوو څخه، کله چې دواړه په غار کې وو، کله چې وویل رسول علیه السلام ملګري خپل ته، مه خفه کیږه یقینا الله تعالی زمونږ ملګری دی، پس راولیږله الله تعالی تسلي په هغه باندې او کلک یې کړو په داسې لښکرو سره چې تاسې هغه نه لیدلې او وګرځوله الله تعالی کلمه د کافرانو ښکته او کلمه د الله تعالی هغه اوچته ده، او الله تعالی زورآور دی حکمتونو والا دی.

[إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا]:

کله چې نبي علیه السلام د مکې څخه هجرت کوو، هر طرف قریشو خپل جاسوسان خواره کړي وو، په نبي علیه السلام او ابو بکر رضي الله عنه هر یو باندې سل اوښان انعام مقرر و، [لکه نن سبا چې د اسلامي خلافت په مشرانو د موجوده زمانې د کفارو لخوا ملیونونو ډالر مقرر دي] نبي علیه السلام او ابو بکر رضي الله عنه غار ثور کې پناه اخستې وه، او دا کفار ددغه غار خولې پورې راغلي و، چې ابو بکر رضي الله عنه سخت وارخطا شو، حدیث کې راځي:

عَنْ أَنَسٍ أَنَّ أَبَا بَكْرٍ حَدَّثَهُ قَالَ: قُلْتُ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَنَحْنُ فِي الْغَارِ: لَوْ أَنَّ أَحَدَهُمْ نَظَرَ إِلَى قَدَمَيْهِ لَأَبْصَرَنَا تَحْتَ قَدَمَيْهِ قَالَ: فَقَالَ: «يَا أَبَا بَكْرٍ مَا ظَنُّكَ بِاثْنَيْنِ اللَّهُ ثَالِثُهُمَا» أَخْرَجَهُ البخاري.

انس رضي الله عنه فرمایي چې ابوبکر رضي الله عنه ورته بیان کړی و: مونږ چې غار کې و نو ما نبي علیه السلام ته وویل: کچیرې پدوی کې یو تن هم خپلو خپو ته وګوري نو مونږ به د خپلو قدمونو د لاندې ووینې، نو هغه وفرمایل: ای ابوبکره، ستا د هغه دوه کسانو په اړه څه فکر دی چې الله عزوجل یې دریم (ملګری) دی.

لهذا ددین نصرت الله عزوجل خامخا کوي، کله چې ظاهري اسباب په کامله معنا استعمال شي نو د رب کومک خامخا راځي. نو هغه وخت چې رب خپل دین او ددین وارثان وساتل نو بیا یې هم ساتي، خو دغه مبارک کاروان کې چې مونږ تاسې استعمال شو دا د سعادت مقام دی.

حاصله معنا یې دا شوه: [إِنْ تَرَكْتُمْ نصره فالله سيتكفل بِهِ] که تاسې د هغه صلی الله علیه وسلم نصرت پریښود نو الله عزوجل به یې ساتنه (روزنه) وکړي.

[ثَانِيَ اثْنَيْنِ]: أَيْ: أَحَدَ اثْنَيْنِ، وَهُمَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبُو بكر الصديق رضي الله عنه.

ددوه څخه یو و، او دا دوه کسان رسول الله صلی الله علیه وسلم او ابو بکر صدیق رضي الله عنه وو.

[إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ]:

دلته صاحب څخه مراد ابو بکر صدیق رضي الله عنه دی، لکه احادیث د بخاري مسلم وغیره کې راغلي دي. نو ابو بکر رضي الله عنه صحابیت په قطعي الثبوت دلائلو او متواتر سندونو سره ثابت دی، کوم روافض چې ددې نه انکار کوي، دوی د قرآن نه منکر دي او په اتفاق د امت باندې مرتد دي، نر او ښځې به یې وژل کیږي، لکه اسلامي خلافت چې پرې شروع کړي ده. وفقها الله المزید.

لکه دې ځل محرم ۱۴۴۴ هـ ق کې هم کابل ښار څو ورځې پرلپسې د سلګونو روافضو د مرداریدو شاهد و.

[لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا]:

دا طبعي ویره ده، په هر انسان باندې راځي، ابوبکر رضي الله عنه وډار شو خو دا کوم عیب ندی، انبیاء کرام هم ډار شوي، موسی علیه السلام امسا نه چې کله مار جوړ شو هغه ترې منډه کړه، ابراهیم علیه السلام هم د هغه ملائکو نه وډار شو، ځکه خوراک یې نه کوو او داسې نور صحابه کرام هم ډار شوي دي.

او مفسرینو دا هم لیکلي چې دلته ابو بکر رضي الله عنه په نبي علیه السلام باندې وډار شو او دا خو کمال دی.

او کومو روایاتو کې چې راغلي چې دلته جولاګې ځاله جوړه کړه او یا کوترې دلته هګۍ واچولې نو دا خبره سمه نده، روایات کمزوري دي بلکې دا غار بیخي خلاص و.

[وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا]:

حافظ ابن کثیر وایي: قال ابن عباس يعني بكلمة الذين كفروا الشرك وكلمة اللَّهِ هِيَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. [تفسیر ابن کثیر]

عبد الله بن عباس رضي الله عنه فرمایي چې د کافرو کلمې څخه مراد شرک دی او د الله کلمه لا اله الا الله (توحید) ده.

[مخکې الله رب العالمین د جهاد څخه وروسته پاتې کیدونکو لپاره سخت وعید بیان کړ، او د خپل رسول د نصرت خبره یې وکړه نو وس ټولو ته په قتال باندې امر کوي]

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (41)

ژباړه: ووځئ تاسې که سپک یاست او که درانده یاست، او جهاد کوئ په مالونو خپلو سره او په نفسونو خپلو سره په لار د الله تعالی کې،

دا ډېره غوره ده ستاسې لپاره که تاسې پوهېږئ.

تفسير:

[انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا]:

دې حکم ته نفير عام ويل کيږي، چې هر مکلف کس به قتال لپاره وځي.

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ الْفَتْحِ فَتْحِ مَكَّةَ «لَا هِجْرَةَ وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ، وَإِذَا اسْتُنْفِرْتُمْ فَانْفِرُوا»

صحيح البخاري (إيمان باب 41 وصيد باب 10 وجهاد باب 1) وصحيح مسلم (جهاد حديث 2) وسنن الترمذي (سير باب 32) .

ژباړه: رسول الله صلى الله عليه وسلم د فتح مکې په ورځ وفرمايل: نور هجرت نشته مګر جهاد کول شته او نيک نيت هم شته، او کله چې له تاسې څخه د وتلو مطالبه وشي نو بيا اووځئ.

او دا دوه صورتونه دي:

اول: کله چې دښمن د مسلمانانو په ملک او علاقه حمله وکړي نو جهاد په ټولو مسلمانانو فرض عين ګرځي او په ټولو وتل لازم وي.

دويم: کله چې خليفة المسلمين يا د هغه نائب والي د نفير (وتلو) عمومي أمر وکړي نو بيا په ټولو وتل لازم دي.

" خفافا وثقالا " په تفسير کې امام طبري راوړي: شُبّانا وكهولا، شبابا وشيوخا، أغنياء ومساكين، مشاغيل وغير مشاغيل، رُكبانا ومُشاة، "الثقيل"، الثَّقِيلُ الَّذِي لَهُ الضَّيْعَةُ، فَهُوَ ثَقِيلٌ يَكْرَهُ أَنْ يُضَيِّعَ ضَيْعَتَهُ وَيَخْرُجَ، وَالْخَفِيفُ الَّذِي لَا ضَيْعَةَ لَهُ.

ځوانان او بوډاګان، مالدار او غريبانان، کارونو والا او اوزګار، سپاره او پياده، درونـد هغه چا ته ويل کيږی چې تجارت وغيره لري او د دې خرابيدل بد ګڼي او سپک هغه ځوک چې څه کار يې نه وي.

مُنْفَرِدِينَ أَوْ مُجْتَمِعِينَ، مَنْ لَا عِيَالَ لَهُ وَمَنْ لَهُ عِيَالٌ، مَنْ يَسْبِقُ إِلَى الْحَرْبِ كَالطَّلَائِعِ، وَمَنْ يَتَأَخَّرُ كَالْجَيْشِ.

يواځې يواځې او ډلې ډلې (ووځئ)، مجرد او هغه ځوک چې بچيان لري ، هغه ځوک چې جنګ کې مخکې تلونکي دي لکه سرلښکري قطعې او هغه ځوک چې وروسته روان وي لکه عمومي لښکر.

فتح القدير کې ليکي: هِيَ مُحْكَمَةٌ وَلَيْسَتْ بِمَنْسُوخَةٍ، وَيَكُونُ إِخْرَاجُ الْأَعْمَى وَالْأَعْرَجِ بِقَوْلِهِ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَإِخْرَاجُ الضَّعِيفِ وَالْمَرِيضِ بِقَوْلِهِ لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى مِنْ بَابِ التَّخْصِيصِ.

دا آيت کريمه محکم دی منسوخ ندی، او له دې حکم څخه ړوند او ګوډ وتل (مستثنى کيدل) د هغه نص له امله چې الله فرمايي: نشته دی په ړوند باندې څه ګناه او نه هم په ګوډ باندې څه ګناه، او د کمزوري او مريض وتل په هغه آيت سره چې الله فرمايي: نشته دی په کمزوورو خلکو او په مريضانو ګناه، دا د تخصيص د قبيلې څخه دي.

يعني دا آيت کريمه منسوخ ندی بلکې ددې څخه دا معذوره خلک د نورو دلايلو په بناء مستثنى شوي دي. او د صحابه وو تعامل هم پدې دلالت کوي.

حدثنا هدبة بن خالد، ثنا حماد بن سلمة، عن ثابت، عَنْ أَنَسٍ، أَنَّ أَبَا طَلْحَةَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَرَأَ سُورَةَ بَرَاءَةَ حَتَّى بَلَغَ هَذِهِ الْآيَةَ {انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ} [التوبة: 41] فَقَالَ: أُرَانَا اسْتُنْفِرْنَا شُيُوخًا وَشَبَابًا، بَنِيَّ جَهِّزُونِي. قَالُوا: يَا أَبَانَا، قَدْ غَزَوْتَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَغَزَوْتَ مَعَ أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، فَنَحْنُ نَغْزُو عَنْكَ. فَأَبَى «فَجَهَّزُوهُ فَغَزَا الْبَحْرَ فَمَاتَ فِي الْبَحْرِ فَلَمْ يَجِدُوا جَزِيرَةً يَدْفِنُوهُ فِيهَا سَبْعَةَ أَيَّامٍ فَلَمْ يَتَغَيَّرْ». [الآحاد والمثاني لابن أبي عاصم وهو صحيح]

ژباړه : ابو طلحه رضي الله عنه سورت توبه لوستله، تر دې آيت چې راورسيد ، ويې ويل: مونږ ته ښکاري چې مونږ ټولو ته د وتلو امر کړی شوی دی، بوډاګانو او ځوانانو ټولو ته، بچو ته يې وويل، ما تيار کړئ، هغوی ورته وويل: ای پلاره ته خو نبي عليه السلام، ابو بکر او عمر رضي الله عنهما سره جنګونو کې شريک شوې يې، وس به مونږ ستا په ځای جنګ وکړو، هغه ونه منله، نو تيار يې کړ ، او ابو طلحه رضي الله عنه د بحر غزا ته لاړ او بحر کې وفات شو، جزيره نه وه چې دا يې خښ کړې وای، اووه ورځې ده باندې تيری شوې او هيڅ قسم تغير په کې نه وو راغلی.

وَقَالَ ابْنُ جَرِيرٍ : حَدَّثَنِي يَعْقُوبُ حَدَّثَنَا ابْنُ عُلَيَّةَ حَدَّثَنَا أَيُّوبُ عَنْ مُحَمَّدٍ قَالَ شَهِدَ أَبُو أَيُّوبَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَدْرًا ثُمَّ لَمْ يَتَخَلَّفْ عَنْ غَزاة للمسلمين إِلَّا عَامًا وَاحِدًا قَالَ وَكَانَ أَبُو أَيُّوبَ يقول: قال الله تعالى: انْفِرُوا خِفافاً وَثِقالاً فَلَا أَجِدُني إِلَّا خَفِيفًا أَوْ ثَقِيلًا. تفسير الطبري 6/ 378.

امام ابن جرير الطبري نقل کړيدي: مقداد بن أسود رضي الله عنه هم د حمص په ميدان کې په مات هډوکي سره جهاد ته وتلې و. او ويلې يې چې الله عزوجل فرمايي : سپک او درانه ټول ووځئ.

دغه رنګ حبان بن زيد نه يې نقل کړي دي چې مونږ صفوان بن عمرو د حمص والي سره د جراجمه په لور جهاد لپاره روان و، يو بوډا سړی و، چې په سترګو باندې يې وريځې راغلې وی، مونږ ترې تپوس وکړو ته ولې راغلې يې ؟ ته خو معذوره يې ؟ هغه وويل چې الله عزوجل فرمايي : سپک او درانه ټول ووځئ.

[ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ]:

حافظ ابن کثير ددې تفسير داسې کوي:

أَيْ هَذَا خَيْرٌ لَكُمْ فِي الدُّنْيَا والآخرة لأنكم تَغْرَمُونَ فِي النَّفَقَةِ قَلِيلًا فَيُغْنِمُكُمُ اللَّهُ أَمْوَالَ عَدُوِّكُمْ فِي الدُّنْيَا مَعَ مَا يَدَّخِرُ لَكُمْ مِنَ الْكَرَامَةِ فِي الْآخِرَةِ.

دا جهاد غوره دی ستاسې لپاره په دنيا او آخرت کې ځکه چې تاسې د خپلې نفقې څخه لږ تاوان کوئ نو الله تعالى تاسې ته په دنيا کې ددښمن مالونه په غنيمت کې درکوي، سره ددې چې آخرت کې تاسې لپاره عزت هم ذخيره کوي.

[دې آيت کريمه کې الله عزوجل د منافقانو نور ځلور صفات بيانوي چې دوی د تبوک غزا څخه وروسته وروسته کيږي خو کچيرې دا نزدې غزا وی او دوی ته پکې غنيمت ښکاريدای نو بيا دوی خامخا تلل يعني ددوی ټول هم او غم دنيا ده]

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ وَلَكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (42)

ژباړه: که (غزوه تبوک) وی سامان آسان حاصليدونکی او سفر درميانه ، خامخا دوی به تلی وی تا سره ليکن لری شوی دی په دوی باندې سفر او زر دی چې قسمونه به وکړي دوی په الله تعالى سره که طاقت لرلې مونږه خامخا وتلي به وی مونږ تاسې سره، هلاکوي دوی ځانونه خپل (په دروغ قسم سره) او الله تعالى پوهيږي، چې يقينا دوی دروغژن دي.

[لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا]:

عرض د دنيا سازوسامان ته ويل کيږي، چې د انسان نفس يې غواړي. قريب معنا چې حصول يې آسان وي. نو حاصل يې دا شو: غَنِيمَةٌ قَرِيبَةٌ غَيْرُ بَعِيدَةٍ. نزدی ترلاسه کيدونکی غنيمت مراد دی. او روميانو نه مال غنيمت اخستل دې منافقانو ته ناممکنه ښکاره کيده ځکه دې غزا ته نه تلل.

وَسَفَراً قاصِداً أَيْ: سَفَرًا مُتَوَسِّطًا بَيْنَ الْقُرْبِ وَالْبُعْدِ.

قاصدا معنا درميانه مزل وي، چې زيات تکليف پکې نه وي.

ځکه دا اوږده مزلونه منافقانو لپاره ډير سخت وو، دوی کې ايمان نه و. کنه دغه جهادي سفرونه د انسان د ژوند نآشنا او خوشګوار لمحات وي. دا په غرونو ګړنګونو کې شپې کول، دا په يخنۍ او واوره کې د الله لپاره پيره کول، او دا په وږي نس ورځې ورځې مزلونه کول، چې د پاسه درباندې ډرون ګرځي او ټوله توجه دې الله عزوجل طرف ته وي، او ځای په ځای وايې چې ربه دا ستا لپاره دي، په خوړونو کې د چينې اوبو څکل او دمه کول او مونځونه کول، ددې سفرونو خوند او لذت مومنانو ته معلوميږي.

[الشُّقَّةُ]:

ابو عبيد او نور وايي: إِنَّ الشُّقَّةَ السَّفَرُ إِلَى أَرْضٍ بَعِيدَةٍ. ژباړه: هغه سفر چې لرې ځمکې ته وي.

او انسان پرې مشقت او تکليف ته رسيږي.

[وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ]:

او ځانونه څنګه هلاکوي، نو داسې چې يو خو کار يې غلط کړی، جهاد څخه وروسته پاتې شوي دي، او بيا پرې قسمونه هم کوي. نو عذر ګناه بدتر از ګناه. غلط کار لپاره عذر کې ددروغو قسم کول د هلاکت سبب دی.

نو دې آيت کې هم د منافقانو يو څو صفات بيان شول.

اول: کله چې مال غنيمت اميد وي بيا جهاد ته هم ځي.

دويم: کله چې سفر آسان وي، او سخته پکې نه وي نو بيا دا منافقان منډې راوهي. او د مومنانو طرز دا دی چې په سخته کې استقامت اختياروي.

دريم: د جهاد څخه پاتې کيدو لپاره غير شرعي عذرونه وړاندې کوي.

څلورم: دروغ وايي او ددروغو قسمونه کوي.

چې دا څلور صفات نن سبا اکثره مسلمانانو کې راغلي دي. والله المستعان.

[پدې آيت کريمه کې د علماؤ دوه اقوال دي: اول دا چې عمرو بن ميمون وايي پدې کې نبي عليه السلام ته د مينې ډک عتاب دی چې تا ولې هغه منافقانو ته د جهاد

ثخــه پاتــې کيــدو اجــازت ورکــړو چــې ددروغــو عذرونــه يــې وړانــدې کــول، بايــد تــا يــې تحقيــق کــړی وی، نــو تنبيــه ورتــه ورکــړل شــوه او دويــم دا چــې مکــي، نحّــاس او مهــدوي وايــي دا افتتــاح د کلام ده، لکــه خلــک وايــي: أَصْلَحَــكَ اللَّــهُ، وَأَعَــزَّكَ، وَرَحِمَــكَ، كَيْــفَ فَعَلْــتَ كَــذَا؟ خــو فتــح القديــر کــې وايــي چــې دا اول قــول پــدې موضــع کــې زيــات مناســب دی]

عَفَـا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ (43)

ژبــاړه: بخښــنه کــړې ده تاتــه اللــه تعالــی، ولــې اجــازت وکــړو تــا دويتــه، تــر هغــې پــورې چــې ښــکاره شــوی وی تاتــه هغــه کســان چــې رشــتيا وايــي او پيژندلــې وی تــا دروغــژن.

تفسير:

اللــه عزوجــل جهــادي اميــر او قــاضي تــه ادب ښــايي، چــې تحقيــق بــه کــوئ، بــې دليلــه دعــوه بــه د چــا نــه منــئ.

علامه شوکاني وايي:

وَقَــدْ رَخَّــصَ لَــهُ سُــبْحَانَهُ فِي سُــورَةِ النُّــورِ بِقَوْلِــهِ: فَــإِذَا اسْــتَأْذَنُوكَ لِبَعْــضِ شَــأْنِهِمْ فَــأْذَنْ لِمَــنْ شِــئْتَ مِنْهُــمْ وَيُمْكِــنُ أَنْ يُجْمَــعَ بَــيْنَ الْآيَتَــيْنِ بِــأَنَّ الْعِتَــابَ هنــا متوجّــه إِلَى الْإِذْنِ قَبْــلَ الِاسْــتِثْبَاتِ حَتَّــى يَتَبَــيَّنَ الصَّــادِقَ مِــنَ الْــكَاذِبِ، وَالْإِذْنَ هُنَالِــكَ مُتَوَجِّــهٌ إِلَى الْإِذْنِ بَعْــدَ الِاسْــتِثْبَاتِ وَاللَّــهُ أَعْلَــمُ. [فتــح القديــر]

او يقينــا اللــه تعالــی نبــي عليــه الســلام تــه پــه ســورت نــور کــې د اجــازت ورکولــو رخصــت ورکــړی و، پــدې قــول سره: کچيــرې دوی اجــازت وغــواړي ســتا نــه د بعضــې کارونــو لپــاره نــو چاتــه چــې ســتا خوښــه شي اجــازت ورکــړه. [او دلتــه يــې پــه اجــازت ورکولــو تنبيــه ورکــړه] نــو ددواړو آيتونــو ترمنــځ جمــع داســې ممکنــه ده چــې دلتــه د خــبرې پوخــوالي يعنــي د ريښــتوني د دروغجــن ثخــه جــلا کيــدو ثخــه مخکــې اجــازت ورکولــو تــه زورنــه متوجــه ده، او هلتــه اجــازت د خــبرې پوخــوالي ثخــه وروســته متوجــه دی. واللــه أعلــم.

نــو معلومــه دا شــوه چــې اميــر او قــاضي بــه تبيــن کــوي، دروغ او رشــتيا بــه معلومــوي، کــره او کوټــه بــه جــدا کــوي، کنــه هــر ســړی بــه وايــي زمــا عــذر دی، زه دا کار نشــم کــولای، زه عذر لــرم، دې تشــکيل تــه نشــم تللــی او اميــر او قــاضي بــه ورتــه وايــي چــې ســمه ده وروره، تــه پاتــې شــه. نــه، بلکــې دليــل بــه تــرې غــواړي چــې ثــه عــذر لــری، دليــل بيــان کــړه او ددليــل تنقيــح بــه بيــا کيــږي چــې خــبره واضحــه شي خلــک يــې وپيــژني، ســبا ورسره هماغــه شــان تعامــل وکــړي.

علامــه شــوکاني ددې آيــت پــه تفســير کــې دا هــم وايــي:

وَفِي الْآيَــةِ دَلِيــلٌ عَــلَى جَــوَازِ الِاجْتِهَــادِ مِنْــهُ صَــلَّى اللَّــهُ عَلَيْــهِ وَسَــلَّمَ، وَالْمَسْــأَلَةُ مُدَوَّنَــةٌ فِي الْأُصُــولِ. وَفِيهَــا أَيْضًــا: دَلَالَــةٌ عَــلَى مَشْرُوعِيَّــةِ الِاحْــتِرَازِ عَــنِ الْعَجَلَــةِ وَالِاغْــتِرَارِ بِظَوَاهِــرِ الْأُمُــورِ. [فتــح القديــر]

ژبــاړه: او دا آيــت د نبــي عليــه الســلام داجتهــاد پــه جائــز کيــدو دليــل دی، او دا مســئله د اصولــو پــه کتابونــو کــې جمــع شــوې ده. او پــدې آيــت کــې پــه ظاهــري کارونــو زر نــه دوکــه کېــدل او د عجلــې (جلتــۍ) ثخــه ثــان ســاتلو مســئلې جــواز بانــدې دليــل هــم شــته. او يــوه مهمــه مســئله پــدې آيــت کــې دا ده چــې نبــي عليــه الســلام د غيبــو علــم نــه درلــودو ثکــه يــې منافقانــو دروغ او رشــتيا پــه غيبــو سره نشــو جــلا کــولای. [دې ايــت کريمــه کــې اللــه عزوجــل د مومنانــو طــرز عمــل ذکــر کــوي، چــې کلــه د جهــاد غــږ وشــو، منافقانــو خــو عذرونــه او بهانــې جــوړول شروع کــړل، او اجــازه يــې غوښــتله خــو مومنانــو د شــهادت پــه نيــت ثانونــه ســينګار کــړل او غــزوې تــه روان شــول]

لَا يَسْــتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ (44)

ژبــاړه: اجــازت نــه غــواړي ســتا نــه هغــه کســان چــې ايــمان لــري پــه اللــه تعالــی، او پــه ورځ وروســتنۍ، ددې نــه چــې جهــاد وکــړي پــه مالونــو خپلــو سره او پــه نفســونو خپلــو سره او اللــه تعالــی پوهــه دی پــه متقيانــو بانــدې.

تفسير:

نــو دې آيــت کــې د مومــن او منافــق پيژندلــو لپــاره ښايســته معيــار ښــودل شــوی، چــې چــا پــه ســخته کــې اجــازه طلــب کولــه او ښــکاره عــذر يــې نــه و نــو دا ســړی يــا خــو منافــق دی او يــا د منافقانــو صفــت پکــې راغلــی دی. او مومنانــو صفــت دا دی:

عَــنْ أَبِي هُرَيْــرَةَ، عَــنْ رَسُــولِ اللــهِ صَــلَّى اللــهُ عَلَيْــهِ وَسَــلَّمَ، أَنَّــهُ قَــالَ: «مِــنْ خَــيْرِ مَعَــاشِ النَّــاسِ لَهُــمْ، رَجُــلٌ مُمْسِــكٌ عِنَــانَ فَرَسِــهِ فِي سَــبِيلِ اللــهِ، يَطِــيرُ عَــلَى مَتْنِــهِ، كُلَّــمَا سَــمِعَ هَيْعَــةً، أَوْ فَزْعَــةً طَــارَ عَلَيْــهِ، يَبْتَغِــي الْقَتْــلَ وَالْمَــوْتَ مَظَانَّــهُ. أخرجــه مســلم.

پــه خلکــو کــې د غــوره ژونــد والا هغــه کــس دی چــې د اللــه پــه لار کــې يــې خپــل د اس واګــې رانيــولي وي، پــه شــا يــې الوځــي، هــر کلــه چــې ددښــمن د راتلــو لــه املــه د ډار يــا خــوف غــږ اوري نــو پــه الوتلــو هلتــه ورځــي، قتــل او مــرګ پــه هغــه ځايونــو کــې لټــوي چــې هلتــه پيــدا کيــږي.

[پــدې آيــت کريمــه کــې هــم منافقانــو تــه زجــر دی او د هغــوی ثخــه ايــمان ســلب شــوی دی، معنــا دا چــې ثــوک تــا نــه دتبــوک پــدې ســخته کــې د جهــاد ثخــه پاتــې کيــدو اجــازت غــواړي نــو دا خلــک بــې ايمانــه دي، اللــه أکــبر، ثومــره کلــک تهديــد دی خــو نــن ســبا خلکــو تــه دا ډيــره وړه خــبره ښــکاري]

إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ (45)

ژبــاړه: يقينــا اجــازت غــواړي ســتا نــه (د جهــاد ثخــه پاتــې کيدلــو) هغــه کســان چــې نــه لــري ايــمان پــه اللــه تعالــی او پــه ورځ د آخــرت او شــک کــړی دی زړونــو ددوی پــس دوی د شــک لــه املــه ګــډ وډ دي.

تفسير:

[إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ]:

ايــمان باللــه او ايــمان بالآخــره يــې ذکــر کړيــدي، نــو دا ثکــه چــې دا دواړه د جهــاد مرکــزي علتونــه دي، دا دواړه ايمانيــات انســان قعــود تــه نــه پريــږدي.

[فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ]:

دغــه وخــت کــې منافــق ســخت حيــران وي، چــې ثــه وکــړم، کــوم خــوا وتختــم، ددې جهــاد نــه بــه ثنګــه خــلاص شــم، کافرانــو سره شــم کــه نــه دلتــه مومنانــو سره پاتــې شــم، لار تــرې ورکــه وي. ثمکــه ورتــه ثــای نــه ورکــوي.

[پــدې آيــت کريمــه کــې اللــه رب العالمين د منافقانــو بــل صفــت ذکــر کــوي چــې باتــې وهــي خــو عمــل نــه کــوي، چــې هغــوی دا ويــل: لَــوِ اسْــتَطَعْنَا لَخَرَجْنَــا مَعَكُــمْ، زمونــږ وســع نشــته، کنــه مونــږ خــو وتلــو، نــو اللــه عزوجــل بــه وفرمايــي چــې دروغ وايــي، کــه ددوی اراده وی نــو دوی بــه تيــاری کــړی وی.]

وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ (46)

ژبــاړه: او کــه دوی نيــت لرلــې د وتلــو د جهــاد خامخــا دوی بــه تيــاری کــړی وی هغــې لــره د ســامان ليکــن بــد ګڼلــی دی اللــه تعالــی پورتــه کيــدل ددوی (د جهاد لپــاره) نــو منــع يــې کــړل دوی لــره (د وتلــو د جهــاد نــه) او وويــل شــول دوی تــه کينــئ تاســې د کيناســتکو سره.

تفسير:

غــزوه تبــوک داســې غــزا وه چــې د منافقانــو ددغــه لاپــو حقيقــت يــې واضحــه کــړو، دوی بــه ويــل چــې مونــږ هــم مجاهديــن يــو، هــر وخــت جهــاد لپــاره تيــار يــو. خــو عجيبــه دا ده چــې ٥٠ او ٦٠ کالــه کــې چيرتــه ســنګر تــه حــاضر نشــو، نــه يــې نښــه ويشــتل زده کــړل، نــه يــې لمبــل زده کــړل، نــه يــې د جنــګ لپــاره جســم تيــار کــړو او نــه يــې اســباب تيــار کــړل، ټولــه خــواري يــې د کــور، دکان، ثمکــې او جائيــداد لپــاره ده. او بيــا چــې مجلــس کــې کينــي وايــي مونــږ خــو جهــاد اکــبر کــوو، خپــل نفــس سره جهــاد کــوو او مجاهديــن خــو جهــاد اصغــر کــوي، چــې دا پــه نبــي عليــه الســلام بانــدې دروغ تــړي، او نفــس سره کــه دغــه خلکــو جهــاد کــولای نــو نفــس بــه يــې د جنــګ ميــدان او د حــورو ســودا کولــو بــازار تــه بــه يــې راوړی وی.

عَــنْ أَبِي هُرَيْــرَةَ، قَــالَ: قَــالَ رَسُــولُ اللــهِ صَــلَّى اللــهُ عَلَيْــهِ وَسَــلَّمَ: «مَــنْ مَــاتَ وَلَــمْ يَغْــزُ، وَلَــمْ يُحَــدِّثْ بِــهِ نَفْسَــهُ، مَــاتَ عَــلَى شُــعْبَةٍ مِــنْ نِفَــاقٍ» أخرجــه مسلم.

ثــوک چــې مــړ شــو او غــزا يــې ونــه کــړه، او ثــان يــې هــم ورتــه تيــار نــه کــړو نــو دا د منافقــت پــه يــوه ثانګــه مــړ شــو.

بيــا دلتــه يــو حديــث نــه بعضــې خلــک اســتدلال کــوي چــې حديــث کــې راځــي چــا چــې پــه صــدق زړه سره شــهادت وغوښــتو، اللــه عزوجــل بــه يــې د شــهداءو مرتبــې تــه ورســوي، اګــر کــه پــه خپلــه بســتره مــړ شي، نــو وايــي مونــږ شــهادت غــواړو، لهــذا زمونــږ مرتبــه بــه د مجاهدينــو پــه شــان وي. ســبحان اللــه، يــو خــوا مجاهــد خپــل سر قربانــوي، د نــړۍ کفــارو مظالمــو او تکليفونــو تــه يــې خپــل ثــان کلــک نيولــی او بــل خــوا يــو کــس پــه نــرم پالنــګ خوبونــه کــوي، او ثــان دغــه مجاهــد سره برابــروي. نــو دې حديــث ثخــه ورتــه اســتدلال ســم نــدی، ثکــه حديــث داســې دی:

عــن سَــهْلِ بْــنِ حُنَيْــفٍ، أَنَّ النَّبِــيَّ صَــلَّى اللــهُ عَلَيْــهِ وَسَــلَّمَ قَــالَ: «مَــنْ سَــأَلَ اللــهَ الشَّــهَادَةَ بِصِــدْقٍ، بَلَّغَــهُ اللــهُ مَنَــازِلَ الشُّــهَدَاءِ، وَإِنْ مَــاتَ عَــلَى فِرَاشِــهِ» أخرجــه مســلم.

ژبــاړه: چــا چــې د اللــه تعالــی ثخــه پــه رښــتيا سره شــهادت وغوښــت، اللــه عزوجــل بــه يــې د شــهيدانو مقامونــو تــه ورســوي، اګــر کــه دا پــه خپلــه بســتره بانــدې مــړ شي.

دا خلــک د (بصــدق) قيــد ورسره نــه مراعــات کــوي، نبــي عليــه الســلام فرمايــي چــې پــه رشــتيا سره يــې شــهادت غوښــتلو نــو رشــتيا سره شــهادت غوښــتلو ثــه معنــا ده ؟ تاســې وګــورئ دې آيــت کــې د صــدق مصــداق ذکــر شــوی. رب العالمــين فرمايــي، چــې دوی بــه تيــاری کــړی وی، جهادونــو تــه بــه تــلي وو، خــو چــې نــدي تلــلي معلوميــږي چــې خپلــه دعــوه کــې صادقــه نــدي. لهــذا دې حديــث نــه مــراد هغــه خلــک دي، چــې مجاهديــن دي، شــهادتونو پســې ګرځــي، خــو بيــا

هم ورته په خپله بستره مرګ راشي لکه خالد بن وليد رضي الله عنه نو دغه خلکو ته الله عزوجل د شهيد مرتبه ورکوي.

همدغه رنګ ددې حديث نه وروسته امام مسلم همدا حديث راوړی، (من مات ولم يغز) اشاره ده دې ته چې فقط آرزوګانو باندې ګورې شهادت نه ميلاويږي، يو څه به کوې نو شهادت به تر لاسه کوې. مثال يې داسې دی، يو کس دی وايي چې زه د شپې قيام الليل کوم، خو نه ورته تياری کوي، نه اسباب برابروي، بلکې بې غمه شپې څملي او سهار راپاځي، ټول کال همداسې تير کړي، او بل خوا يو مسلمان دی هغه ټول کال قيام الليل او تهجد کوي، نو آيا دا دواړه برابر دي ؟ نه، ندي برابر، ځکه دا اول کس خو فقط د خولې خبرې کوی، پدې ټول کال کې يوه ورځ هم راپانځيدو، د قيام الليل اسباب يې ندي برابر کړي، او فقط په خوله دعوه کوي، نو همداسې د جهاد خبره هم ده.

[وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ]:

وس الله رب العالمين ددوی د عدم توفيق علت بيانوي چې دوی ته د جهادونه توفيق ولی نه ميلاويږي ؟ جواب دا دی چې دا خلک د الله عزوجل ندي خوښ، سم خلک ندي، نو ځکه ددوی وتل رب نه خوښوي، داسې قيمتي عمل لپاره د پاکو او سپيڅلو مجاهدينو انتخاب کوي، هر څوک ددې عمل لايق نه وي.

(ثبطه تثبيطا) خنډ جوړول او يو کس د کار څخه منع کولو ته وايي.

د جهاد څخه وروسته پاتې کېدو يو اصلي علت دې آيت کې بيان شو، خلک خو ځان ته قسما قسم عذرونه او حيلې جوړوي، خو الله عزوجل خبره واضحه کړه چې دغه خلک د رب العالمين بد راځي نو ځکه يې خپل لار کې نه استعمالوي.

[وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ]:

دوی ته وويل شول، چا ورته ويل ؟ يا تقدير مراد دی، او يا هم د رسول الله صلی الله عليه وسلم او صحابه وو قول مراد دی.

قاعدين نه مراد معذوره خلک دي. ماشومان، زنانه، مريضان او بوډا ګان وغيره.

[پدې آيت کريمه کې الله عزوجل مومنانو ته تسلي ورکوي، چې دې منافقانو او ناکاره خلکو وتلو ته مه خوشحاليږئ، ددوی وتلو باندې کوم خير نه مرتب کيږي، بلکې ددوی وتل ستاسې لپآره زيات نقصاني دي. او ددغه منافقانو به يو څو قبيح صفات هم بيان کړي.]

لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّاعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ (47)

ژباړه: که دوی وتلي وای په لښکر ستاسې کې، نه به وو زيات کړی دوی تاسې لره مګر نقصان او خامخا منډې به وهلي وی دوی په منځ ستاسې کې (په فساد سره) غواړي دوی په تاسې کې اختلاف او په (لښکر) ستاسې کې جاسوسان ددوی شته او الله تعالی ښه پوهه دی په ظالمانو باندې.

تفسير:

دې آيت کې هم د منافقانو څلور صفات ذکر شو:

اول صفت: که دوی ووځي نو هلته نقصان او فساد کوي.

دويم: اختلاف اچوي په مابين د مهاجرينو او انصارو کې.

دريم: دا منافقان د کفارو لپاره جاسوسي کوي.

څلورم: ظالمان دي. د شريعت حدودو څخه تجاوز کوي.

نو دا صفات پدې خلکو کې موجود دي، ځکه الله تعالی مخکې وفرمايل (کره الله انبعاثهم) ددوی وتل ځکه رب بد ګڼي.

نو چې ددې صفاتو والا کسان تاسې سره غزا ته هم لاړ شي نو تاسې ته به تاوان زيات درکوي که ګټه ؟ خامخا تاوان يې زيات دی نو ځکه الله تعالی فرمايي چې دوی دلته خه دي. خو فقط لړ راټينګ شوي وی چې ټولو خلکو ته ښکاره شوي وی او ساده مسلمانانو ته هم خبره واضحه شوی وی، هغه مسلمانانو ته چې ددوی دومره خباثتونو باوجود هم پرې دوکه کيږي، او وايي رب به يې ښه کړي، دومره بد خلک ندي!

[مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا]:

وَالْخَبَالُ: فساد، چغلي، اختلاف اچونې او ارجاف يعني ددروغو خبرونو خپرولو ته وايي.

[وَلَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ]:

حافظ ابن کثير وايي:

وَلَأَسْرَعُوا السَّيْرَ وَالْمَشْيَ بَيْنَكُمْ بِالنَّمِيمَةِ وَالْبَغْضَاءِ وَالْفِتْنَةِ.

خامخا دوی به ستاسې ترمنځ چغلی، بغض او فتنې اچونې لپاره منډې وهلې او ګرځيدلی.

ددې منافقانو يو لوي خصلت الله عزوجل ذکر کړی. منډې رامنډې ډيرې وهي، کله يو خوا ته ورځي، وسوسې اچوي، او کله بل خواته ورځي، وسوسې اچوي. لکه ددغه منافقانو او مرجفينو خلکو عادت وي.

اول نه چې کار شروع کوي، نو مجالسو کې غلطې خبرې کوي، د نظام خلاف خبرې، د قوميت خبرې، مسؤولينو باندې بې ځايه انتقادونه، خيالي نقشې جوړول، چې دا کار داسې پکار دی او دا داسې پکار دی، چې تنبيه ورته ورکړل شي وايي زه خو د اصلاح په نيت دا خبرې کوم، ولې دا اصلاح به مونږ نه کوو ؟ نو ګوره لار يې کومه اختيار کړې ده او رنګ ورته څه ورکوي. بيا دې خبرې ته زور ورکوي چې دلته خلاف شريعت کارونه روان دي، او څوک چې اصلاح کوي، هغه ته تنبيه ورکول کيږي، هغه رټل کيږي، بيا همدغه دليل ونيسي، ځان خفه کړي، او جهادي کارونو څخه وروسته شي، سنګر ته نه ځي، جنګ ته نه ځي، خه عذر يې پيدا کړی وي چې زما حقې خبرې څوک نه اوري، په قرار قرار آخر ځان دې ته جوړوي چې دې صف نه خپې سپکې کړي، چې کله پدې بريالې شي نو بيا هلته پروپاګنډ ته زور ورکړي، دا ټيلي ګرامو او فيس بکو باندې لګيا وي، چې مجاهدينو کې دا خطايي ده او دا خطايي ده، او دغه طريقې سره خلک د جهاد نه کينوي، په مسؤولينو يې بدګمانه کوي، او آخري نتيجه يې دا راوځي چې کفري نظام ته تسليم شي او بيا د کفارو سره په ملګرتوب د اسلامي نظام او مجاهدينو خلاف دسيسې جوړوی. نو مجاهدينو ورونو دغه خلکو نه ځان لری وساتئ، کوم کس چې تشې خبرې کوی، او کار نه کوي نو پوهه شئ دا سړی غلط سړی دی. او انجام ورله وګورئ، خامخا يې رب العالمين په کفرونو، شرکونو او ذلتونو کې اخته کوي. والله المستعان.

[وَفِيكُمْ سَمَّاعُونَ لَهُمْ]:

امام مُجَاهِد ، زَيْد بْن أَسْلَم او ابْن جَرِير وايي: {وَفِيكُمْ سَمَّاعُونَ لَهُمْ} أَيْ: عُيُونٌ يَسْمَعُونَ لَهُمُ الْأَخْبَارَ وَيَنْقُلُونَهَا إِلَيْهِمْ. ابن کثير.

تاسې کې د هغوی جاسوسان دي، هغوی لپاره اطلاعات جمع کوي او راپورنه ورکوي.

دا وګورئ نبي عليه السلام او صحابه وو صف کې جاسوسان وو، او دندې يې همدا وې، اختلاف اچول، پروپاګنډ کول، چغلی لپاره منډې رامنډې وهل، سنګر او معرکې ته نه تلل، سخته کې ددروغو عذرونه وړاندې کول، د مخلصو مجاهدينو پسې ټوقې کول، مجاهدينو پسې دروغ تړلو د وجې هغوی حوصلې کمزورې کول، اميرانو باندې بې ځايه تهمتونو له امله هغوی د مهمو کارونو څخه مصروفول او داسې نور چې مخکې به راشي ان شاء الله، نو نن چې جاسوس معلوموې همدا صفات پکې وګوره، دغه کس به يا جاسوس وي او يا به غير شعوري د اسلام خلاف کار کوي، نو مومن په تنبيه ورکولو سره پوهيږي او جاسوس او مفسد انسان د بار بار تنبيه ورکولو باوجود هم د خپل عادت څخه نه ګرځي.

نو دا ددې دليل هم نشي ګرځيدای چې بعضې خلک د جهاد څخه پاتې کيدو لپآره بهانه جوړوي، چې غاړې ته کينه جهاد مه کوه، نا، بيا خو پکار دا ده چې صحابه هم غاړې ته کيناستلي وی. او دا اشاره هم ده، چې دا لږ کسان دي، ډير ندي، نو دغه لږو پټو جواسيسو د وجې جهاد ترک کول هم شيطاني وسوسه ده، او دا قانون دی جاسوس انسان رب العالمين خامخا شرمولی دی، اګر که څه وخت مهلت هم ورته ورکړي.

[پدې آيت کريمه کې د منافقانو مرضونه او د باطن خباثت خه په ډاګه شوی دی، دا هغه خلک دي چې مخکې يې هم ستا په خلاف مکرونه او چلونه جوړول، مخکې يې هم مسلمانانو کې تفرقه پيدا کولو کوشش کړی دی.]

لَقَدِ ابْتَغَوُا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ (48)

ژباړه: يقينا غوښتلې وه دوی فتنه مخکې ددې نه او جوړ کړي وو دوی ستا په خلاف ډير چلونه تر دې چې راغی حق او ښکاره شو دين د الله تعالی او دوی بد ګڼي.

تفسير:

[لَقَدِ ابْتَغَوُا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ]:

ددوی د اختلاف اچونې دسيسې خو تاسې ته لا له پخوا څخه روښانه دي لکه احد کې ابن سلول خپل ۳۰۰ جنګيالي عين جنګ موقع کې ستانه کړل، بنو نضير يهوديان يې د قتل څخه وژغورل، بنو قريظه سره يې اړيکې وی، غزوه احزاب کې يې تيښته وکړه، او نورو مسلمانانو ته يې هم ويلې چې بس نوره کيسه ختمه شوه، ځان وباسئ، عائشه رضي الله عنها باندې تهمتونه ولګول، مهاجرينو او انصارو اختلافاتو ته يې لمن وهله، او آخر کې يې مسجد ضرار هم جوړ کړو. نو دا مرضيان خو مخکې نه معلوم دي.

[وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ]:

علامه قاسمي وايي: دَبَّرُوا لَكَ الْحِيَلَ وَالْمَكَائِدَ. [تفسير القاسمي]
ستا پر خلاف د حيلو او مكرونو تدبيرونه جوړوي.
[پدې ايت كريمه كې هم د جهاد څخه وروسته پاتې كېدونكو منافقانو نور صفات ذكر كيږي]

وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ ائْذَنْ لِي وَلَا تَفْتِنِّي أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ (49)

ژباړه: او بعضې ددوی نه هغه څوک دي چې وايي اجازت راكړه ماته (د پاتې كيدو) او مه اچوه ما په فتنه كې، خبر شئ دوی په فتنه كې غورځيدلي دي او يقينا جهنم خامخا راگيرونكې دی كافرانو لره.

تفسير:

[وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ ائْذَنْ لِي وَلَا تَفْتِنِّي]:

اول صفت د منافقانو: جهاد څخه پاتې كيدو اجازت غواړي او بيا وايي چې دا اجازت راكړه، په فتنه كې مې مه اچوه، مه مې گناهگاروه.
دويم صفت: د امير مخالفت كوي، هغه ورته يو امر كوي او دا ورته وايي چې نه زما د خوښې مطابق كار وكړه، يعني امير خپل تابع كول غواړي.
فتنې څخه مراد دلته گناه كې اخته كول او هلاكت ده. ددې دوه تفسيرونه شوي :
اول: دې منافقانو نبي عليه السلام ته ويل چې دې سختې گرمۍ كې ماته ددومره لرې سفر كولو حكم مه كوه ځكه زه به ستا امر ونه منمه او گناه كې به اخته شم. او كچيرې لاړ شم نو دلته كورونه يواځې پاتې كيږي، بچيان به مې هلاك شي. دا تفسير ددې الفاظو سره زيات مناسبت لري.
دويم: د جد بن قيس په نوم يو منافق و، هغه دا بهانه جوړه كړه چې اى د الله رسوله! د روميانو ښځې زياتې خايسته دي نو كه زه تبوك غزا ته لاړم شايد چې ځان كنټرول نه كړاى شم، لهذا ته ما معذور وگڼه او د پاتې كيدو اجازت راته راكړه. [المعجم الكبير ٢ / ٢٧٥، ح ٢١٥٤، أبو نعيم في المعرفة] چې سند كې يې اختلاف شته.

[أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا]:

دوی خو بهانې جوړوي چې مونږ فتنه كې پرې نه وځو خو حقيقت كې دوی په فتنه كې اخته دي. او في الفتنه جار مجرور يې د حصر لپاره مقدم كړي دي. تاسې خو منافقان ياست، نو د نفاق نه به هم لويه فتنه وي ؟ تاسې د رسول الله عليه السلام څخه وروسته پاتې كيږئ، ددې څخه به هم لويه فتنه چيرې وي ؟

[وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ]:

دا داسې ظالمان وو، چې نبي عليه السلام تابعداري او جهاد تگ ته يې فتنه ويلې، ځكه پرې رب العالمين د كفر فتوه ولگوله.
دلته خو به ځان په حيلو باندې خلاص كړي، قيامت كې به څه كوي، چې جهنم څخه به نشي ويستل كيداى.
[دلته د منافقينو او مرجفينو نور قباحتونه ذكر كيږي چې ددوی پيژندنه د جهادونو او معركو په دور كې په آسانۍ سره كيږي]

إِنْ تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِبْكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ (50)

ژباړه: كه ورسيږي تاته خوشحالي نو خفه كوي دوی لره او كه ورسيږي تاته څه مصيبت نو وايي دوی يقينا مونږ عمل كړی دی په خپل تدبير باندې مخكې ددې نه، او وگرځي دوی (ستاسې نه) او حال دا دی چې دوی خوشحالي كوي.

تفسير:

دا منافقين او مرجفين د جهاد په موسم كې راښكاره كيږي، داسې بدبخته انسانان دي چې د اسلام او مجاهدينو په كاميابۍ خفه كيږي او په ضرر يې د خوښۍ احساس كوي، يا مجاهدين ساده گان گڼي او ځان هوښيار گڼي، چې گوره مونږ په څومره حكمت او بصيرت سره ځان خوندي كړو ؟ يعني د اسلام، عقيدې او منهج غم ورسره نشته خو د خپل نفس ساتنه يې هدف ده، هغه كه په هره لار وي.

[إِنْ تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ]:

الْحَسَنَةُ: الْغَنِيمَةُ وَالظَّفَرُ.
الحسنة څخه مراد غنيمت او بريا ده.

[وَإِنْ تُصِبْكَ مُصِيبَةٌ]:

الْمُصِيبَةُ: الْخَيْبَةُ وَالِانْهِزَامُ.
مصيبت څخه مراد شكست او تاوان (هدف ته نه رسيدل) دي.

[يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ]:

كله چې مسلمانانو ته تكليف ورسيږي نو دغه وخت به دا منافقان خپل سياست، تجربه او نقشه تشريح كوي او تفريعات به پرې پيل كړي. چې مونږ مخكې ويلې چې گوره داسې كار مه كوئ، ددې نتيجه خه نده. نو آيا دا خبره ددوی د منلو ده چې جهاد مه كوئ، عمليات ودروئ. جوړه وكړئ، خبره وكړئ ولو كه د عقيدې او منهج په نقصان هم تمامه شي ؟ چې جنگ وي خامخا فتح او شكست، زخم، اسارت او شهادت به پكې وي.

[وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ]:

داسې عجيب خلک دي د اسلام په شكست خوشحاليږي، د مسلمانانو په فتح خفه كيږي، ځكه چې مسلمانان غالبه شي خو د منافقانو او مرجفينو حيثيت ختميږي، خبرې يې دروغ ثابتيږي، نو بيا خفه كيږي. او چې مصيبت رسيږي، نو بيا وايي چې مونږ خو ويلې چې دا خلک په مشرۍ نه پوهيږي، په سياست نه پوهيږي، سرزوري كوي. همدا اعتراضات په نبي عليه السلام هم شوي وو. او هدف ددې مرجفينو دا وي چې ساده مسلمانان لاس ته كړي.
[وس الله عزوجل نبي عليه السلام ته امر كوي چې دې منافقانو او مرجفينو ته جواب وركړه چې مونږ ته د جهاد په صف كې كوم څه رسيږي، دا الله عزوجل مونږ ته په تقدير كې ليكلي وو، خامخا به راته رارسيدل، او ستاسې ارجاف به زمونږ توكل كمزورى نه كړي]

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (51)

ژباړه: ته اووايه هيڅكله به ونه رسيږي مونږ ته مگر هغه څه چې الله تعالى مونږ لپاره مقرر كړيدي، هغه مولا زمونږ دی، او خاص په الله تعالى دې ځان وسپاري مومنان.

تفسير:

[قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا]:

دا مصيبتونه ليكل شوي او مقرر شوي دي:
اول: په لوح محفوظ كې. دويم: هغه كتاب كې چې پر مونږ نازل شوی.
او ددې جواب حاصل دا دی كله چې يو انسان پدې پوهه شي چې د الله عزوجل تقدير حتمي دی او هر خير او شر په تقدير كې ليكل شوی دی نو بيا پرې مصيبتونه اسانيږي.

[هُوَ مَوْلَانَا]:

نَاصِرُنَا، وَجَاعِلُ الْعَاقِبَةِ لَنَا، وَمُظْهِرٌ دِينَهُ عَلَى جَمِيعِ الْأَدْيَانِ.
هغه زمونږ كومكي دی، او آخري انجام زمونږ په نفع گرځونكی دی، او خپل دين په ټولو دينونو غالبونكی دی.

[وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ]:

وَالتَّوَكُّلُ عَلَى اللَّهِ: تَفْوِيضُ الْأُمُورِ إِلَيْهِ. په الله باندې توكل كولو معنا دا ده چې خپل ټول كارونه هغه ته سپارل.
دلته مراد دا دی چې تاسې توكل په الله وكړئ، په افرادو او اسبابو مه كوئ. چې دا منافقان درسره ونه وتل او ستاسې تعداد كم شو نو تاسې مه خفه كيږئ، يا اسباب درسره كم و نو تاسې په الله توكل وكړئ، هغه به ستاسې كومک كوي.
او همدا د ايمان تقاضا ده چې يواځې په الله تعالى توكل وشي.
[وس دې آيت كريمه كې منافقينو او مرجفينو ته دويم جواب دی]

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسْنَيَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمُ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِنْ عِنْدِهِ أَوْ بِأَيْدِينَا فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ (52)

ژباړه: ته اووايه چې انتظار نه كوئ تاسې په باره زمونږ كې مگر يو د دوو خوشحاليو نه او مونږ انتظار كوو ستاسې په باره كې چې تاسې ته به الله تعالى خپل طرف نه عذاب ورسوي يا په لاسونو زمونږ، پس انتظار كوئ يقينا مونږ ستاسې سره انتظار كونكي يو.

تفسير:

[قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسْنَيَيْنِ]:

دويم جواب حاصل دا دی چې آيا تاسې زمونږ په اړه ددوه خوشحاليو څخه د يوې انتظار كوئ ؟ چې يا نصرت او يا شهادت دی. زمونږ په نزد خو دا دواړه ښكلې نتيجې دي.
حديث كې راځي:
عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : " تَضَمَّنَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِي سَبِيلِهِ ، لَا يُخْرِجُهُ إِلَّا جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَإِيمَانًا بِي وَتَصْدِيقًا بِرُسُلِي ، فَهُوَ عَلَيَّ ضَامِنٌ أَنْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ أَرْجِعَهُ إِلَى مَسْكَنِهِ الَّذِي خَرَجَ مِنْهُ نَائِلًا ، مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ أَوْ غَنِيمَةٍ. [صحيح مسلم]
ژباړه: رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: الله رب العالمين د هغه چا په اړه په ځان دا لازمه كړې چې څوک په الله ايمان ولري، د رسولانو تصديق وكړي او د جهاد په نيت سره ووځي نو زه به دا جنت ته خامخا داخلوم او يا به يې خپل كور ته راگرځوم، سره د اجر او يا سره د غنيمت.
او [هل] استفهامي دلته د تقريع،

توبیخ او زورني لپاره راغلی دی.
[وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمُ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِنْ عِنْدِهِ أَوْ بِأَيْدِينَا]:
دا جمله د ماقبل مومنانو د عاقبت مقابل کې ده، هلته مومنانو لپآره دوه خوشحالۍ او دوه خایسته نتیجې وې، نو دلته د منافقانو او مرجفینو لپآره دوه بدې پایلې دي، یو دا چې د الله عزوجل لخوا د عذاب راتلل دي. او یا د مجاهدینو په لاس اسیرانیدل، وژل کیدل او ذلیله کیدل دي.

[فَتَرَبَّصُوا]:

او دلته دا فاء فصیحه ده او دا امر د تهدید لپاره دی، الله عزوجل دې خلکو ته وعید ورکوي. پښتو کې خلک وایي گورو به، هغه شان تهدید ورته بیان شوی. معاذ الله.
[دې ایت کریمه کې هم د منافقانو دوه نور بد صفات ذکر کیږي]

قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَّلَ مِنْكُمْ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ (53)

ژباړه: ته اووایه خرچه کوئ په خوښه یا په ناخوښه، هیڅ کله به قبول نه کړی شي ستاسې څخه، یقینا تاسې نافرمانه قوم یاست.

تفسیر:
[قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَّلَ مِنْكُمْ]:

امام ابْنُ جَرِيرٍ د ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنهما څخه ددې آیت شان نزول ذکر کړی، چې دا د جد بن قیس په اړه نازل شوی، مخکې د المعجم الکبیر للطبراني حدیث تیر شو: إِنِّي إِذَا رَأَيْتُ النِّسَاءَ لَمْ أَصْبِرْ حَتَّى أَفْتَتِنَ، وَلَكِنْ أُعِينُكَ بِمَالِي، قَالَ: فَفِيهِ نَزَلَتْ قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعاً أَوْ كَرْهاً الْآيَةَ.
یقینا زه چې زنانه ووینم نو صبر نشم کولای او فتنه کې غورځیږم، خو زه به په خپل مال سره ستا مرسته وکړم، وایي د هغه په اړه دا آیت نازل شو.
یا خو دا خبر دی، الله عزوجل ورته خبر ورکوي کچیرې تاسې په خوښه یا په ناخوښۍ خرچه کوئ نو له تاسې څخه هیڅکله هم نشي قبلیدای. یا دا هم ویل شوي چې دا امر دی په معنا د خبر دی.
او دا واضحه ده چې کفر او نفاق موجود وي نو صدقه یې چېرته قبلیږي ؟

[إِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ]:

وَالْفِسْقُ: التَّمَرُّدُ وَالْعُتُوُّ. فسق سرکشي او حد څخه تجاوز ته وایي.
او دلته ترې مراد فسق أکبر دی.
[وس الله عزوجل ددې منافقانو د صدقاتو نه قبلیدو علت وضاحت سره ذکر کوي]
وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ (54)
ژباړه: او نه دي منع کړي دوی چې قبول کړی شي ددوی نه صدقې ددوی مگر دې خبرې چې دوی کفر کړی دی په الله تعالی او په رسول د هغه او نه راځي دوی مانځه ته مگر په داسې حال چې ناراسته وي او نه مصرفوي دوی مگر په داسې حال کې چې بد یې گڼي.

تفسیر:
[وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ]:

درې علتونه د عدم قبولیت بیان شو، چې دا درې د منافقانو قبیح صفات هم دي.
اول صفت: کفر دی.
دا منافقان کفار دي. او شرک په صورت کې بل هیڅ عمل نه قبلیږ ي.

[وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى]:

دویم صفت: دوی مونځ نه کوي، مگر په سستۍ او بوج گڼلو سره مونځ کوي. دا ځکه چې دوی ددې مونځ د ثواب امید نه ساتي، او نه هم د مونځ پریښودو د عذاب څخه ډاریږي. ددوی د مونځ حاصل یواځې خلکو ته ښودنه ده چې مونږ مسلمانان یو، دې لپاره چې څښونه راته ونه وهي.
[وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلا قَلِيلا} [النِّسَاءِ: 142]
او کله چې دوی مونځ ته ودریږي نو سست ودریږي، ځان ښودنه کوي خلکو ته، او الله عزوجل نه یادوي مگر لږ.
نو دا د منافق صفت دی چې مونځ کې سست پست ولاړ وي، داسې نشاط، تازه او توجه سره نه وي ولاړ.
مسلمانانو ورونو!
دا وگورئ، مونځ دومره مهم عبادت دی چې صدقه او جهاد باندې هم خورا زیات تاثیر لري.

[وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ]:

دریم صفت: د الله په لار کې چې کومه خرچه کوي نو دا د زړه له کومې نه کوي بلکې بد یې گڼي. ځکه چې ددوی دا عقیده ده چې دا مال خو زمونږ څخه ضایع شو. د انفاق د اجرونو څخه ناامیده دي.
چې صدقه یې نه قبلیږي نو مونځ روژه یې هم نه قبلیږي. معاذ الله.

نثر اللؤلؤ والمرجان

في سلسلة معرفة الرحيم الرحمان

شپږم درس

أحمد الله وأسبّحه بعلوّه وكماله الذي خلق السموات والأرض على مِنواله ونُوِّرَت بنوره وزُيِّنَتْ بجماله ثم استوى على العرش لائقا بذاته وجلاله ولا يخفى عليه شيئ من أمور العالم وأفعاله وعليم بجميع أحواله وأعلن الفوز لمن امتثل بإنزاله وإرساله وأصلي وأسلّم على رسوله ونبيه محمد وعلى أهل بيته وأصحابه وآله، أمابعد:

محترمو مسلمانو ورورنو او خويندو!

مخکې د عقيدې په ذکر شوي بحث کې مونږ د لوی الله په توفيق سره د الله تبارک وتعالی د ذات په اعتبار سره په مطلق علو باندې د رسول الله صلی الله عليه وسلم د احاديثو نه دلايل ذکر کړل، اوس په دې شپږم درس کې په مذکوره دعوې د رسول الله صلی الله عليه وسلم د صحابه کرامو او تابعين عظامو اقوال ذکر کوو.

دفع القلق والمهابة

بإثبات هذه العقيدة عن خير البرية الصحابة

مخکې فصل کې تاسو د قران نه بعد د احاديثو نه هم د دې عقيدې اثبات ملاحظه کړ چې الله رب کريم د ذات په اعتبار سره بره فوق سبع سماوات دی، اوس د کتاب او سنت څخه د دې ثابت عقيدې دغه اعتقاد د رسول الله صلی الله عليه وسلم د صحابه کرامو رضوان الله عليهم اجمعين څخه هم واورئ.

(١) ابوبکر الصديق رضی الله عنه کله چې رسول الله صلی الله عليه وسلم وفات شو او صحابه کرام د يو لوی غم او مصيبت سره دچار شول نو ابوبکر رضی الله عنه د عمر رضی الله عنه د خطبې په مقابل کې خطبه کوي او فرمايي:

من كان يعبد محمدا فإنه قد مات، ومن كان يعبد الذي في السماء فإنه حي لا يموت"

ژباړه: چا چې د محمد عبادت کاوه نو يقينا هغه وفات شو، او چا چې د هغه چا عبادت کاوه چې هغه په اسمان کې دی، نو بې شکه هغه ژوندی دی مرګ پرې نه راځي.

أخرجه الدارمي في الرد على المريسي ص٤٦٣ -ضمن عقائد السلف او ابن قدامة په إثبات صفة العلو ص١٠١ ــــ ١٠٢ أو علامه ذهبي په العلو ص٦٢.أو ابن القيم رحمه الله په اجتماع الجيوش الإسلامية ص ١١٩ کې ذکر کړی دی.

(٢) عمر بن الخطاب رضی الله عنه د ده رضی الله عنه نه هم تقريباً ډيرو تفسيرونو دغه واقعه نقل کړي، چې عمر رضی الله عنه کله يوې زنانه په لار کې ودرولو او خبرې يې ورسره کولې نو د ده له ملګرو نه يو کس هغه ته وفرمايل "يا أمير المؤمنين حبست الناس على هذه العجوز"

ژباړه: ای امير المومنين ته د دې بوډۍ په وجه د نورو خلکو د ملاقات نه حصار شوې فقال: نو عمر رضی الله عنه ورته وفرمايل "ويلك أتدري ما هي؟

ژباړه: های هلاک شي ته خبر يې دا څوک ده؟ "هذه امرأة سمع الله شكواها من فوق سبع سموات"

دا خو هغه ښځه ده چې شکايت يې الله تبارک وتعالی د اوو اسمانونو نه بره اوريدلی وو. هذه خولة التي أنزل الله فيها دا خوله ده هغه خوله چې الله تبارک وتعالی يې په شان کې دغه کلام نازل کړی چې فرمايي:

{قد سمع الله قول التي تجادلك في زوجها} وګوره العرش للذهبی ٢/١٦٣ اوالرد علی الجهمية ص٢٧۴ دامام دارمی اوبيهقی رحمه الله هم په الأسماء والصفات ٢/٣٢٢ رقم الأثر ٨٨٦ باندې ذکر کړی دی.

(٣) عثمان بن عفان رضی الله عنه عبد الرحمن بن عوف رضي الله عنه فرمايي: چې کله ما د عثمان رضی الله عنه لپاره بيعت واخيسته او خلکو هم ورسره بيعتونه وکړل نو فرمايي چې: رفع رأسه إلى سقف المسجد وقال: "اللهم اشهد"

نو عثمان رضی الله عنه سر د مسجد د چت (مراد ترينه بره اسمان طرف سر اوچتول دي) طرف اوچت کړ، او ويې فرمايل: ای الله ته ګواه اوسه. وګوره العرش للذهبی ٢/١٦۴ العلو لذهبی ص٦٣ ابن خزيمه فی التوحيد ١/٢٤٢ الأسماء والصفات للبيهقی ٢/٢٤٢

(۴) عبدالله بن مسعود رضی الله عنه د ابن مسعود رضی الله عنه نه روايت کړی دی فرمايي:

چې څوک سبحان الله، والحمدلله، والله أكبر، ووايي "نو تلقاهن ملك فعرج بهن إلى الله تعالى" نو يوه ملايکه يې واخلي او دغه کلمات د الله طرف ته پورته کوي.

فلا يمر بملأ من الملائكة إلا استغفروا لقائلهن، حتى يجيء بهن وجه الرحمن" نو دوی په يوه ډله د ملائکو نه ورتيريږي مګر دا چې هغوی د دې ويوونکي ته مغفرت غواړي، تر دې چې دغه کلمات دا ملايکه د رحمان ذات مخې ته ورسوي، امام ذهبی رحمه الله دغه اثر نقل کوي او فرمايي: أخرجه العسال وإسناده كلهم ثقات وګوره العرش ٢/١٦٥ دغه ډول دا اثر ابن القيم په اجتماع الجيوش الاسلاميه ص ٢٥٢ کی هم ذکر کړی او فرمايلي يې دي اخرجه العسال باسناد كلهم ثقات.

(٥) عبدالله بن عباس رضي الله عنهما دی ده به فرمايل:

فكروا في كل شيء ولا تفكروا في ذات الله، فإن بين السموات إلى كرسيه سبعة آلاف نور، وهو فوق ذلك سبحانه وتعالى"

ژباړه: په هر څه کې د کيفيت متعلق فکر کوئ خو د الله په ذات کې دغه فکر مه کوئ ځکه د اسمانونو او د هغه د کرسی تر منځه اوه ٧ زره د نور پردي دي، او الله تعالی د هغې نه هم بره دی. العرش للذهبی ٢/١٧١ الترغيب والترهيب للأصبهانی ٢/١٧٣ اثبات صفة العلو لابن القدامة ص١٠٦ ــــ١٠٧

توفيق المعبود بذكر الخلاصة و المقصود

محترمو لوستونکو!

دلته د دې صحابه کرامو د دې اثارو نه ښکاره معلومه شوه چې دوی هم الله تبارک وتعالی په فوقية بالذات باندې قائل وو، او همدا اعتقاد د کتاب او سنت څخه ماخوذ او ثابت اعتقاد دی، کوم چې مخکې تاسو ملاحظه کړو، نو د کتاب او سنت او د صحابه وو د اقوالو نه معلومه شوه چی الله تبارک وتعالی د اسمانونو نه بره دی.

دې باب کې به د صحابه کرامو نور اقوال د عرش د اثبات په باب کې ذکر شي، ان شاء الله تعالی.

نو د کتاب او سنت نه د دغې ثابت او سپيڅلې عقيدې دغه جازم اعتقاد چې څنګه تاسو د صحابه کرامو رضوان الله عليهم څخه بالدلائل ملاحظه کړ اوس راشئ او دې لاندې را روان فصل کې دغه اعتقاد لږ د صحابه وو د شاګردانو تابعينو رحمهم الله څخه هم واورئ.

دفع المكر والمكيدة بذكرالشواهدعن التابعين باثبات هذه العقيدة

نو راځو او په توفيق د لوی الله تبارک وتعالی د اهل زيغو هغه مکر او کيد هم دفع کوو چې هغوی د الله تعالی متعلق د فوقيت عقيده تجسيم

ګڼـي او منونکـو تـه يـې مجسـمه او دغـه ډول قسـم قسـم بـې کاره القـاب ورکـوي، او دغـه عقيـده د سـلفو څخـه نفـي کـوي. نـو اوس د يـو څـو تابعينـو هغـه اقـوال ذکـر کـوو چـې هغـه دليـل وي پـه دې چـې د دوی عقيـده هـم د اللـه تبـارک وتعالـی پـه بـاره کـې د فوقيـت متعلـق د قـران حديـث او صحابـه کرامـو غونـدې وه.

(۱) کعـب الاحبـار رحمـه اللـه چـې ده د ابوبکـر رضـی اللـه عنـه پـه خلافـت کـې اسـلام راوړی او د عثـمان رضـی اللـه عنه پـه خلافـت کـې وفـات شـوی چـې عمـر يـې تقريبـاً د سـل کالـو څخـه اوختـې وو، کـما فـی الکاشـف ص ۳/۹ وتقريـب التهذيـب ص۸۱۲ دغـه جليـل القـدر تابعـی فرمايـی قال الله في التوراة: أنا الله فوق عبادي،......... اللـه تعالـی پـه تـورات کـې فرمايلـي: زه اللـه يـم د خپلـو بنـده ګانـو نـه بـره يـم ...... العـرش للذهبـی ۲/۱۸۷ وأخرجـه ابـن بطـة فـی الابانـة ۳/۱۸۵ و الجيلانـی فـی الغنيـة۱/۵۷

(۲) حسـن بـصری رحمـه اللـه چـې دا هـم جليـل القـدر تابعـي او د بـصرې اوسـيدونکی دی لـه ده څخـه پـه ثابـت سـند سره نقـل دي چـې ده وفرمايـل: سمع يونس عليه السلام تسبيح الحصا والحيتان، فجعل يسبح، وكان يقول في دعائه: سيدي في السماء مسكنك، وفي الأرض قدرتك" وذکر الحديث يونـس عليـه السـلام پـه بحـر کـې د کاڼـو او ګيټکيـو تسـبيحات واوريـدل نـو شروع شـو چـې تسـبيح يـې ويـل او پـه دعـاء کـې يـې ويـل: چـې ای زمـا هغـه بـاداره چـې ځـای د اوسـيدو دی پـه اسـمان کـې دی، او قـدرت دی پـه ځمکـه کـې دی ...... صفـة العلـو لابـن القدامـة ص ۹۶ رقـم الاثـر۵۹ العـرش للذهبـی ۲/۱۸۹ يـاد دي وي چـې د سـماء نـه مـراد علـو او اوچـت والـی دی کـما مـر فيفصـل سطر النقاط بحل شبهة النفاة.

(۳) مسروق بـن الأجـدع الهمدانـی رحمـه اللـه چـې دا هـم د ډيـرو صحابـه کرامـو شـاګرد دی، د ده متعلـق صحيـح نقـل دی چـې ده بـه کلـه هـم لـه عائشـې مـور څخـه حديـث ذکـر کولـو نـو فرمايـل بـه يـې حدثتني الصديقة بنت الصديق حبيبة حبيب الله، المبرأة من فوق سبع سموات"

ماتـه ريښـتوني زنانـه د ريښـتوني سـړي لـور او د اللـه د دوسـت (رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم) محبوبـې هغـې زنانـه چـې پاکـي يـې پـاس د اوو۷ اسـمانونو نـه راغـلي ده (هغـې راتـه) دا حديـث بيـان کـړی دی العـرش للذهبـی ۲/۱۹۱ طبقـات ابـن سـعد۸/۶۶ والشريعـة للآجـری ۵/۲۴۰۴ والحليـة لأبـی نعيـم ۲/۴۴

(۴). امـام مفـسر مجاهـد رحمـه اللـه چـې دا د عبداللـه بـن عبـاس رضـی اللـه عنهـما مشـهور شـاګرد او جليـل القـدر امـام او تابعـي دی، موصـوف د اللـه تبـارک وتعالـی د دې وينـا متعلـق چـې { فخلف من بعدهم خلف} تفسـير کـوي او فرمايـي: هم في هذه الأمة يتراكبون كما تراكب الحمر والأنعام في الطرق، ولا يستحيون الناس في الأرض، ولا يخافون الله في السماء"

ژبـاړه: دا بـه پـه دې أمـت کـې (داسـې خلـک) وي چـې يـو پـه بـل بـه داسـې ځوريـږي لکـه څنګـه چـې پـه لارو کـې خرونـه او نـور څـاروي يـو پـه بـل ځوريـږي نـه بـه دوی ځمکـه کـې د انسـانانو نـه حيـاء (شرم) کـوي او نـه بـه (د هغـه) اللـه نـه ويريـږي چـې پـه اسـمان کـې دی. وګـوره تفسـير مجاهـد ص۲۵۶ تفسـير الطـبری ۱۶/۷۵ واجتـماع الجيـوش الاسـلامية ص۲۵۷ والعـرش للذهبـی ۲/۱۹۶

(۵) سـعيد بـن جبيـر رحمـه اللـه چـې دا هـم مشـهور تابعـي دی، د ده نـه هـم پـه سـند سره نقـل دي چـې فرمايـي: د بنـي اسرائلـو د بادشـاهانو څخـه د يـو بادشـاه پـه زمانـه کـې څـو کلونـه قحـط سـالي راغلـه نـو بادشـاه وويـل چـې يـا بـه اللـه پـه مونـږ بـاران کـوي او يـا بـه مـوږ اللـه تـه تکليـف ورسـوؤ، نـو پـه مشـاورينو کـې ورتـه چـا وويـل تـه بـه څنګـه پـه دې قـدرت وومـې حـال دا چـې هغـه (اللـه) پـه اسـمان کـې دی نـو بادشـاه وويـل: زه بـه د اللـه دوسـتان قتـل کـړم، نـو پـه دې (خـبرې) سره اللـه بـاران ووراوه. وګـوره العـرش للذهبـي ۲/۱۹۷ ابونعيـم فـی الحليـة ۴/۲۸۲ اثبـات صفـة العلـو لابـن قدامـه ص۹۷ (۶) سـليمان بـن طرخـان التيمـی البـصری رحمـه اللـه بـه فرمايـل: لو سئلت أين الله؟ لقلت في السماء.

کـه چيرتـه لـه مـا پوښـتنه وشي چـې اللـه چيرتـه دی، نـو زه بـه ورتـه حتـماً ووايـم چـې اللـه پـه اسـمان کـې دی. خلـق افعـال العبـاد للبخـاری ص۱۱ اثبـات صفـة العلـو لابـن قدامـة ۱۱۴

(۷) عبيـد بـن عميـر الليثـي رحمـه اللـه هـم يـو لـه هغـو امامانـو څخـه دی چـې پـه توثيـق يـې اجـماع ده.

کـما فـی الکاشـف ۲/۲۰۹ موصـوف فرمايـي: ينزل الرب عز وجل شطر الليل إلى السماء الدنيا فيقول: من يسألني فأعطيه، من يستغفرني فأغفر له، حتى إذا كان الفجر صعد الرب عز وجل. ژبـاړه: زمونـږ رب عزّوجـل نيمـه شـپه د دنيـا اسـمان تـه راکوزيـږي او فرمايـي: څـوک دی چـې لـه مانـه څـه وغـواړي او زه يـې ورکـړم څـوک دی چـې لـه مانـه مغفـرت وغـواړي او زه ورتـه بښـنه وکـړم تـر دې چـې سـحر شي نـو بيـا زمونـږ رب بـره خيـږي، وګـوره السـنة لعبداللـه بـن احمـد ۱/۲۷۲ اجتـماع الجيـوش الاسـلاميه لابـن القيـم ص ۲۵۹ العلـو للذهبـي ص۹۳ والعـرش لـه ۲/۲۰۵

(۸) بـل د مکـي مشـهور قـاري عمـر بـن عبدالرحـمان بـن محيصـن المکـی رحمـه اللـه چـې د مسـلم ترمـذي او نسـايي لـه راويانـو څخـه دی، ده بـه د "وفي السـماء رزقكـم وماتوعـدون" قـراءت داسـې کولـو: وفي السـماء رازقكـم ومـا توعـدون. ژبـاړه: پـه اسـمان کـې ستاسـو رازق (روزي درکوونکـی) دی او هغـه څـه هـم چـې وعـده يـې لـه تاسـو سره کيـږي، وګـوره العـرش للذهبـی ۲/۲۱۵ کتـاب اتحـاف فضـلاء البـشر....۲/۴۹۲

(۹) ايـوب بـن ابي تميمـة کيسـان السـختياني چـې دا هـم يـو لـوی ثقـه ثبـت محـدث او دصحاحـو راوي دی، چـې د لويـو فقهـاو او عبّـادو څخـه دی، حـماد بـن زيـد فرمايـي: چـې مـا لـه ده څخـه واوريـدل چـې د معتزلـه وو متعلـق يـې وفرمايـل: إنما مدار القوم على أن يقولوا ليس في السماء شيء.

ژبـاړه: بـې شـکه عقيـده د دې قـوم دا ده چـې دوی وايـي چـې پـه اسـمان کـې هيـڅ هـم نـه شـته، وګـوره العـرش للذهبـی ۲/۲۱۸ او همـدا اثـر يـې پـه خپـل کتـاب العلـو ص۹۸ کـی هـم نقـل کـړی او متعلـق يـې فرمايلـي: هذا إسناد كالشمس وضوحا، والاسطوانة ثبوتا عن سيد أهل البصرة وعالمهم:

دا سـند د بـصرې د سردار او عـالم لکـه د لمـر پـه شـان داسـې روښـان او واضـح دی او د سـتنې(پايې) غونـدې مضبـوط ثبـوت لـري او دغـه اثـر يـې پـه سـيراعلام ۶/۲۴ کـی هـم نقـل کـړی دی.

(۱۰) ثابـت بـن اسـلم البنـاني رحمـه اللـه چـې دا هـم د جليـل القـدر تابعينـو څخـه دی دا فرمايـي: داود عليه السلام بـه ډيـر اوږد لمونـځ (قيـام) کولـو بيـا بـه يـې رکـوع وکـړه بيـا بـه يـې سر اوچـت کـړ اسـمان طـرف تـه او ويـل بـه يـې: إليك رفعت رأسي يـا عامـر السـماء نظـر العبيد إلى أربابها يا ساكن السماء" ژبـاړه: سـتا طـرف تـه مـې سر را اوچـت کـړی ای د اسـمان ابادونکيـه! داسـې درتـه ګـورم (اميـد لـرم) لکـه څنګـه چـې غلامـان خپلـو بادارانـو تـه اميـد لـري، ای د اسـمان اوسـيدونکيه! دا اثـر اللالكائي پـه شرح أصول اعتقاد أهل السنة والجماعة ۳/۴۰۰ رقـم الأثـر۶۶۹ بانـدې ذکـر کـړی او امـام أحمد رحمـه اللـه پـه الزهد ص۱۱۱ او ابن قدامة پـه إثبات صفة العلو ص ۹۵ ـ۹۶ کـی پـه رقـم ۵۸ أو ذهبي پـه العلو ص۵۵ ۱وص۹۶ کـی هـم ذکـر کـړی او د هغـې نـه بغيـر يـې پـه الأربعين في صفات رب العالمين کـې هـم ص۵۸ کـې پـه رقـم ۳۷ ذکـر کـړی .أو ابن القيم رحمـه اللـه دغـه اثـر پـه اجتماع الجيوش الإسلامية ص۲۶۸ کـې هـم ذکـر کـړی تلـک عـشرة کاملـة

توفيق المعبود فی ذکر الخلاصة و المقصود

دلتـه پـه پورتـه ذکـر شـوي فصـل کـې د جليـل القـدر او معظمـو تابعينـو رحمهـم اللـه څخـه مـو تاسـو تـه يـو څـو هغـه أقـوال نقـل کـړل چـې د هغـې نـه ښـه صفـا بـلا تـردد والتأويـل دا معلوميـږي چـې د اللـه تبـارک وتعالـی د فوقيـت بالـذات پـه اثبـات کـې د هغـوی هـم دغـه عقيـده وه کومـه چـې ذکـر شـوه، چـې خلاصـه او مقصـود د دې بحـث څخـه هغـه دا ثابتـول دي چـې دغـه تابعينـو چـې د بـې شـماره صحابـه کرامـو سره يـې صحبتونـه او مجلسـونه شـوي او د هغـوی څخـه يـې مخامـخ رؤيـةً او مشـافهةً د ديـن عقيـدې او شرعـي احکامـو اخـذ کـړی دی دوی هـم د کتـاب او سـنت موافـق د صحابـه کرامـو غونـدې دغـه عقيـده لرلـه چـې اللـه تبـارک وتعالـی د ذات پـه اعتبـار سره بـره دی او هيـڅ انسـان پـه صحيـح سـند سره دا نـه شي ثابتولـی چـې لـه تابعينـو څخـه يـو هـم د دې عقيـدې نـه انـکار کـړی وي او يـا يـې هـم پـه هغـې کـې تاويـل او تحريـف کـړی وی کـما فـی الحمويـة الکـبری لابـن تيميـة الحرّانـی ص ۲۲۰ او همـدا د قـران سـنت او اجـماع د امـت نـه ثابتـه هغـه عقيـده ده چـې پـه دې کـې بـه شـک تـردد انـکار او يـا هـم تأويـل او تحريـف د اهـل الزيـغ عمـل ګڼـل کيـږي او لـه دې نـه ناخـبره او جاهـل بـه پـه خپـل رب خالـق او معبـود بانـدې جاهـل او د هغـه نـه ناخـبره وي، والعيـاذ باللـه تعالـی

الغاية المرسومة بنقل اجماع فوقية الله عن علماء الأمة المرحومة

مخکـې فصلونـو کـې مونـږ بتوفيـق اللـه تعالـی د قـران او حديـث نـه واخلـه تـر تابعينـو دا خـبره ثابتـه کـړه چـې اللـه تبـارک وتعالـی د ذات پـه اعتبـار سره د اوو ۷ اسـمانو د پاڅـه دی او همـدا د امـة د اوائلـو نـه نقـل شـوي ثابـت جـازم او راسـخ هغـه اعتقـاد دی چـې يـو مخالـف يـې هـم پـه لاس کـې دليـل نـه لـري شـيخ الاسـلام ابـن تيميـة رحمـه اللـه د دې متعلـق فرمايـي: ثم ليس في كتاب الله، ولا في سنة رسول صلى الله عليه وسلم، ولا عن أحد من سلف الأمة لا من الصحابة والتابعين، ولا عن أئمة الدين ـ الذين أدركوا زمن الأهواء والاختلاف ـ حرف واحد يخالف ذلك، لا نصا ولا ظاهرا.

ولم يقل أحد منهم قط: إن الله ليس في السماء، (ژبـاړه) نـو نشـته نـه د اللـه پـه کتـاب او نـه د رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم پـه سـنت کـې او نـه د يـو کـس نـه پـه سـلفو د امـت کـې چـې صحابـه دي او بيـا تابعيـن او د ديـن امامـان دي، کومـو چـې د خواهشـاتو او

اختلافاتو ادوار مونډلي په دوی کې له یو ځخه یو حرف هم داسې څوک نه شي ثابتولی چې هغه د دې (عقیدې) خلاف وي نه د نص او نه د ظاهر په طریقې سره او نه بلکل یو کس په دوی کې دا ویلي، چې الله په اسمان کې (بره ـ پاس) نشته دی، وګوره: الحمویه الکبری ص(۲۲۰) نو په دې مناسبت سره اوس دې فصل کې باذن الله تعالی د امة مرحومه د جیدو او معتمدو علماوو او فقهاو ځخه دا ذکر کوو چې هغوی هم دغه اعتقاد خپله عقیده ګرځولی، اگر چې د اجماع نظر او عقیده ده، کمافي الاعتقاد للالکائي ۱/۱۹ والعرش لابن ابي شیبة ص۱۳۸ وصفة العلو لابن قدامة ص ٦۳

نو چونکې عقیده اجماعي عقیده ده، نو د ټولو علماوو اقوال او یا هم د هغوی نومونه ذکر کول زمونږ د وس او طاقت نه لاندې نه دي، اما دومره ده چې په اختصار سره به د هغو له جملې ځخه چې د الله تبارک وتعالی باره کې د فوقیة بالذات عقیده لري، د یو څو هغو علماوو نومونه ذکر کړو، کوم چې د عامو بې علمه مسلمانانو تر منځه هم ډیر مشهور دي، فضلا عن العلماء او هغه په لاندې ډول دي.

(۱) امام ابو حنیفه رحمه الله المتوفی هـ ۱۵۰ وګوره العلو للذهبی ص ۱۰۱ واثبات صفة العلو لابن قدامة ص ۱۷۰ والفقه الاکبرص ۱۷۳

(۲)امام مالک رحمه الله المتوفی هـ۱۷۹ وګوره الشریعة للآجری ص۲۸۹ وکتاب السنة لإبن احمد بن حنبل ۱/۱۰۷ والعلو لذهبي ص۱۳۸ واجتماع الجیوش ۲/۱۴۱

(۳)امام شافعی رحمه الله المتوفی هـ ۲۰۴ وګوره اجتماع الجیوش ۲/۱٦۵ او دده خپل کتاب مسند الامام الشافعی

(۴)امام احمد بن حنبل رحمه الله المتوفی هـ ۲۴۱ وګوره اثبات صفة العلوء ص۱٦۷ او الرد علی الجهمیة ص۱۴٦،۱۴۷ العقیده ص۱۰۸ روایة ابی بکرالخلال له

(۵) امام بخاري رحمه الله المتوفی هـ۲۵۴وګوره صحیح البخاري کتاب التوحید و خلق أفعال العباد ص ۴۲،۴۳

(٦) امام اوزاعی رحمه الله المتوفی هـ۱۵۷ وګوره اجتماع الجیوش لابن القیم ۲/۱۳۵

(۷)امام محمد بن حسن الشیباني رحمه الله صاحب ابی حنیفة رحمه الله المتوفی هـ ۱۸۹ وګوره اثبات صفة العلو لابن قدامة ص۱۷۰ وشرح اعتقاد.... للالکائی ۲/۴۳۳ والعلوء لذهبی ص۱۱۳

(۸) امام بن خُزیمه رحمه الله المتوفی هـ ۳۱۱وګوره اثبات صفة العلو ص ۱۸۵ و معرفة علوم الحدیث ص ۸۴ اجتماع الجیوش ۲/۱۹۳

(۹) امام ابوبکر الآجري البغدادي رحمه الله المتوفي ۳٦۰ وګوره الشریعة له ۳/۱۱۰۰

(۱۰) امام ذهبي رحمه الله المتوفی ۷۴۸ وګوره د ده خپل کتابونه العرش او العلو او الأربعین چې د الله تبارک وتعالی د همدې او نورو صفاتو په اثبات کې یې لیکلي دي .

(۱۱) شیخ الاسلام ابن تیمیه الحراني رحمه الله المتوفی هـ ۷۲۸ وګوره دده کتابونه التدمریه الحمویة تلبیس الجهمیه مجموع الفتاوی

(۱۲) ابن قدامه رحمه الله المتوفی هـ ٦۲۰ وګوره د هغه خپل کتاب صفة العلو

(۱۳) امام مسلم رحمه الله المتوفی هـ ۲٦۱ وګوره صحیح مسلم و اجتماع الجیوش ۲/۲۴۱

(۱۴)امام بیهقي رحمه الله المتوفی هـ ۴۵۸ وګوره د هغه خپل کتاب الأسماء والصفات ۲/۳۲۱ ــ ۳۲۲

(۱۵) امام عبدالله بن یوسف الجوینی رحمه الله المتوفی هـ۴۳۸ وګوره رسالة فی اثبات الاستواء والفوقیة له

(۱٦) امام ابو حامد الاسفرائنی رحمه الله المتوفی هـ ۴۰٦وګوره اجتماع الجیوش ۲/۱۹۲ والعرش للذهبی ۲/۳۵۳

(۱۷) امام ابن ابي زَمَنِین المالکی رحمه الله المتوفی هـ ۳۹۹ وګوره أصول السنة له ص ۱۱۴ اجتماع الجیوش

(۱۸) امام قرطبي رحمه الله المتوفی هـ ٦۷۱ وګوره تفسیر القرطبی۱/۲۵٦ واجتماع الجیوش ۲/۲٦

(۱۹) امام ابوجعفر الهمدانی رحمه الله المتوفی هـ وګوره مجموع الفتاوی لابن تیمیة ۴/۴۴ والعرش للذهبي ۱/۱۵۳و اجتماع الجیوش ۲/۲۷۵ و بیان تلبیس الجهمیة ۱/۵۴

(۲۰) امام بن القیم رحمه الله المتوفی هـ۷۵۱ وګوره اجتماع الجیوش

(۲۱) امام حافظ تقی الدین عبدالغنی المقدسی رحمه الله المتوفی هـ ٦۰۰ وګوره د ده کتاب عقیدة الحافظ ...ص۴۰،۴۱،۴۲

(۲۲) امام دارمي رحمه الله المتو فی ۲۸۰هـ وګوره د هغه خپل کتاب نقض الامام ابی سعید ۱/ ۲۲٦

(۲۳) امام بن منده العبدي رحمه الله المتوفی هـ۳۹۵ وګوره د ده خپل کتاب التوحید ص۴۹۴

(۲۴) امام نسایي رحمه الله المتوفی هـ۳۰۳ وګوره السنن الکبري ۷/۳۳۸ رقم الحدیث ۵۹۰٦ و ۸۱٦٦

(۲۵) امام عبدالرحمان المهدی رحمه الله المتوفی هـ ۱۹۸وګوره اجتماع الجیوش ۲/۲۱۴ خلق افعال العباد للبخاری ص۱۷

(۲٦) امام عبدالله بن احمد رحمه الله المتوفی هـ۲۹۰ وګوره السنة د ده خپل کتاب

(۲۷) امام بن جریر الطبري رحمه الله المتوفی هـ۳۱۰ وګوره اجتماع الجیوش ۲/۱۹۴

(۲۸) امام ترمذي رحمه الله المتوفي هـ ۲۹۷وګوره جامع الترمذی کتاب التفسیر تحت حدیث رقم ۳۲۳۹ واجتماع الجیوش ۲/۲۴۳

(۲۹) امام ابوالقاسم هبة الله اللالکائی رحمه الله المتوفی ۴۱۸ه وګوره د ده خپل تصنیف شرح اعتقاد اهل السنة ۳/۴۲۹

(۳۰) امام محی السنة البغوي رحمه الله المتوفی هـ ۵۱۰وګوره اجتماع الجیوش ۲/۱۹۹

(۳۱) نعیم بن حماد الخزاعي رحمه الله المتوفی هـ ۲۲۸ وګوره اجتماع الجیوش ۲/۲۲۱ العرش للذهبي ۲/۳۰۵

(۳۲) امام اسحاق ابن راهویه المروزي رحمه الله المتوفی هـ ۲۳۸ وګوره السنة للخلال و اجتماع الجیوش ۲/۲۲٦ والعرش للذهبی ۲/۱۰

(۳۳) امام عبدالله بن مسلم بن قتیبه رحمه الله المتوفی هـ ۲۷٦ وګوره د ده کتاب کتاب تأویل الحدیث فی الرد علی اعداء اهل الحدیث کاملا والعرش للذهبی ۲/۳۴۵

(۳۴) امام یحیی بن یحیی بن کثیر اللیثي رحمه الله المتوفی هـ ۲۲٦ وګوره العرش للذهبی ۲/۲۳۳

(۳۵) امام یزید بن هارون رحمه الله المتوفی هـ ۲۰٦وګوره اجتماع الجیوش ۲/۲۱۴

(۳٦) حماد بن زید رحمه الله المتوفی هـ ۱۷۹ وګوره العرش لابن ابی شیبة ص۱۵۱ العرش للذهبي ۱/۱۲۲

(۳۷) امام ابوبکر احمد بن عمرو بن أبي عاصم رحمه الله المتوفي هـ ۲۸۷ وګوره د ده کتاب السنة

(۳۸) امام ابوبکر المروزی رحمه الله المتوفی هـ ۲۷۵وګوره اجتماع الجیوش ۲/۲۰۱

(۳۹) امام ابوجعفر محمد بن عثمان بن ابی شیبة رحمه الله المتوفی هـ ۲۹۷ وګوره العرش وماروی فیه له

(۴۰) امام ابوبکر بن الأثرم رحمه الله المتوفی هـ ۲۷۳ وګوره العرش للذهبی ۲/۳۳٦

(۴۱) امام ابوبکر بن الخلال رحمه الله المتوفي هـ۳۱۱ وګوره السنة له ۱/۲٦۷

(۴۲) امام ابو شیخ الأصبهانی رحمه الله المتوفي هـ ۳٦۹ وګوره د ده خپل کتاب العظمة ۲/۵۴۱،۵۴۲،۵۴۳

(۴۳) امام ابو عبدالله بن منده العبدي رحمه الله المتوفی هـ ۳۹۵ وګوره د ده کتاب التوحید ۱/۱۱۴ و۱/۱٦۳ و۲/۱٦۹

(۴۴) امام ابو احمد العسال رحمه الله المتوفي هـ۳۴۹ وګوره د ده خپل کتاب المعرفة او العرش د امام ذهبي رحمه الله

(۴۵) امام الطبرانی رحمه الله المتوفی هـ ۳٦۰ وګوره د ده کتاب معجم الکبیر

(۴٦) امام ابو اسماعیل الأنصاري الهروي رحمه الله المتوفی هـ ۴۸۱ وګوره د هغه خپل کتاب. الصفات

(۴۷) امام ابو عمر الطلمنکي رحمه الله المتوفی هـ ۴۲۹ وګوره اجتماع الجیوش ۲/۱۴۲

(۴۸) امام ابو عمربن عبدالبر رحمه الله المتوفی هـ ۴٦۳ وګوره اثبات صفة العلو ص٦٦ واجتماع الجیوش ۲/۱۴۳

(۴۹) امام سفیان بن عیینه رحمه الله المتوفی هـ ۱۹۵ وګوره تفسیر الثعلبی واجتماع الجیوش ۲/۲۲۳

(۵۰) امام عبدالله بن المبارک رحمه الله المتوفی هـ ۱۸۱ وګوره اثبات صفة العلو وګوره درء التعارض العقل والنقل ۲/۳۴ واثبات صفة العلو ص ۱۷۱ واجتماع الجیوش ۲/۲۱۴

(۵۱) امام ابو یوسف رحمه الله المتوفي هـ۱۸۲ وګوره المعرفه لابي العسال والعرش للذهبي ۲/۲۴۷

(۵۲) امام ابو المعالي الجویني رحمه الله المتوفي هـ ۴۷۸ وګوره الحمویة الکبری ص ۵۱۴

(۵۳) سفیان الثوري رحمه الله المتوفی هـ ۱٦۱ وګوره شرح اصول اعتقاد أهل السنة ۱۵/۱۹ د لته مونږ دغه د یو څو علماوو چې د اهل السنة والجماعه د قبیلو ځخه دي حتا چې اکثر له دوی ځخه بلکې ټول د امامانو د جملې ځخه دي د هغوی اسماء ګرامي مو ذکر کړل چې له دې ځخه مونږ دا ثابتول غواړو چې هغوی د الله سبحانه وتعالی متعلق د فوقیة بالذات عقیده لرله او یو هم له دوی ځخه په دې کې تاویل اختلاف او تردد نه دی کړی دغه ډول که په دې باب کې د امة مسلمه د متقدمینو او متأخرینو نورو فقهاوو نومونه ذکر کول وغواړو نو دا په لس او شل جلده کتابونو کې هم نه ځایږي، نو تاسو به د دې ځخه دا علم او اعتقاد اخذ کړی وي چې الله تبارک وتعالی د ذات په اعتبار سره د اسمانونو نه بره دی، او همدا د مؤمن اعتقاد او د کتاب سنت او اجماع د امت سره سره د سلیم فطرت تقاضا هم ده، نو اوس راځو او د لوي الله متعال په توفیق مرسته او مدد د دې عقیدې ځلورم قسم اثبات هغه د عقل او فطرت ځخه هم کوو ان شاء الله.

الفلاح والرشاد في مسائل الجهاد ٦

شپږم درس : صحيح البخاري كتاب الجهاد

الحمـد للـه رب العالمـين والصلاة والسـلام عـلى رسـوله الأمـين وعـلى أزواجـه وأصحابـه ومـن تبعهـم في إحسـان إلى يـوم الديـن أمـا بعـد:

محترمو مسلمانانو ورونو او خويندو!

مونـږ مخكـې درس كـې د لـوى اللـه بـه توفيـق سره د الفـلاح والرشـاد پـه سلسـله واره لـړۍ، درسـونو څخـه پـه تير شـوي درس كـې د صحيـح البخـاري د كتـاب الجهـاد څخـه د شـپږم حديـث وضاحـت او تفصيـل ذكـر كـړو چـې پاتـې د تفصيـل برخـه بـه يـې ان شـاء اللـه د لـوى اللـه متعـال پـه توفيـق پـه دې درس كـې ذكـر كـړو، راځـو د شـپږم حديث پاتـې برخـې شرحـې او وضاحـت تـه.

بابٌ الحظ المزيد بإثبات من مات في سبيل ربه دون القتل فهو شهيد

پـه دې بـاب كـې غـواړو چـې د هغـه سـوال جـواب ذكـر كـړو چـې ايـا يـو انسـان جهـاد تـه ووځـي پـه دغـه لار كـې هجـرت وكـړي او دا د كفـارو سره د معركـې او قتـال نـه بغيـر وفـات شي، نـو د ده حكـم څـه دى؟ جـواب دا دى چـې ظاهـر د كتـاب او سـنت دليـل دى پـه دې چـې دا شـهيد دى اللـه سـبحانه وتعالـى پـه سـورة الحـج ٨٥ نمـبر ايـة كريمـه كـې فرمايـي:

والذين هاجروا في سبيل الله ثم قتلوا أو ماتوا ليرزقنهم الله رزقا حسنا.

ژبـاړه: او هغـه كسـان چـې دوى هجـرت كـړى دى پـه لاره د اللـه كـې بيـا دوى (د دشـمن د لاسـه) قتـل شي او يـا هـم پـه خپـل مـرګ سره وفـات شي خامخـا بـه روزي وركـړي دوى تـه اللـه سـبحانه وتعالـى خايسـته روزي.

دغـه ډول پـه سـورة النسـاء ١٠٠ نمـبر ايـت كريمـه كـې فرمايـي:

ومن يخرج من بيته مهاجرا إلى الله ورسوله ثم يدركه الموت فقد وقع أجره على الله.

ژبـاړه: او څـوک چـې ووت لـه كـور خپـل څخـه پـه داسـې حـال كـې چـې هجـرت كوونكـى وي اللـه او رسـول طـرف تـه بيـا ده لـره مـرګ راګيـر كـړي پـس بـې شـكه واقـع شـو اجـر د ده پـه اللـه بانـدې.

نـو د دې اياتونـو د عمـوم نـه معلوميـږي چـې د دوى پـه درجـه كـې فـرق نـه شـته نو دا دواړه شـهيدان دي، وجـه دا ده چـې د شـهادت لاره او سـبب يـې منتخـب كـړى نـو ځكـه يـې مرتبـه د شـهادت ګرځـي دغـه ډول پـه (١)مصنـف ابـن أبي شـيبه كـې د عمـر رضي اللـه عنـه نـه نقـل دي هغـه فرمايـي قال عمر، قال محمد صلى الله عليه وسلم من قتل في سبيل الله أو مات فهو في الجنة.

ژبـاړه: څـوک چـې د اللـه پـه لار كـې شـهيد كـړى شـو، او يـا هـم پـه خپـل مـرګ سره وفـات شـو، نـو دا شـهيد دى.

بـل (٢) دويـم حديـث دا دى مسـند احمـد كـې د عبد الله بن عتيك نـه روايـت دى چـې رسـول اللـه صلـى اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل: (من خرج مجاهدا في سبيل الله فخر عن دابته أو لدغته حية أو مات حتف أنفه فقد وقع أجره على الله.

ژبـاړه: څـوک چـې د اللـه پـه لار كـې جهـاد كوونكـى ووځـي او دا بيـا د خپلـې سـورلۍ نـه وغورځيـږي او يـا يـې هـم مـار وچيچـي او يـا هـم پـه خپلـه بسـتره كـې بغيـر د سـبب نـه وفـات شي، نـو بـې شـكه اجـر د ده پـه اللـه دى.

بـل دريـم(٣) دليـل هغـه حديـث دى كـوم چـې أبـو مالك الأشعري رضـى اللـه عنـه د نبـي صلـى اللـه عليـه وسـلم څخـه نقل كـوي چـې فرمايـي: من وقصه فرسه أو بعيره أو لدغته هامة أو مات على فراشه، على أي حتف شاء الله، فهو شهيد.

ژبـاړه: څـوک د اسـپ يـا اوبن نـه پريوځـي او مـړ شي او يـا يـې څـه حـشره ووچيچـي او يـا بـې سـببه پـه خپلـه بسـتره بانـدې مـړ شي، او كـه پـه هرحـال چـې اللـه وغـواړي مـړ شي، نـو دا كـس شـهيد دى.

أخرجه الحاكم وقال: صحيح على شرط مسلم. دې بـاب كـې نـور هـم ګـڼ اثـار او روايـات موجـود دي خوفعـلاً پـدې مقـام كـې دغـه قـدر كافـى ګڼـم والحمـد للـه رب العالميـن.

باب درجات المجاهدين في سبيل الله

ژبـاړه: بـاب ثابـت دى پـه بيـان د درجـو د هغـو مجاهدينـو كـې چـې هغـوى پـه لاره د اللـه كـې (جهـاد كوونكـي) وي.

حصول الأجر والثواب
بتشريح الكلمات ما فى ترجمة الباب

دلتـه هـم د مخكـې پشـان د (بـاب) نـه مخكـې كلمـه د (هـذا) مقـدر ده ټـول ترجمـة البـاب بـه داسـې لوسـتلى شي، هذا باب في بيان درجات المجاهدين في سبيل الله، يقال: هذه سبيلي وهذا سبيلي قال أبو عبد الله {غزى} واحدها غاز {هم درجات} لهم درجات (ضيافـة الحـواري في ذكـر غـرض البخـاري)

يقال هذه سبيلي وهذاسبيلي ...

د امـام بخـاري رحمـه اللـه غـرض پـه دې سره هغـه دا ثابتـول دي چـې د (سـبيل) كلمـه د هغـې قبيلـي څخـه ده چـې مذكـر او مؤنـث دواړه پكـې مـراد كولـى شي، ځكـه وايـي(هـذه سـبيلي او هـذا سـبيلي)

همـدا وجـه چـې علـماء پـه {ليضل عن سبيل الله بغير علم ويتخذها هزوا.. لقـمان ٦ } كـې پـه يتخذهـا كـې (هـا) ضميـر اياتونـو د قـران تـه هـم راجـع كـوي او سـبيل تـه هـم ځكـه سـبيل مونـث هـم ده دليـل وربانـدې دا ايـت دى {قل هذه سبيلي يوسـف ١٠٨} دغـه ډول پـه قراءة د أبي بن كعب، رضي الله تعالى عنه: كـې سـورة الأعـراف (١٦٤) داسـې نقـل دى {وإن يروا سبيل الرشد لا يتخذوها سبيلا} او (سـبيل اللـه) د اللـه هغـې لارې تـه وايـې چـې اللـه پـرې د تلـو امـر كـړى وي او جمـع يـې(سُـبُل) پـه وزن د فُعُـل راځـي. قال أبو عبد الله نـه مـراد همـدا بخـاري رحمـه اللـه

(غزى) پـه ضمـې پيـش د غَيـن او پـه تشـديد د زاى سره دا جمـع د (غـاز) ده .

او بخـاري فرمايـلي د (...هم درجات) تفسـير (لهم درجات) دی معنـا يـې ده (لهم منازل) يعنـې دوی لپـاره منـزلې دي.

مطرالرحمة والسحاب
بذكر مناسبة الباب مع الكتاب

دا بـاب د کتـاب الجهـاد د ابوابـو پـه شـمير سره ځلـورم ۴ نمـبر بـاب دی، امـام بخـاري رحمـه الله پـه دې کـې دوه حديثـه ذکـر کـوي، يـو لـه ابـو هريـره او بـل لـه سـمرة بـن جنـدب رضـی اللـه عنهـما څخـه مناسـبت يـې د مخکـې بـاب سره پـه دې ډول دی چـې مخکـې بـاب کـې طلـب د جهـاد او شـهادت ذکـر شـو نـو دې بـاب کـې دا خـبره ذکـر کـوي چـې جهـاد کـې درجـې تفـاوت لـري، نـو اوچتـه درجـه ځانتـه وغـواړه او مناسـبت يـې د کتـاب الجهـاد سره هـم ښـکاره دی، چـې هغـه د جهـاد د فضيلت او غوروالـی لـه وجـې نـه د مجاهدينـو درجـې دي، واللـه أعلـم.

(۷ حديث)

(رقـم الحديث ۲۷۸۹) عن أبي هريرة رضي الله عنه، قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: من آمن بالله وبرسوله، وأقام الصلاة، وصام رمضان كان حقا على الله أن يدخله الجنة، جاهد في سبيل الله أو جلس في أرضه التي ولد فيها فقالوا: يا رسول الله، أفلا نبشر الناس؟ قال:إن في الجنة مائة درجة، أعدها الله للمجاهدين في سبيل الله، ما بين الدرجتين كما بين السماء والأرض، فإذا سألتم الله، فاسألوه الفردوس، فإنه أوسط الجنة وأعلى الجنة - أراه - فوقه عرش الرحمن، ومنه تفجر أنهار الجنة قال محمد بن فليح، عن أبيه: وفوقه عرش الرحمن.

ژبـاړه: د ابوهريـره رضي اللـه عنـه څخـه روايـت دی فرمايـي: چـې رسـول اللـه صـلی اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل چـا چـې پـه اللـه او د هغـه پـه رسـول ايمـان راوړ او د لمونځ پابنـدي يـې وکـړه او د رمضـان د مياشـتې روژه يـې ونيولـه نـو حـق دی پـه اللـه دا چـې داخـل بـه کـړي هغـه لـره جنـت تـه کـه جهـاد يـې کـړی وي د اللـه پـه لار کـې او کـه (نـه يـې وي کـړی) او پـه هغـه ځمکـه کـې ناسـت وي کومـه کـې چـې پيـدا شـوی دی، نـو صحابـه وو وفرمايـل ايـا زيـری ورنـه کـړو پـه دی سره خلکـو تـه نـو رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل: بـې شـکه پـه جنـت کـې سـل (۱۰۰) درجـې دي چـې اللـه د هغـو مجاهدينـو لپـاره جـوړې کـړي چـې د اللـه لار کـې جهـاد کـوي او د هـر دوه درجـو تـر مابيـن دومـره فـرق دی لکـه د اسـمان او د ځمکـې، پـس چـې کلـه هـم د اللـه نـه جنـت غـواړئ نـو د فـردوس جنـت ترينـه غـواړئ بـس بـې شـکه دا د جنـت منـځ کـې دی او اعلـی (اوچتـې درجـې والا) جنـت دی (راوي شـک کـوي فرمايـي) زمـا گـمان دی (چـې نبـي صلـی اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل: چـې د دې فـردوس جنـت لـه پاسـه د رحمـن ذات عـرش دی او د همـدې (فـردوس جنـت نـه) د نـورو جنتونـو نهرونـه روان شـوي دي، او محمـد بـن فليـح د خپـل پـلار فليـح نـه نقـل کـړی چـې بـره د دې جنـت نـه د رحمـن عـرش دی.

التفكـر والمراقبـة فـی ذكـر التطبيـق والمناسـبة

پـه دې حديـث کـې د امـام بخـاري رحمـه اللـه شـيخ او اسـتاذ هغـه يحيى بن صالح الوحاظي دی، أبو زكرياء يـې کنيـه او الشامي الدمشقي يـې نسـبتي القـاب دي، او الحمصي ورتـه هـم ويـل کيـږي د توثيـق او تعديـل پـه بـاب کـې د ثقـةٌ پـه وصـف موصـوف دی،

چـې لـه ده نـه بخـاري رحمـه اللـه دغـه حديـث پـه سـند سره د ابوهريـره رضـی اللـه عنـه نـه ذکـر کـوي،

د مذکـوره حديـث مناسـبة د بـاب سره صراحـة هغـه پـه مائـة درجـة اعدهـا اللـه للمجاهديـن .....اود مابيـن الدرجتـين ...پـه کلمـو سره دې ځکـه بـاب کـې مطلـق درجـې ذکـر شـوي او پـه حديـث کـې د هغـې اثبـات او تفصيـل ذکـر دی چـې هغـه سـل ۱۰۰ درجـې دي واللـه اعلـم

إغاثة المغيث بذكر شرح الحديث

(مـن امـن باللـه ورسـوله) دلتـه اگـر چـې يـو رسـول ذکـر دی نـو رسـولان نـه دي ذکـر شـوي، وجـه دا ده چـې پـه دې نبـي صحيـح ايـمان لرونکـی پـه ټولـو ايـمان لرونکـی گرځـي لـه دې وجـې نـه چـې دا نبـي د نـورو انبيـاوو د حقانيـت او هغـوی بانـدې د ايـمان راوړلـو دعـوت ورکـوي بيـا دا جملـه چـې (وأقـام الصـلاة وصـام رمضـان). دليـل دی پـه دې چـې صرف ايـمان راوړل فايـده نـه کـوي ترڅـو عمـل ونـه کـړي نـو دليـل شـو پـه دې چـې اعـمال پـه ايـمان کـې داخـل دي، (اوجلـس فـی أرضـه) دا دليـل دی چـې د جهـاد پـه نـه کولـو سره سـړی نـه کافـر کيـږي هغـه بيلـه خـبره ده چـې د خيـر نـه محروميـږي چـې هغـه حصـول د هغـو درجـو دی چـې دلتـه ذکـر شـوي دي.

شـفاء الأمـراض بدفـع الشـبهة و الاعـترا اض

بيـا دلتـه سـوال دا دی چـې حـج او زکات يـې ذکـر نـه کـړه دا ولـې؟ نـو ابـن بطـال خـو دا جـواب کـړی چـې د دې حديـث د ويلـو وخـت کـې حـج او زکات نـه ؤ فـرض شـوي نـو ځکـه يـې نـه دی ذکـر کـړی.

خـو صاحـب د تلويـح پـه دې جـواب رد کـړی کـوم چـې علامـه عينـی نقـل کـړی دی، او هغـه دا دی چـې هغـه فرمايـي دې جـواب د ابـن بطـال کـې نظـر دی او هغه دا چـې زکات د خيـبر نـه مخکـې فـرض شـوی وو، او ابوهريـره رضـی اللـه عنـه اسـلام د خيـبر پـه کال راوړی نـو سـتا جـواب کمـزوری دی، او کرمـاني ويـلي دي چـې کيـدای شي چـې لا دغـه وقـت زکات او حـج د وجـوب پـه درجـه کـې نـه او يـا يـې د تسـامح پـه وجـه نـه وي ذکـر کـړی.

خـو عينـي رحمـه اللـه د کرمـاني پـه جـواب رد کـوي او فرمايـي چـې دا هـم د ابـن بطـال غونـدې جـواب دی، او هغـه دا چـې د جامـع الترمـذي پـه روايـت کـې د معـاذ رضـی اللـه عنـه نـه چـې نقـل دي هغـې کـې حـج هـم ذکـر دی او پـه هغـې کـې د زکات بـاره کـې راوي وايـي (لا أدرى أذكـر الـزكاة أم لا.) يعنـې زه نـه پوهيـږم چـې دلتـه زمـا اسـتاذ زکات ذکـر کـه او کـه نـه عمـدة القـاری / خـو حافـظ ابـن حجـر رحمـه اللـه هـم ترمـذي والا د معـاذ رضـی اللـه عنـه روايـت ذکـر کـوي چـې هغـې کـې حـج ذکـر دی دويـم جـواب ذکـر کـوي او فرمايـي: وأيضا فإن الحديث لم يذكر لبيان الأركان فكان الاقتصار على ما ذكر إن كان محفوظا لأنه هو المتكرر غالبا وأما الزكاة فلا تجب إلا على من له مال.

بشرطه والحج فلا يجب إلا مرة على التراخي

ژبـاړه: او همـدا ډول دا چـې بـې شـکه حديـث دا د ارکانـو د بيـان لپـاره نـه دی ذکـر نـو بـس پـه همـدې څـه چـې ذکـر شـوی پـه دې اکتفـا شـوی ده، (پـه دې شرط) کـه چيرتـه د دې حديـث نقـل محفـوظ وي ځکـه چـې دا غالبـاً مکـرر ذکـر شـوی دی، او بهـر حـال زکات چـې دی نـو دا نـه واجبيـږي مگـر پـه هغـه چـا چـې هغـه پـه دې شرط چـې مـال ولـري، او حـج چـې دی نـو دا نـه واجبيـږي مگـر يـو ځلـی پـه ځنـډ سره ۶/۱۲ -

(جاهد في سبيل الله أو جلس في أرضه التي ولد فيها) شـارحين ليکـي پـه دې جملـه کـې ارام او سـکون ورکـول دي هغـه چـا تـه چـې د جهـاد نـه محـروم دي او ورتـه زيـري دي پـه دې چـې جنـت نـه محـروم نـه شي هغـه درتـه پـه صحيـح ايمـان او پـه اداء د فرائضـو هـم حاصليـږي، اگـر چـې درجـې د مجاهـد نـه د دې مقـام او درجـه ټيټـه او کمـه ده.

نـو چـې کلـه صحابـه کرامـو دا خـبره واوريـده نـو طبعـاً خوشـحاله شـو نـو (فقالـوا) تپـوس کـوي چـې (يا رسول الله، أفلا نبشر الناس؟) ای د اللـه رسـوله خلکـو تـه خـبر ورنـه کـړو .. د ترمـذي پـه روايـت کـې دی چـې معـاذ رضي اللـه عنـه وفرمايـل: چـې مـا ورتـه وفرمايـل چـې ای د اللـه رسـوله (الا أخبرالنـاس؟) او د طـبراني پـه روايـت کـې دي چـې ابـو درداء رضي اللـه عنـه فرمايـي: (فقلنـا) يعنـې مونـږ وويـل ...نـو تطبيق ښـکاره دی چـې ابـو هريـره نـه بغيـر نـورو صحابـه وو تپـوس کـړی دی (کان حقا على الله) د دې پـه شرح کـې علامـه قسـطلاني ليکـي بطريـق الفضـل والکـرم لابطريـق الوجـوب.

ژبـاړه: يعنـې دغـه جنـت تـه د داخلولـو حـق اللـه تفضـلاً او کرامـةً پـه ذمـه اخسـتی نـه چـې دا پـرې واجـب ده. (جاهد في سبيل الله أو جلس في أرضه التي ولد فيها) د دې جملـې پـه شرح کـې د مصابيـح بعضـو شراحـو ويـلي چـې دا تسـويه يعنـې برابـر والـی دی، د شـارع لـه طـرف نـه پـه منـځ د مجاهـد او غيـر مجاهـد کـې نـو حافـظ بـن حجـر پـرې تعقبـا ليکـي.

أن التسوية ليست على عمومها وإنما هي في أصل دخول الجنة لا في تفاوت الدرجات.

ژبـاړه: بـې شـکه تسـويه برابـر والـی پـه عمومـي لحـاظ سره نـه دی بلکـې اصـل کـې دا تسـويه د جنـت د دخـول په بـاره کـې ده نـه پـه حصـول د درجاتـو د هغـی کـې ۶/۱۲

(إن في الجنة مائة درجة.....) دا تعليل دی د منـع او تـرک البشـارة ځکـه مـراد پـه دې سره معلـوم شـو، او هغـه دا چـې تاسـو خلکـو تـه خـبر مـه ورکـوئ ځکـه کـه دوی پـه دې خـبر شي نـو د مفضـول پـه حصـول کـې بـه د أفضـل نـه محـروم شي يعنـې دوی

خـو بـه د فرائضـو پـه عمـلي کولـو سره جنـت تـه داخـل شـی خـو د جهـاد پـه وجـه چـې کـوم عـالي عـالي درجـات او مقامـات دي، د هغـې نـه بـه شـاته پاتـې شـی (و ما بين الدرجتين كما بين السماء والأرض) او د ترمـذي پـه روايـت کـې دی چـې (مَـا بَـيْنَ كُلِّ دَرَجَتَـيْنِ مِائَـةُ عَـامٍ) چـې امـام ترمـذي رحمـه اللـه د هغـې روايـت متعلـق فرمايـي : هَـذَا حَدِيـثٌ حَسَـنٌ صَحِيـحٌ.

او د طـبراني پـه روايـت کـې دي چـې (خمسـمائة عـام) ابـن حجـر فرمايـي کـه چيرتـه دا طريقـه محفـوظ وي نـو بيـا د دې اختـلاف تطبيـق د رفتـار پـورې اړه لـري ۶/۱۳

(فإذا سألتم الله، فاسألوه الفردوس)

د فـردوس پـه معنـا کـې د علـماوو مختلـف أقـوال دي.

(۱) دا هغـه بـاغ تـه وايـي چـې دې کـې هـر قسـم ونـې، گلان او نباتـات موجـود وي.

(۲) منتـزه أهـل الجنـة د جنتيانـو پـارک او تفريـح گاه.

(۳) ربـوة الجنـة جنـت کـې اوچـت ځـای.

(۴) هغـه ځـای چـې پـه هغـې کـې گـڼ أنگـور وي.

(۵) الفردوس الأودية التي تنبت ضروبا من النبات هغـه لښـتی چـې پـه هغـې بانـدې هـر قسـم شـينکي راشـنه شـوي وی الغـرض فـردوس جنـت پـه جنتونـو کـې أعلـی جنـت دی، نـو فلهـذا د دې طلـب او سـوال کـول ضروري دي.

اللهم أرزقناها وأبوينا وأهلنا وأسرتنا وجميع إخواننا المجاهدين الأمراء والمأمورين وعامة المسلمين آمين يارب العالمين.

(فإنه أوسط الجنة) د أوسط نه مراد أفضل دی یعنې (أفضل الجنة) څکه اوسط د أفضل په معنا هم راځي، لکه سورة البقرة ۱۴۳ کې دي چې: (وكذلك جعلناكم أمة وسطا} اية..

(خيارا) یعنې غوره او أفضل (وأعلى الجنة) یعنې عالي او أرفع معنا اوچت حیثیت لري معنوي یا حقیقة په نورو جنتونو بلند دی.

- (أراه - فوقه عرش الرحمن) دلته دا شک د بخاري د شیخ یحی بن صالح نه شوی دی،

(ومنه) ضمیر فردوس جنت ته راجع دی (تفجر أنهار الجنة) یعنې د دې فردوس جنت نه د نورو جنتونو ویالي رواني شوي او جاري شوي دي. او حافظ فرمایي

ووهم من زعم أن الضمير للعرش.

او وهم کړی هغه چا چې ضمیر یې عرش ته راجع کړی دی. [الفتح ۶/۱۳]

(قال محمد بن فليح، عن أبيه: وفوقه عرش الرحمن) په دې تعلیق سره امام بخاري رحمه الله دفع د هغه شک کوي کوم چې د یحیی نه واقع شو په دې لفظ سره چې (أراه فوق ....) څکه نورو راویانو چې دغه حدیث د فلیح نه روایت کړی نو هغوی په جزم سره روایت کړی دی، او دا د بخاري رحمه الله عادت دی چې حتی الوسع کوشش کوي چې حدیث سالم بې عیبه پیش کوي، خو دلته اعتراض دا دی چې بخاري رحمه الله فرمایي قال محمدبن فليح ....او حال دا چې د بخاري رحمه الله د محمد بن فلیح سره لقاء نده شوي نو جواب دا دی چې دغه معلق روایت بخاري رحمه الله په کتاب التوحید د خپل صحیح کې په (باب وكان عرشه على الماء) کې بې له شکه په جزم سره د محمد بن فلیح نه د ابراهیم بن المنذر په واسطې سره موصول ذکر کړی دی نو په دې بناء سره اعتراض ختم شوو والحمد لله رب العالمین.

فوائد الحديث

۱ - حدیث دلیل دی په دې چې جهاد اصل کې فرض کفایي دی خو بعضې صورتونو کې فرض عین ګرځي او هغه بحث مخکې تېر شوی.

۲ - د هرنیک عمل نه مخکې ایمان بالله و بالرسول لازم اوضروري دی.

۳ - چې یو انسان بلکل جهاد نه وي کړی نو هغه هم جنت ته داخلیږي خو چې ایمان یې صحیح او د اسلام په ارکانو عمل کونکی وي.

۴ - چاته په سهولت او أسانتیا بشارت او زیری ورکول صحابه کرامو کې معمول بهاوو.

۵ - کله کله یوه حق او ریښتیني مسأله د یو جایز حکمت له وجهې نه پټولی شي.

۶ - د جنت دغه عالي سل ۱۰۰ درجې صرف د مجاهدینو لپاره تیارې شوي دي.

۷ - جنتونو کې فردوس اعلیٰ او بهترین جنت دی.

۸ - جهاد ډیر اوچت عمل دی څکه نو جهاد کوونکو درجې هم اوچتې دي.

۹ - دلیل دی په دې چې الله سبحانه وتعالیٰ بره دی څکه عرش یې د آسمانونو د پاسه دی.

۱۰ - د الله سبحانه وتعالیٰ نه همېشه په سوال کولو کې بهتر او عالي شی غوښتل پکار دي.

حدیث ۸

رقم الحديث ۲۷۹۰

عَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: رَأَيْتُ اللَّيْلَةَ رَجُلَيْنِ أَتَيَانِي، فَصَعِدَا بِي الشَّجَرَةَ، فَأَدْخَلاَنِي دَارًا هِيَ أَحْسَنُ وَأَفْضَلُ، لَمْ أَرَ قَطُّ أَحْسَنَ مِنْهَا قَالاَ: أَمَّا هَذِهِ الدَّارُ فَدَارُ الشُّهَدَاءِ.

ژباړه: د سمره بن جندب رضي الله عنه نه روایت دې هغه فرمایي: چې نبي صلی الله علیه وسلم وفرمایل: ما نن شپه په خوب کې دوه کسان ولیدل چې ماته راغلل دواړو زه یوې ونې ته وخیجولم پس یو کور ته یې په هغې کې داخل کړم داسې کور چې هغه ډیر ښایسته او ډیر أفضل و ما بلکل د دې په شان ښایسته کور نه دی لیدلی دواړو راته وویل: چې بهر حال دا د شهداوو کور دی

التفکر والمراقبة في ذکر التطبيق والمناسبه

په دې حدیث کې د امام بخاري شیخ او استاذ هغه موسیٰ بن اسمعیل ابو سلمه المنقری دی چې التبوذ کې ورته هم ویل کیږي د توثیق او تعدیل په دنیا کې د (ثقةٌ ثبتٌ) په درجه موصوف دی بخاري رحمه الله د ده نه تر سمره بن جندب پورې دا حدیث په سند سره ذکر کوي یاد دې وی چې دا حدیث بخاري رحمه الله په کتاب الجنائز کې په (باب مايقال في اولاد المشركين) کې مطول ذکر کړی دی د دې نه بغیر یې په البیوع په بدء الخلق په صلاة الليل ا وپه الأدب: ا وپه الصلاة او په أحاديث الأنبياء، عليهم الصلاة والسلام، او په التفسير اوپه التعبير کې هم ذکر کړی دی بیا علماء کرام لیکي لطیفه په دې حدیث کې هغه دا ده چې دا د بخاري رحمه الله د رباعیاتو څخه دي یعنې د بخاري او د رسول الله صلی الله علیه وسلم ترمنځه څلور واسطې دي بیا د ترجمة الباب سره د حدیث مناسبت ښکاره او واضح دی هغه دا چې شهداوو ته د جهاد په وجه دغه شان مرتبې او درجې ورکول کیږي کوم چې په حدیث کې ذکر شوي

إغاثة المغيث بذكرشرح الحديث

(رجلين أتياني ..) دا دواړه ملائکې وې چې یو جبرئیل او بل مکائیل علیهما السلام وو (أحسن وأفضل) دا د أوسط معنیٰ ده کوم چې مخکې حدیث کې ذکر شوی نو دا حدیث د هغې لپاره تفسیر دس نو ګویا چې دلته یې وویل چې د أوسط نه مراد أفضل او أحسن دی قاله الحافظ بن حجر في [الفتح ۶/۱۳]، (أما هذه الدار فدار الشهداء) ددې نه معلومیږي چې د درجونه مراد دغه نعمتونه دي چې مختلف صورتونه لري چې یو د هغې څخه دغه کور دی.

فوائد الحديث

۱ - انبیاء علیهم السلام هم خوبونه ویني چې دلیل دی په بشریت او مخلوق والي د دوی.

۲ - د أنبیاوو خوبونه وحې وي.

۳ - أنبياء په غيبو نه پوهېږي.

۴ - که څوک یوڅیز نه پېژني نو د بل نه پوښتنه کولی شي چې دا څه شی دی؟

۵ - د شهداوو درجې ډېرې أوچتې دي چې له هغې نه ښایسته او غوره درجې نورې نه شته.

رقم الباب ۵

باب الغدوة والروحة في سبيل الله وقاب قوس أحدكم من الجنة

ژباړه: باب ثابت دی په بیان د فضیلة د یو صبایي او د یو بیګایي وتلو په لاره د الله جل جلاله کې او په فضیلة د یو پاتې د لیندۍ (دځای په مقدار) د یوکس ستاسې نه په جنت کې

حصول الأجر والثواب
بتشريح الكلمات ما فى ترجمة الباب

(بـاب) يعنـي(هـذا بـاب) في بيا ن فضـل (الغـدوة في سـبيل اللـه) يعنـي في الجهـاد (وقـاب قـوس احدكـم مـن الجنـة) دا هـم مجـرور لوسـتل کېـږي عطـف دی پـه ماقبـل بانـدې لوسـتل بـه يـې پـه دې ډول وي (وفـى بيـان فضـل قـدر قـوس أحدكـم مـن الجنـة) نـو د ترجمـة البـاب دا معنـیٰ امـام بخـاري رحمـه اللـه وروسـته دوه حديثونـو کـې ثابتـوي او دا جملـه چـې (وقـاب قـوس ...الـخ) دې کـې وقـابِ مجـرور ويـل پـكار دی ځکـه دا عطـف دی پـه (الغـدوة) بانـدې ځکـه امـام بخـاري دې بـاب کـې دا ثابتـول غـواړي چـې جنـت کـې لـږ مـكان او لـږ زمـان د ټولـې دنيـا پـه مقابـل کـې غـوره او بهـتر دی.

مطر الرحمة والسحاب
بذكر مناسبة ترجمة الباب مع الكتاب

دا بـاب د کتـاب الجهـاد د ابوابـو د عـدد او شـمېر پـه اعتبـار سره ۵ نمـبر بـاب دی امـام بخـاري رحمـه اللـه بـه دې کـې درې احاديـث ذکـر کـوي يـو د انـس بـن مالـک بـل د ابوهريـره او دريـم د سـهل بـن سـعد رضـی اللـه عنهـم بيـا مناسـبت د دې بـاب د مـا قبـل سره پـه دې ترتيـب دی چـې مخکـې بـاب کـې د مجاهدينـو درجـې ذکـر شـوي او پـه دې بـاب کـې دا خـبره ذکـر کېـږي چـې دا درجـې او مرتبـې د اللـه جـل جلالـه پـه لاره کـې پـه لـږ وخـت وتلـو کـې هـم حاصلېـږي او د کتـاب الجهـاد سره يـې مناسـبت هغـه هـم ښـكاره دی چـې د اللـه پـه لار کـې د جهـاد او جهـاد کونکـي غـوره والـی او فضيلـت دی واللـه اعلـم

(۹ حديث)

(رقـم الحديـث ۲۷۹۱)- عن أنس بن مالك رضي الله عنه، عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

لغدوة في سبيل الله أو روحة، خير من الدنيا وما فيها

ژبـاړه: د انـس بـن مالـک څخـه روايـت دی هغـه د نبـی صلـی اللـه عليـه وسـلم څخـه روايـت کـوي چـې نبـی صلـی اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل خامخـا يـو سـهار (وتـل يـا تيـرول) پـه لاره د اللـه کـې او يـا يـو بيـګا (شـپه) دا غـوره دی د دنيـا او هغـه څـه (مـال او جـمال) چـې پـه هغې(دنيـا) کـې دي

التفكـر والمراقبـة فـی ذكـر التطبيـق والمناسـبة

پـه دې حديـث کـې د بخـاري رحمـه اللـه اسـتاذ او شـيخ هغـه معلّـى بـن اسـد العمـي البـصرى دی چـې د تعديـل او توثيـق پـه بـاب کـې د (ثقةٌثبـتٌ) درجـه لـري لـه ده څخـه دغـه حديـث امـام بخـاري رحمـه اللـه پـه سـند سره د انـس بـن مالـک څخـه نقـل کـوي بيـا مناسـبة د حديـث د ترجمـة البـاب سره لفظـي او معنـوي دواړو طريقـو سره دی. لفظـي پـه (فـی سـبيل اللـه) او.معنـوی پـه (خيـر مـن الدنيـا....) کلمـې سره دی واللـه اعلـم

إغاثة المغيث بذكر شرح الحديث

(لغَـدوةٌ) پـه زبـر د غَيـن سره دا د ورځـې د اول نـه تـر زوالـه پـورې وقـت تـه وايـي خـو علامـه جوهـري فرمايـي: الغدوة ما بين صلاة الغداة وطلوع الشمس، غـدوه د سـحر د مانځـه نـه د لمـر د ختلـو پـورې وقـت تـه وايـي بيـا دغـه (لغـدوة) مبتـدا ده او لام پکـې د تاكيد دی او يـا هـم دا قسـم دی او أصـول د نحـوې دی چـې کلـه مبتـدا نکـره وي نـو ددې تخصيـص بـه پـه صفـت سره کيدېـشي نـو تقديـر دادی (لغـدوة كائنـة في سـبيل اللـه ...) علامـه قسـطلاني فرمايـي چـې د ابـوذر پـه نسـخه کـې چـط د کهشـميني نـه يـې روايـت کـړی هغـې کـې دغـه روايـت (الغـدوة) معرفـه ذکـر شـوی دی (او الروحة)، پـه زبـر د راء سره دا د زوال نـه بعـد د شـپې پـورې وقـت تـه وايـي بيـا دلتـه (الروحـة) عطـف دی پـه (لغـدوة) بانـدې او (أو) دلتـه د شـك لپـاره نـه بلکـې د تقسـيم لپـاره دی (خـير) دا خـبر دې د مبتـدا چـې هغـه لغـدوة ده (خـير مـن الدنيـا ومـا...) د دې جملـې معنـی قسـطلاني او عينـي داسـې کـوي.

ثواب ذلك الزمن القليل في الجنة خير من الدنيـا و ماشـتملت عليـه.

(ژبـاړه: يعنـې ددې لـږې زمانـې اجـر أو ثـواب بـه د دنيـا او څـه چـې پـه هغـې کـې دي د هغـې ټولـو څخـه غـوره ومومـي [قسـطلاني ۵/۳۹] [عمـدة ۱۴/۹۲]

فوائد الحديث

[۱] دليـل دی چـې جهـاد غـوره او أفضـل عمل دی.

[۲] د جنـت لـږ نعمـت هـم د ټولـې دنيـا څخـه غـوره او أفضـل دی.

[۳] ترغيب دی جهاد کولو ته.

[۴] د اللـه پـه لار کـې لـږ وقـت جهـاد کـول هـم د اللـه د رضـا او د جنـت د حصـول سـبب ګرځـي.

اللهم ارزقنا هما يارب

حديث ۱۰

رقم الحديث ۲۷۹۲

، عن أبي هريرة رضي الله عنه، عن النبي صلى الله عليه وسلم قال:

لقاب قوس في الجنة، خير مما تطلع عليه الشمس و تغـرب و قـال لغـدوة او روحـة في سـبيل اللـه خـير مـما تطلـع عليـه الشـمس و تغرب

(ژبـاړه: د ابـو هريـره رضـی اللـه عنـه څخـه روايـت دی هغـه د نبـی صلـی اللـه عليـه وسـلم څخـه نقـل کـوي چـې نبـی کريـم صلـی اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل : خامخـا پـاټ د لينـدې پـه جنـت کـې دا غـوره دی د هـر هغـه څـه نـه چـې لمـر پـرې راخيـژي او ډوبيـږي او ويـې فرمايـل خامخـا يـو صبايـي او يـا يـو بيګايـي وتـل پـه لاره د اللـه کـې غـوره دي د هـر هغـه څـه نـه چـې لمـر پـرې راخيـژي او ډوبيـږي.

التفكر والمراقبه فى ذكر التطبيق والمناسبة

پـه دې حديـث کـې د امـام بخـاري رحمـه اللـه شـيخ هغـه ابراهيـم بـن المنـذر الحزامـي الأسـدي دی د صـدوق او حسـن الحديـث وصـف او درجـه لـري ددې نـه يـې پـه سـند سره دغـه حديـث د ابوهريـره رضـی اللـه عنـه څخـه روايـت کـړی دی بيـا مناسـبت او تطبيـق يـې د ترجمـة البـاب او د مخکـې حديـث سره لفظـي أو معنـوي دواړو طريقـو سره پـه فضيلـت او غـوره والـی د اللـه پـه لاره کـې د غـدوی (صبائـی) او روحـی (بيګايـی) پـه وتلـو سره دی واللـه اعلـم

إغاثة المغيث بذكر شرح الحديث

(لقـاب قـوس ...) کـې لام د تاکيـد دی او دا مبتـدا ده

(فـی الجنـة) دا صفـت د (لقـاب قـوس) دی (خيـر) داخـبر دی د مخکـې مبتـداء (مـما تطلـع عليـه الشـمس وتغـرب) مـراد ددې نـه ټولـه دنيـا ده نـو دليـل شـو چـې لمـر پـه ټولـه دنيـا راخيـژي د حديـث ذکـر شـوي فوايـد بعينـه ددې حديـث فوايـد هـم دي لهـذا دوبـاره ذکـر کولـو تـه حاجـت نـه شـته .

حديث ۱۱

رقم الحديث۲۷۹۳

، عن سهل بن سعد رضي الله عنه، عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: الروحة والغدوة في سبيل الله أفضل من الدنيا وما فيها

(ژبـاړه: د سـهل بـن سـعد السـاعدی رضـی اللـه عنـه نـه روايـت دی هغـه د نبـی صلـی اللـه عليـه وسـلم نـه روايـت کـوي (او فرمايـي چـې نبـی صلـی اللـه عليـه وسـلم) وفرمايـل:

يـو بيګايـي او يـا يـو صبايـي وتـل پـه لاره د اللـه کـې داغـوره دي د دنيـا او د هاغـه څـه نـه چـې پـه دنيـا کـې دي

التفكـر والمراقبـه فـی ذكـر التطبيـق والمناسـبة

پـه دې حديـث کـې د امـام بخـاري رحمه اللـه شـيخ او اسـتاذ هغـه قبيصـة بـن عقبـه رحمـه اللـه دی چـې د تعديـل او توثيـق پـه بـاب کـې د(ثقـةٌ) پـه وصـف موصـوف دی چـې لـه ده نـه بخـاري رحمـه اللـه دغـه حديـث پـه سـند سره د سـهل بـن سـعد رضـی اللـه عنـه نـه نقـل کـوي دې بـاب کـې دا دريـم حديـث دې د ترجمـة البـاب او د مخکـې حديـث سره يـې مناسـبت پـه لفظـي او معنـوي طريقـې دواړو سره دی.

شرح الحديث

د دې دواړو حديثونـو د الفاظـو شرح فوائـد د دې بـاب پـه لومـړي حديـث کـې ذکـر شـوي دي دوبـاره ذکـر کـول بـه يـې د تکـرار لـه قبيلـې څخه وي.

حسن المأب فى خلاصة أحاديث الباب

پـه دې بـاب کـې بخـاري رحمـه اللـه درې أحاديـث راوړي.

(۱) حديث د أنس بن مالك

(۲) حديث د أبوهريره

(۳) حديـث د سـهل بـن سـعد: رضـی اللـه عنهـم أجمعيـن دي چـې د ترجمـة البـاب سره جـلي ښـکاره او بديهـي مناسـبتونه لـري، کـوم چـې مخکـې ذکـر شـوي دي، واللـه أعلـم .

علامـه قسـطلانی رحمـه اللـه د دې باب د ټولـو درې واړه احاديثـو خلاصـه حاصـل ذکـر کـوي او فرمايـي: والحاصل من أحاديث هذا الباب أن المراد تسهيل أمر الدنيا وتعظيم أمر الجهاد وأن من حصل له من الجنة قدر سوط يصير كأنه حصل له أعظم من جميع ما في الدنيا فكيف بمن حصل له منها أعلى الدرجات.

ژبـاړه: او حاصـل د دې بـاب د احاديثـو هغـه دا دی چـې مـراد پـه دې سره د دنيايـې أمـورو بـې قـدري او د جهـاد تعظيـم او عـزت ثابتـول دي، او بـل دا چـې هـر چـا چـې جنـت کـې ورتـه د يـو چابـک پـه مقـدار سره ځـای ميلاؤ شي، نـو ګويـا چـې ده تـه ټـول هـر هغه څـه چـې پـه دنيـا کـې دي د هغـې څخـه غـوره او بهـتر ميلاو شـو، نـو د هغـه چا بـه کومـه مرتبـه أو مقـام وي چـې جنـت کـې ورتـه د دې څخـه أعلـی درجـې حاصلـی شي شرح [القسـطلانی ۵/۳۹]

د دې دواړو حديثونـو فوائـد د دې بـاب پـه لومـړي حديـث کـې ذکـر شـوي دي، دوبـاره ذکـر کـول بـه يـې د تکـرار لـه قبيـلي څخـه وي، والحمـد للـه رب العالميـن.

باب الحور العين وصفتهن يحار فيها الطرف شديدة سواد العين شديدة بياض العين وزوجناهم أنكحناهم

ژبـاړه: بـاب ثابـت دې پـه بيـان د سـپينو غټـو سـترګو والا زنانـه وو او د دوی پـه صفاتـو کـې چـې د داسـې صفاتـو والا دي چـې نظرونـه ورتـه پـه حـيرت (حيرانتيـا) پاتـې کيـږي، تـور د سـترګو يـې زيـات تـور او سـپين يـې زيـات سـپين وي او د زوجناهـم معنـا انکحناهـم ده.

حصول الأجر والثواب
بتشريح الكلمات ما فى ترجمة الباب

(بـابٌ) دلتـه هـم د مخکـې غونـدې نکره دی نـو خـبر دی د مبتـدا محـذوفي چـې هغـه (هـذا) إسـم إشـاره ده يعنـي(هـذا بـاب في بيـان الحـور العـين وبيـان

صفتهـن) بيا پـه بعضـې نسـخو د بخاري کـې د {بابٌ} لفظ نشته صرف (الحورالعين) ذکر دي نـو پـه دې بنياد سره بيا (الحـور العين) مرفـوع مبتـدا او خـبر يـې محـذوف دی چـې هغـه (ماذکـر في هـذا الأحاديـث) نـو ټـول عبـارت بـه داسـې وي.

الحـور العـين وصفتهـن ماذکـر في هـذه الأحاديـث وزوجناهـم انکحناهـم.

دې سره يـې اشـاره ده د سـورة الدخـان ۴۵ نمـبر ايـت تـه چـې اللـه سـبحانه وتعالـی فرمايـي: وکذلـك زوجناهـم بحورعـين. نـو دا هـم يـو مناسـبت دی د ترجمـة البـاب سره چـې دغـه حيرانوونکـي حـورې بـه اللـه سـبحانه وتعالـی جنـت کـې مؤمنانـو تـه پـه نـکاح بانـدې ورکـوي، واللـه اعلـم.

فَرحـة القلـوب والـسرور بتذکـرة معنـی الحـور

دې فصـل کـې غـواړو چـې پـه توفيـق د اللـه پـه ترجمـة البـاب کـې د ذکـر شـوي(حـور) د لفـظ معنـا او مفهـوم ذکـر کـړو، حـور پـه ضمـي پيـش د (حا) دا جمـع د حـوراْء ده او پـه حـوراوات سره هـم جمـع کيـږي بيـا دا خـبره هـم يـاد سـاتئ چـې د دې حـور لفـظ اسـتعمال پـه ډيـرو معناګانـو سره راځـي.

(۱) حـور اصـل کـې پـه لغـة کـې(بيـاض) سـپين والي تـه وايـي دا قرطبـي د ابـن عـون نـه نقـل کـړي او عامـه اصطـلاح د علـماوو کـې حـور ديتـه وايـي چـې د سـترګو تـور يـې خالـص تـور او سـپين يـې خالـص سـپين وي او دا معنـا ابـن ابـی الدنيـا رحمـه اللـه د حسـن بـصری رحمـه اللـه نـه هـم نقـل کـړي، وګـوره [صفـة الجنـه رقـم الأثـر ۳۰۳]

او دا هـم ويـل شـوي چـې سـترګې يـې ټولـې تـکي تـورې وي لکـه د غرڅنـۍ او د غـوا پشـان د دې قـول والا بيـا دا هـم وايـي چـې انسـانانو کـې حـور نـه شـته البتـه دې زنانـه وو تـه حور د مشـابهت د وجـې نـه ويـل شـوي د غرڅنـۍ او غـوا سره او دې بـاره کـې دا هـم ويـل شـوي چـې حـور دې تـه وايـي چيـې سـپين د سـترګو يـې د تـور د سـترګو نه ښايسـته تـاو شـوي وي، مشـهور لغـوي علامـه الأصمعـی رحمـه اللـه فرمايـي حـور سـپين والي تـه وايـي څکـه أعرابيـان د ښـارونو زنانـه وو تـه حواريـات وايـي (لبياضهـن وتباعدهـن عـن قشـف الأعرابيـات بنظافتهـن) يعنـې کوچيـان د ښـارونو اوسـيدونکو زنانـه وو تـه حواريـات وايـې، د وجـې د سـپين والي او د لـري والي د هغـوی د هغـو خـيرو نـه او د هغـه پـاك والي پـه وجـه چـې د کوچيانـو د زنانـه وو نـه وي.

(۲)دغـه مـاده پـه نـصرت او خيرخواهـي کولـو کـې هـم اسـتعمال شـوي لکـه د صحيـح البخـاري روايـت کـې دي کـوم چـې د جابـر بـن عبداللـه نـه نقـل دي چـې نبـي صـلي اللـه عليـه وسـلم وفرمايـل: إِنَّ لِـكُلِّ نَبِـيٍّ حَوَارِيًّـا وَحَـوَارِيَّ الزُّبَـيْرُ ” ، قَـالَ سُـفْيَانُ : الْحَـوَارِيُّ : النَّـاصِرُ .

دغـه ډول قـران کـې هـم دغـه معنـا اسـتعمال شـوي .قـال الحواريـون نحـن انصاراللـه ....الآيـة

(۳)دغـه ډول دا مـاده د رجـوع او واپـسي پـه ځـای هـم اسـتعمال شـوي ده.

قرطبـی د ابـن عبـاس رضـی اللـه عنـه نـه نقـل کـړی چـې هغـه وفرمايـل: ما کنت أدري: ما يحور؟ حتى سمعت أعرابية تدعو بنية لها: حوري، أي ارجعي إلي.

ژبـاړه: وايـي ماتـه علـم نـه وو پـه دې چـې د (يحـور) لفـظ څـه معنـا ده تـر دې چـې د يـو اعـرابي نـه مـې واوريـدل چـې هغـه خپلـې لـور تـه اواز کولـو چـې [حُـوری] يعنـې راواپـس شـه مـا تـه، نـو قرطبـي رحمـه اللـه فرمايـي: فالحور في كلام العرب الرجوع.

ژبـاړه: نـو حـور د عربـو پـه کلام کـې رجـوع تـه ويلـی شي او بيـا فرمايـي ومنه قوله عليه السلام:“ اللهم إني أعوذ بك من الحور بعد الكور“ يعنې: من الرجوع إلى النقصان ....ژبـاړه: او لـه همـدې څخـه قـول د نبـي صلـی اللـه عليـه وسـلم دې چـې فرمايـي: ای اللـه زه پـه تـاه پنـاه نيسـم د حـور نـه وروسـته لـه کـور نـه يعنـې وروسـته د رجـوع او واپـسي کولـو نـه نقصـان تـه. [تفسـير القرطبـی ۱۹/۲۷۳]

(۴) دغـه ډول د حـور دا مـاده د نقصـان او هلاکـت پـه معنـې کـې هـم اسـتعمال شـوي لکـه د عربـو مشـهور متـل دی(حـور فـی محـارة) يعنـې پـه نقصـان کـې نقصـان يـا دا چـې (إنـه في حـور وبـور) يعنـې دغـه کـس پـه نقصـان او هلاکـت کـې دی.

(۵) دا د حـور مـاده د حيـرت او حيرانتيـا پـه معنـا هـم اسـتعمال شـوي لکـه څنګـه چـې امـام بخـاري رحمـه اللـه پـه ترجمـة البـاب کـې دغـه ذکـر کـړي ده او دا معنـا د امـام مجاهـد رحمـه اللـه نـه هـم نقـل ده چـې هغـه فرمايـي: الحور يحار فيها الطرف من رقة الحلل وصفاء اللون.

حـور هغـې تـه وايـي چـې نظـر پکـې حيرانيـږي د نـازک او نـرم لبـاس او صفـا رنـګ د وجـې نـه او دا د اسـامه بـن زيـد بـن اسـلم نـه هـم نقـل ده وګـوره صفـة الجنـة لإبـن أبي الدنيـا رقـم الأثـار [۳۰۱ _ ۳۰۲] دغـه د حـور لفـظ دغـه مـاده پـه نـورو معنـا وو کـې هـم اسـتعمال شـوی ده، الغـرض حـور لفـظ مختلفـې معناګانـې لـري چـې بعضـې لـه هغـې څخـه پـه مـراد او مفهـوم کـې مترادفـې دي، مثـلا حـورې زيـات سـپين مخونـو والا حسـينو زنانـه وو تـه وايـي حـور د غټـو او ښايسـته سـترګو والا تـه وايـي، حـور ديتـه وايـي چـې نظرونـه ورتـه پـه کتـو سره تحـير حيرانتيـا کـې واقـع کيـږي، نـو تـر دې ځايـه خـو دغـه معناګانـې درې واړه پـه حـورو کـې موجـودي دي، څکـه ښايسـته او د غټـو سـترګو او سـپين مخونـو والا دي چـې انسـان ورتـه پـه کتـو سره پـه تعجـب او حيرانتيـا سره پاتـې کيـږي او ولـې بـه داسـې نـه وي چـې رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم يـې پـه اړه فرمايـي: لِـكُلِّ امْـرِئٍ زَوْجَتَـانِ مِـنَ الْحُـورِ الْعِـينِ يُـرَى مُـخُّ سُـوقِهِنَّ مِـنْ وَرَاءِ الْعَظْـمِ وَاللَّحْـمِ.

ژبـاړه: او د هـر جنتـي لپـاره بـه دوه بيبيانـې وي د الحورالعيـن څخـه چـې د پنـډۍ د هډوکـي ماغـزه بـه يـې د هډوکـي او غوښـې نـه بهـر ښـکاريږي. [اللهـم ارزقناهـا يارحمـن الدنيـا والاخـرة] صحيـح البخـاري رقـم الحديـث ۳۰۳۲

دغـه ډول د حـور پـه صفـت کـې د (العـين) لفـظ وضاحـت هـم مطلـوب دی او هغـه دا چـې

العين) ، پـه کـسری (زيـر) د عيـن او سـکون (غړونـدي) د يـا سره جمع د عيناء، ده او دا وايـي الواسعة العين، يعنـې پـراخ والي او غـټ والي د سـترګو تـه وايـي او دا جمـع پـه أصل کـې پـه ضمـي (پيـش) د عـين سره وه خـو حالانکـې يـا وروسـته د عـين د لفـظ نـه راغلـه نـو د ثقـل او بـل لـه دې کبلـه چـې دغـه يـا د ځـان نـه مخکـې کـسره غـواړي کومـه چـې تقاضـا د حـروف ليـن ده نـو څکـه د عيـن لفـظ تـه کـسره زيـر ورکـړل شـوه [ملخصـا مـن عمـدة القـاری ۱۴/۹۳]

مطر الرحمة والسحاب

بذکر مناسبة ترجمة الباب مع الکتاب

دا بـاب د کتـاب الجهـاد د ابوابـو د عـدد او شـمارې پـه اعتبـار سره شـپږم ٦ بـاب دی امـام بخـاري رحمـه اللـه پـه دې کـې دوه احاديـث ذکـر کـوي چـې دواړه يـې لـه انـس بـن مالـک رضـی اللـه عنـه څخـه پـه سـند سره نقـل کـړي دي، د مذکـور بـاب مناسـبة د کتـاب الجهـاد سره د الشـهيد ..او فضـل الشـهادة پـه کلمـو سره دی چـې دلالـت دی پـه فضيلـت د جهـاد او مقـام د مجاهـد

حديث ۱۲

رقم الحديث ٢٧٩٤

أنس بن مالك رضي الله تعالى عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال ما من عبد يموت له عند الله خير يسره أن يرجع إلى الدنيا وأن له الدنيا وما فيها إلا الشهيد لما يرى من فضل الشهادة فإنه يسره أن يرجع إلى الدنيا فيقتل مرة أخرى.

ژباړه: له أنس بن مالك رضي الله عنه نه روايت دی چې هغه له نبي صلی الله علیه وسلم څخه روايت کوي چې هغه وفرمايل: نه شته يو بنده چې هغه مړ کيږي او ده ته د الله سره ښه بدله وي او دې خوشحال شي په دې چې دا واپس دنيا ته راشي او ده ته دی دا دنيا اودد دې ټول مالونه ورکړل شي (يعنې دا به هرگز ونه کړي) مگر شهيد (چې دا به واپس دنيا ته راتلل خوښ کړي) د وجې د هغه (عزت) نه چې ده د شهادت په فضيلت کې ليدلی دی نو پس دا خوشحالوي دا چې واپس دنيا ته راشي او دويم ځل قتل (شهيد) کړی شي.

التفكر والمراقبة فى ذكر التطبيق والمناسبة

په دې حديث کې د امام بخاري رحمه الله شيخ او استاذ هغه عبدالله بن محمد بن عبدالله بن جعفر بن اليمان الجعفي دی چې په المُسندي سره هم شهرت لري.

چې د تعديل او توثيق په دنيا کې د (ثقةٌ حافظٌ) په درجه او صفاتو سره ياديږي د هغه نه دغه مذکور حديث په سند سره د انس بن مالک نه نقل کوي.

بيا مناسبة د حديث د ترجمة الباب سره هغه معنوي او استباطی طريقې سره دی او هغه په دې ډول چې بخاري رحمه الله ترجمة الباب کې د حورو فضيلت او صفت ته اشاره وکړه او دلته يې حديث کې د شهادت فضيلت او د شهيد مقام ذکر کړو نو دليل شو په دې چې شهيدانو ته دغه حورې هم ورکول کيږي، والله أعلم.

إغاثة المغيث في ذكر شرح الحديث

(مامن عبد) کې (ما) نافيه ده (مِنْ) حرف جار دی (عبدٍ) نکره دی نو چې هر څوک وي او د هر مرتبې والا وي ځکه نکره په سياق د نفي کې دلالت په عموم کوي نو معلومه شو چې د شهدا وو عندالله خاص مقام دی (الاالشهيد ...) شهيد د فعيل وزن دی جمع يې شهداء راځي د شهيد فضيلت د انبياوو نه بعد په امت کې له ټولو نه غوره دی، د قران ډير اياتونه او د نبي کريم صلی الله عليه وسلم ډير احاديث په دې کې په صحيح سندو سره موجود دي.

الفرح المزيد فى حصول فهم معنى الشهيد

بيا دا خبره هم ياد لرئ چې د دې امت د غوره والی او فضيلت د وجې الله سبحانه وتعالی ډير مرگونه په شهادت کې حساب کړي، مثلا..

(١) حريق
(٢) غريق
(٣) صاحب الهدم
(٤) مبطون
(٥) مطعون
(٦) صاحب الجنب
(٧) المرأة التى تموت فى الولادة
(٨) صاحب ذات الجنب.... او داسې نور هم ذکر شوي خو دا ياد لرئ چې مطلق شهيد کله هم تاسو په کتاب او سنت کې وينئ او اورئ نو له هغې نه به مراد خاص او خاص هغه مرگ وي چې د الله سبحانه وتعالی په لار کې د اعلاء کلمة الله لپاره ورته راغلی وي بيا راجح دا قول دی اگر که دا مرگ ورته بغير د دشمن نه په بل سبب هم راغلی وي، نو غرض دا چې د في سبيل الله مرگ دا بيا هغه مقام لري چې پورته ذکر شوی ټول مقامات او غوره والی ورته نه شي رسيدلی، والله اعلم.

دغه ډول بيا شهيد ته د شهيد ويلو څو وجې علماوو ذکر کړي.

(١) شهيد ته ځکه شهيد وايي چې ملائک يې مرگ ته حاضريږي نو دا شهيد په معنا د مشهود دی.

(٢) شهيد په معنا د مشهود يعنې د فعيل وزن د مفعول په معنا دی يعنې ده ته گواهي د جنت ورکړل شوي نو ځکه ورته شهيد وايي.

(٣) شهيد ورته ځکه وايي چې دا ژوندی دی او د الله سبحانه وتعالی نعمتونو او خپل اوچت مقام ته حاضر شوی دی، نو شهيد دلته د حاضر او شاهد په معنا دی، لکه حديث کې هم دی الا فليبلغ الشاهد الغائب.

(٤) شهيد ته شهيد ځکه وايي چې دا به عندالله د نبي صلی الله عليه وسلم سره شاهدي ورکوي په ټولو مخکنيو مکذبه امتونو باندې نو په دې معنا سره بيا شهيد د شاهد او شاهد په خپله معنا سره دی يعنې شاهدي ورکوونکی، الغرض ممکن دی چې شهيد کې دغه ټولې معنا مراد وي ځکه قران او حديث دواړو د شهيد باره کې د داسې نعمتونو درجو او مقاماتو ذکر کړی چې لږ فکر پکې وکړی شي، نو دغه پورته ټولې ذکر شوې معناگانې پکې شامليږي.

اللهم ارزقنا الشهادة المحمودة فی سبيلك يارب العالمين واجعلها لي كفارة لجميع ما عصيتك عمد او خطاء قصدا ونسيانا كبائر كانت اوصغائر آمين يارب العالمين.

فوائد الحديث

[١] مرگ هر چاته راځي هيڅ څوک له دې څخه مستثنی نه دی.

[٢] کله يو کار ممکن نه وي خو بيا هم مثال لپاره يې پيش کولی شي، لکه دنيا ته واپس راتلل ځکه بالمثال يوضح المقال.

[٣] د شهيد درجې او مقامات ډير أعلی او غوره دي.

[٤] جهاد کول بهترين عبادت او جنت کې د عالي مقاماتو د حصول سبب دی.

[٥] د فيقتل د لفظ نه معلوميږي چې دغه غوره مقام په شهادتونو کې په في سبيل الله کې قتل شوی شهيد ته ميلاويږي، نه نورو شهيدانو ته.

[٦] د جنت نعمتونه دومره خواږه دي چې د هغې لپاره مرگ ته غاړه ايښودو باندې خوشحالي او راحت حاصليږي.

[٧] نيک عمل که څومره هم ډير وي دا کم گنل پکار وي تر څو ډير نور ته شوق پيدا شي.
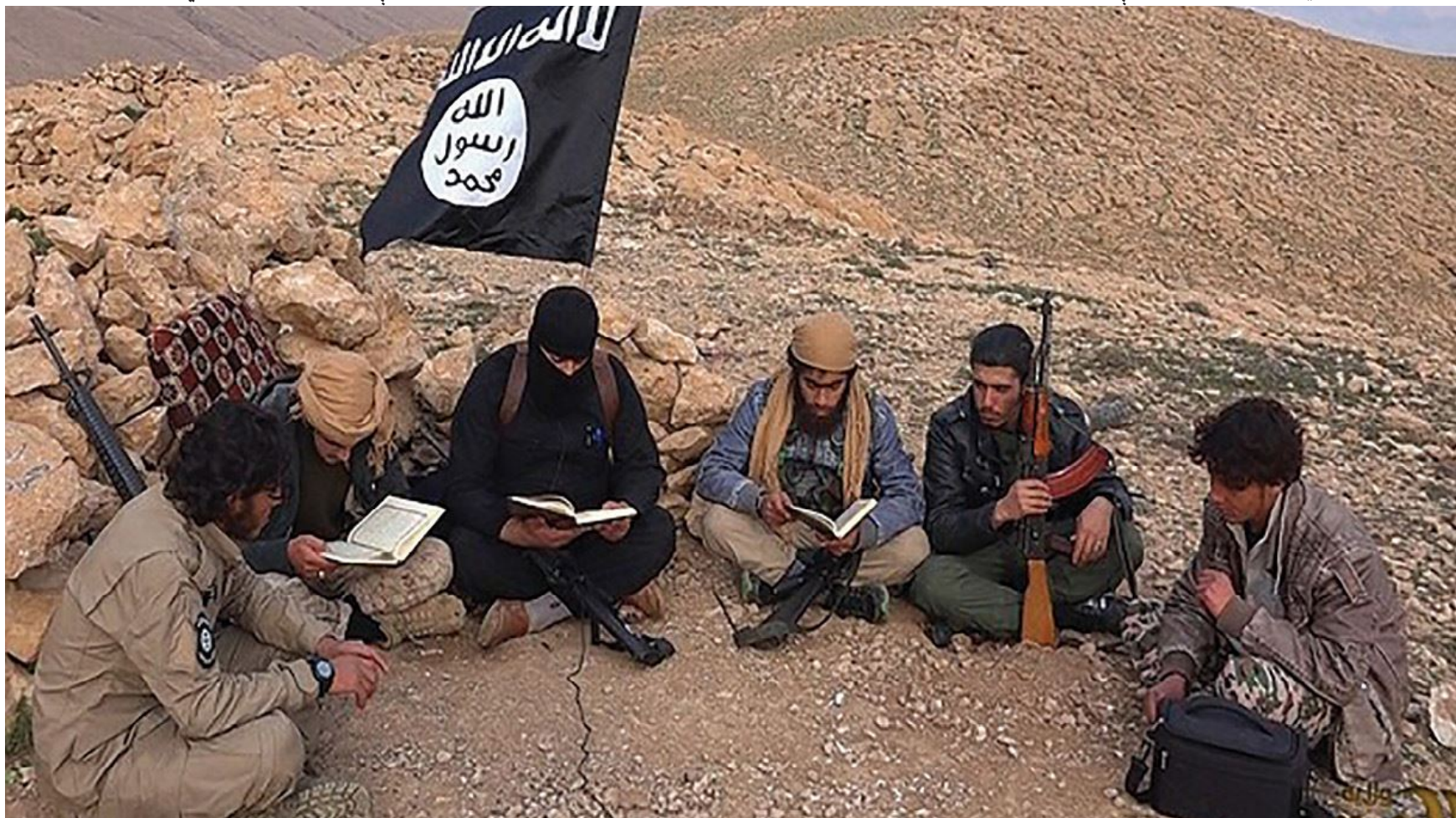
سِيرَةُ النَّبِيِّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيد الأنبياء والمرسلين وعلى آله وصحبه أجمعين، أما بعد:

محترمو مسلمانانو ورونو، تیر درس کې د نبي علیه السلام د والد عبد الله احوال بیان شو، بیا د ولادت نیټې ذکر وشو، وس راځو د بي بي آمنې د حمل صفات او د نبي علیه السلام پیدایښ پرمهال واقع کیدونکو پیښو ته کتنه کوو. ان شاء الله.

د آمنه بي بي حمل صفات:

نبي علیه السلام چې کله د مور په خیټه باندې و، نو حمل یې د عامو زنانه وو په څیر و، کومې ځانګړتیاوې یې نه درلودې، البته بعضې نآشنا خوبونه یې لیدل مور ته یې زیاته آسانتیا وه، د عامو زنانه و په څیر زیات تکلیف ورته نه و. لکه دغه خوب یې مخکې بیان شو:

وَرَأَتْ أُمِّي حِينَ حَمَلَتْ بِي أَنَّهُ خَرَجَ مِنْهَا نُورٌ أَضَاءَتْ لَهُ بُصْرَى وَبُصْرَى مِنْ أَرْضِ الشَّامِ».

المستدرك للحاكم، اسناده حسن لذاته، مسند احمد اسناده حسن.

ژباړه: او کله چې زما مور په ما باندې حامله وه نو خوب یې ولیدو چې دهغې جسم څخه یوه رڼا ووتله او ددغه رڼا له امله بُصرى منطقې، د شام ځمکې (محلات) روښانه شول.

بیا د نبي علیه السلام پیدایش په اړه روایتونو کې زیاتې کیسې راغلي دي، د هغې جملې څخه بي بي آمنې ته په خوب کې د محمد صلى الله علیه وسلم نوم ښودنه، د حمل نآشنا آسانتیا چې هغه وایي ما باندې د حمل هیڅ درد نه و او زما حالات بیخي عادي وو، پیدایښت په وخت د آسمان ستوري ځمکې ته رانژدې کیدلو واقعه، د خوب څخه راپاڅیدو پرمهال په یو کاغذ باندې د سرو زرو اشعار لیکل کیدل چې دغه اشعارو سره د محمد صلى الله علیه وسلم لپاره دعا غوښتلو امر وغیره واقعات د سیرت په کتابونه کې ذکر دي. بله واقعه دا چې نبي علیه السلام کله پیدا شو نو په خپلو ورو ورو لاسونو باندې یې تکیه ووهله یا د نبي علیه السلام د نوم کوله خپله پرې شوې وه یا پیدایښت څخه وروسته یې آسمان ته سترګې پورته کړې وې، وغیره دا ټول ضعیف روایات دي.

د ولادت په شپه د بت له خولې څخه د جني (پیري) آواز:

هواتف الجنان للخرائطي [ص ٣٦] دا واقعه هم راوړې ده، چې مکه کې د قریشو یو بت و، دوی به هلته میله کوله، د نبي علیه السلام پیدایښ په ورځ هم هلته میله وه، دوی چې بت ته ورغلل نو هغه پرمخې پروت و، دوی دا کار زیات ناشنا وګڼلو، او بت یې راوچت کړو، لږ وخت وروسته بیا راوغورځیدو، دوی بیرته هغه بت سم کړو، دریم ځل بیا له خپل ځای څخه واوړیدو، نو هغوی خفه شو او دا یې ستر کار وګڼو. عثمان بن حویرث وویل: چې دې بت باندې څه شوي دي چې دومره ډیر راغورځیږي ؟ دا یقینا کومه خاصې پیښې له امله داسې کیږي. بیا یې بت ته اشعار وویل او پیغور یې ورکړو چې څنګه معبود یې ؟ پدې کې د بت د خولې څخه په لوړ غږ دا اشعار وویل شول، چې دا د هغه ماشوم له امله ونړیږ چې د هغه رڼا څخه مشرق او مغرب ډک شوي دي، هغه ته بتان پرمخې شو، او د دنیاوي باچاهانو زړونه وډار شو. د فارس والا اوورونه مړه شول او تیارې شوې او د فارس باچا په لوی کړاو کې شپه تیره کړه، او د کاهنانو څخه د هغوی د پیریانو لخوا د غیبو خبرونه راوړل بند کړی شو، په هغوی کې د ریشتیا یا ددروغو خبر ورکونکی هم وس نشته، اې د قصي بچیانو د خپلې بې لارۍ څخه راوګرځئ او اسلام او پراخه کور ته راشئ.

خو پدې روایت کې عبد الله بن محمد البلوي او عمارة بن زید دواړه وضاعین دي. (میزان الاعتدال 2/ 491 و 3/ 177) یعنې دوی دواړو به له ځان څخه احادیث جوړول.

د مجوسیانو دیني مشر مُوْبَذَان خوب:

بله واقعه د نبي علیه السلام د ولادت متعلق دا په کتابونه کې روایت شوې ده، چې د فارس مجوسیانو اوور مړ شو، هغه اوور چې هغوی یې هر وخت بلوي، د زر کلونو راهیسې دا اوور ندی مړ شوی او دوی ددغه اوور عبادت کوي، خو دغه اوور د نبي علیه السلام په پیدایښ په شپه مړ شو، د فارس کسری ایوان او محل باندې زلزله راغله، د ساوه بحیرې اوبه وچې شوې.

او پدغه شپه د هغوی دیني مشر موبذان خوب ولیدو چې سخت او کلک اوښان ځان پسې عربي اسونه راکاږي، او د عراق دجله سیند باندې راپورې وتل او ددوی په ښارونو کې خواره شول.

کله چې سهار شو د فارس کسری سخت ډاریدلی و، خو ځان یې په زور زړور ښودو او خپل ډار یې پټ کړو، خو بیا یې دا پریکړه وکړه چې خپلو مشرانو کسانو څخه یې نه پټوم. نو تاج یې په سر کېښود او په خپل تخت باندې کیناست او هغوی یې راوغوختل. بیا یې له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې تاسې خبر یاست چې ما ولې راغوښتي یاست ؟ هغوی ویل : نه مونږ ته خو معلومات نشته مګر که باچا مونږ ته خپله معلومات راکړي، دوی پدې حال کې و چې د اوور د مړ کیدو خط هم ورته راغی. نو د هغوی غم لا زیات شو، بیا ورته باچا ټوله کیسه وکړه.

پدې کې موبذان هم وویل: اې باچا الله دې تا خه کړي، ما هم بیګا یو خوب لیدلی دی، بیا یې د اوښانو خوب ورته بیان کړو ؟

کسری ورته وویل اې موبذان دا به څه کیږي ؟ هغه وویل: چې د عربانو لخوا به څه پیښه رامنځ ته کیږي، موبذان د هغوی څخه پدې خبرې زیات پوهه و. نو کسری نعمان بن منذر ته خط ولیکو چې ماته داسې یو پوهه (عالم) سړی راولیږه چې زه ترې یو څو پوښتنې کوم. هغه ورته عبد المسیح بن عمرو بن حیان بن نفیله الغساني ورولیږه. کله چې کسری ته ورغې نو هغه ترې تپوس وکړو چې زما د پوښتنو په اړه معلومات لرې ؟ عبد المسیح وویل: باچا دې ماته خبره بیان کړي یا څوک چې یې خوښ وي هغه ته دې بیان کړي، خو کچیرې ما سره یې علم و زه به جواب درکړم او یا به داسې پوهه کس درته وښایم. باچا ورته ټوله کیسه بیانه کړه. عبد المسح ورته وویل ددې علم زما ماما سره دی چې مشارف الشام کې اوسیږي او سُطَیح نومیږي، کسری ورته وویل لاړ شه او هغه څخه زما دا پوښتنې وتپوسه او ماته یې جوابونه راوړه.

سطیح د کسری دربار څخه راووت او د خپل ماما سطیح خواته راغی، پداسې حال کې چې سطیح د مرګ په بستر پروت و، عبد المسیح پرې سلام واچوو، خو هغه ورته جواب ورنه کړو، نو عبد المسیح یو څه اشعار وویل، چې هغه یې په غیرت کې راوستلو، د اشعار اوریدو سره سطیح سر راپورته کړو او ویې ویل:

اې عبد المسیحه! ته په اوښه باندې سطیح ته راغلی یې، او هغه د مرګ په بستره پروت دی، ته بني ساسان باچا رالیږلی یې د هغه په دربار د زلزلې راتللو، د اوور مړ کیدو، او د موبذان خوب په اړه چې هغه خوب لیدلی، سخت او کلک اوښان د عربانو آسونه راکاږي، په دجله ورپورې وځي او په ښارونو کې خواره شي.

بیا یې ورته ددې ځواب ورکړ چې کله تلاوت زیات شي، او د آمسا والا کس راښکاره شي، او سماوه خوړ وبهیږي، او ساوه بحیره وچه شي، او د فارس اوور مړ شي او دا نوري نښې چې راشي نو بیا به دغه شان کار کیږي. [یعني عربانو غلبه به راځي] او ددې څخه وروسته سطیح مړ شو، او عبد المسیح څه اشعار وویل او بیرته کسری ته راوګرځید، دا جریان یې ورته ټول بیان کړو. نو باچا ورته وویل چې زمونږ څخه به ۱۴ باچاهان نور هم حکومت کوي، نو هغه وخت پورې خو به زیات کارونه رامنځ ته شوي وي. نو بیا ددوی لس (۱۰) باچاهان په څلورو کلنو کې ختم شول او باقي پاتې

مشرانو يې د عثمان رضي الله عنه خلافت پورې باچاهي وکړه.
[هواتف الجنان للخرائطي ص ٥٧ طبع دار البشائر]

خو دا روايت هم کمزورى دى، پدې کې دوه راويان أبو أيوب يعلى بن عمران البجلي او مخزوم بن هانئ دواړه مجهول دي.

د ولادت په شپه په مکه کې د يهودي خبرتيا:

محمد بن اسحاق د هشام بن عروه څخه روايت بيانوي چې عائشه رضي الله عنها وايي: يو يهودي په مکه کې اوسيدو او تجارت به يې کولو، د نبي عليه السلام ولادت په شپه يې قريشو مجلس کې وويل: اى قريشو! آيا په تاسې کې نن شپه کوم ماشوم زيږيدلى ؟ هغوى ورته جواب ورکړ چې والله مونږ ته خو معلومات نشته، يهودي وويل: الله أكبر، که زه خطا شوى يم خو پروا نه کوي خو تاسې وګورئ او زما دا خبرې ياد ساتئ چې نن شپه ددې امت نبي زيږيدلى دى، او د اوږو ترمنځ يې يوه نښه ده چې ويښته پرې ولاړ دي لکه د اس په غاړه چې ويښته وي. دوه شپې به شيدې نه خوري ځکه عفريت پيري خپله ګوته د هغه په خوله کې دننه کړې ده، او هغه يې د شيدو څخه منع کړې دى. قريش د مجلس څخه خواره شو او پدې خبره يې تعجب کولو، کله چې خپلو کورونو ته لاړل نو هر يو د خپل اهل څخه پوښتنه وکړه نو هغوى ورته وويل چې والله بيګا شپه خو د عبد الله بن عبد المطلب زوى شوى دى، او محمد نوم يې ورته کيښودى دى. بيا دوى يو بل سره مخامخ شو چې تاسې خو د يهودي خبرې واوريدلې او تاسې ته د ماشوم د پيدايښت خبر هم راغلى دى ؟ [يو بل ته يې وويل چې هو] نو هغوى روان شو تر دې چې يهودي ته راغلل او هغه يې خبر کړو. يهودي ورته وويل چې ما سره لاړ شئ چې زه دا ماشوم وګورم، هغوى ورسره لاړل تر دې چې آمنه بي بي ته ورغلل او ورته يې وويل چې ته دې خپل زوى راوباسه. هغې خپل زوى راوويستلو او دوى يې شا (مَلا) راښکاره کړه، نو دغه نښه يې وليده نو يهودي بې هوښه شو. چې کله په هوش کې شو نو دوى ورته وويل: خوار شې څه چل درباندې وشو ؟ هغه وويل قسم په الله د بني اسرائيلو څخه نبوت لاړو او اى قريشو تاسې پرې خوشحاله کړې شوئ. قسم په الله هغه به په تاسې داسې غلبه ترلاسه کړي چې خبر به يې تر مشرق او مغرب پورې ورسيږي.

دا روايت امام حاکم په مستدرک [ج ٢ / ص ٦٥٧، رقم الحديث ٤١٧٧] کې راوړى دى او صحيح يې ورته ويلي دي، خو حافظ ذهبي ورسره خلاف کړى او حافظ ابن حجر دې روايت ته حسن ويلى دي. [فتح الباري ج ٦ / ص ٥٨٣] خو دې کې ابن اسحاق مدلس دى او روايت معنعن دى. متابعت يې طبقات د ابن سعد کې شته خو هغه کې مجهول راوي دى.

د حسان بن ثابت له خولې د يهودو ګواهۍ ذکر:

سيرت د ابن هشام ذکر کړي چې حسان بن ثابت رضي الله عنه وايي زه د اووه يا اته کالو وم، هغه خبرې راته يادې دي، چې يو سهار يو يهودي په مدينه کې چيغه کړه، اى يهودو ! نو يهوديان ورته راټول شول، هغوى ورته وويل: چې څه چل دى ؟ دې يهودي ورته وويل چې نن شپه د احمد د پيدا کيدو ستورى راختلى دى.

[سيرت ابن هشام ج ١ / ص ١٤٧، البداية والنهاية ج ٢/ ص ٣٢٧ ط دار احياء التراث العربي، خو په سند کې يې مبهم راوي دى ځکه ضعيف دى]

عام طور باندې دغه کيسې چې سند نه لري، خلک يې زيات شوق سره اوري، چې اوږده کيسه شروع وي، او عجائب او غرائب بيانيږي، خو انصاف دا دى چې غير ثابت خبره بغير د استنادي حالت بيانولو روا نده، دا کار حرام دى.

عَبْدَ اللهِ بْنَ الْمُبَارَكِ، يَقُولُ: «الْإِسْنَادُ مِنَ الدِّينِ، وَلَوْلَا الْإِسْنَادُ لَقَالَ مَنْ شَاءَ مَا شَاءَ» مقدمة صحيح مسلم.

ژباړه: سند بيانول له دين څخه دي، کچيرې سند بيانول نه وى نو د چا چې څه خوښ شوى واى هغه به يې ويلاى.

د نبي عليه السلام ختنه (سنت کيدل):

د نبي عليه السلام ختنې په اړه درې قسمه روايات دي:

اول: نبي عليه السلام مختون پيدا شوى و يعني مورزادي سنت شوى و.

ددې په اړه د عباس، ابن عباس، انس بن مالک، ابو هريره او ابن عمر رضي الله عنهم روايات راغلي دي، چې واړه د حجت قابل ندي.

دويم: روايت دا دى چې جبرائيل عليه السلام سنت کړى و.

دا روايت په المعجم الأوسط للطبراني جلد ٦ / ص ٧٠ کې راغلى دى خو ضعيف دى.

دريم: روايت دا چې په اوومه ورځ باندې خپل نيکه عبد المطلب سنت کړى و.

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ عَبْدَ الْمُطَّلِبِ خَتَنَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ سَابِعِهِ، وَجَعَلَ لَهُ مَأْدُبَةً، وَسَمَّاهُ محمدا صلّى الله عليه وسلم. [الاستيعاب في معرفة الأصحاب ج ١ / ص ٥١.]

ژباړه: عبد الله عباس وايي چې عبد المطلب نبي عليه السلام په اوومه ورځ باندې سنت کړو، او د ډوډۍ دسترخوان يې ورکړو، او هغه ته يې محمد نوم کيښود.

دې حديث کې محمد بن أبي السري کمزورى راوي دى او وليد بن مسلم کثير التدليس دى او روايت په عن سره دى.

نور د عربانو دا عادت و چې نر ماشوم باندې به يې خوشحالي کوله او ډوډۍ دعوت به يې هم خلکو ته کوو. نو امکان لري چې عبد المطلب د خپل رواج موافق داسې کار کړى وي خو دې باره کې روايات کمزوري دي. مونږ مخکې وويل چې راجح قول په بناء نبي عليه السلام د پلار وفات څخه وروسته پيدا شوى دى، کله چې يې مور حامله وه هغه وخت يې پلار وفات شو.

د نبي عليه السلام دپلار او مور حکم:

د نبي عليه السلام پلار او مور په اړه بعضې خلکو کې اختلاف ليدل کيږي، بعضې مشرکان او صوفيان يې مومنان او مغفور لهم ګڼي، چې نبي عليه السلام په وجه د هغه مور پلار هم بښل شوي دي. خو دا نظر خطا دی. اکثره مصنفين دا موضوع واضحه نه بيانوي، خو د حاجت په مقام کې دا موضوع بيانول فرض دي، ځکه دا د عقيدې مربوط مسئله ده. او شريعت کې يې حکم واضحه دی.

ددې امت صوفي مشرکان چې وايي نبي عليه السلام والدين بښل شوي دي، د هغوی دليل فقط قياس دی، وايي شريعت کې د حافظ القرآن لپاره د لس کسانو شفاعت فضيلت ثابت دی نو صاحب القرآن صلی الله عليه وسلم به څنګه خپل مور پلار شفاعت نشي کولای؟ خو راځئ دا حديث ګورو بيا يې استنادي حالت بيانوو:

عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " حَامِلُ الْقُرْآنِ إِذَا عَمِلَ بِهِ فَأَحَلَّ حَلَالَهُ، وَحَرَّمَ حَرَامَهُ يُشَفَّعُ فِي عَشَرَةٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، كُلُّهُمْ قَدْ وَجَبَتْ لَهُمُ النَّارُ " [شعب الايمان ج ۴ / ص ۲۲۸، المعجم الأوسط ج ۵ / ص ۲۶۰]

ژباړه: د قرآن حافظ چې کله پدې باندې عمل وکړي، حلال يې حلال وګڼي، او حرام يې حرام وګڼي، د قيامت په ورځ به د خپلوانو څخه د هغه لس کسانو شفاعت کوي چې هغوی لپاره اوور واجب شوی دی.

دا حديث که ثابت وی نو بيا ترې استدلال سم و خو دا حديث ضعيف دی، لهذا د حافظ قرآن نورو فضايل زيات دي، نو داسې کمزوري فضايلو څخه استدلال کول د اصول حديث خلاف دي.

اوس راځو دې بل جانب ته چې هغوی کوم دلايل وړاندې کوي:

اول: {إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ} [النساء: 48]

ژباړه: يقينا الله شرک نه بښي، له دې نه پرته چې نوري هر څومره ګناوې دي چې د هغه چاته خوښه شي وربښي يې.

نو نبي عليه السلام والدينو هم شرک کړی و، او مشرک چې توبه ونه باسي، الله عزوجل يې نه بښي.

دويم: مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ (113) سورة التوبة.

ژباړه: له پيغمبر او هغو کسانو سره چې ايمان يې راوړيدی، نه ښايي چې د مشرکانو له پاره د بښنې دعاوې وکړي، اګر که هغوي ددوی خپلوان هم وي، کله چې دوی ته دا خبره روښانه شويده چې هغوی ددوزخ وړ دي.

دلته يې د بښنې غوښتو څخه منع کړل نو دې نه هم څرګندده ده چې هغوی مشرکان وو.

دريم: عَنْ أَنَسٍ، أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللهِ، أَيْنَ أَبِي؟ قَالَ: «فِي النَّارِ»، فَلَمَّا قَفَّى دَعَاهُ، فَقَالَ: «إِنَّ أَبِي وَأَبَاكَ فِي النَّارِ» أخرجه مسلم.

ژباړه: انس رضي الله عنه وايي: يو کس د رسول الله عليه السلام څخه پوښتنه وکړه، زما پلار چيرته دی؟ هغه ورته وفرمايل: په جهنم کې دی. کله چې هغه کس وګرځيد نو بيا يې راوغوښت او ورته يې وويل: يقينا زما پلار او ستا پلار (دواړه) په اوور کې دي.

امام نووي وايي:

فِيهِ أَنَّ مَنْ مَاتَ عَلَى الْكُفْرِ فَهُوَ فِي النَّارِ وَلَا تَنْفَعُهُ قَرَابَةُ الْمُقَرَّبِينَ وَفِيهِ أَنَّ مَنْ مَاتَ فِي الْفَتْرَةِ عَلَى مَا كَانَتْ عَلَيْهِ الْعَرَبُ مِنْ عِبَادَةِ الْأَوْثَانِ فَهُوَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ وَلَيْسَ هَذَا مُؤَاخَذَةٌ قَبْلَ بُلُوغِ الدَّعْوَةِ فَإِنَّ هَؤُلَاءِ كَانَتْ قَدْ بَلَغَتْهُمْ دَعْوَةُ إِبْرَاهِيمَ وَغَيْرِهِ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى وَسَلَامُهُ عَلَيْهِمْ. شرح النووى على مسلم ج ۳ / ص ۷۹.

ژباړه: پدې حديث کې دا خبره ده چې څوک د کفر په حالت کې مړ شو هغه په اوور کې دی او د خپلوانو خپلولي ورته ګټه نه ورکوي، او پدې حديث کې دا خبره هم ده چې څوک د عربانو په څير د بتانو عبادت کولو په موده کې مړ شوی نو هغه د جهنم والا دی، او دا ددعوت څخه مخکې رانيول نه دي ځکه هغوی ته د ابراهيم عليه السلام او نورو انبياؤ عليهم السلام دعوت رسيدلی و.

څلورم: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اسْتَأْذَنْتُ رَبِّي أَنْ أَسْتَغْفِرَ لِأُمِّي فَلَمْ يَأْذَنْ لِي، وَاسْتَأْذَنْتُهُ أَنْ أَزُورَ قَبْرَهَا فَأَذِنَ لِي» أخرجه مسلم.

ژباړه: نبي عليه السلام وفرمايل: ما د خپل رب څخه اجازت طلب کړ چې زه د خپلې مور لپاره بښنه وغواړم، نو هغه راته اجازت رانه کړو. او د هغه څخه مې د قبر زيارت کولو اجازت وغوښت نو دغه اجازه يې راته وکړه.

عون المعبود ليکي: لِأَنَّهَا كَافِرَةٌ وَالِاسْتِغْفَارُ لِلْكَافِرِينَ لَا يَجُوزُ. عون المعبود ج ۹ / ص ۵۵.

ژباړه: دا ځکه چې هغه کافره وه او د کافرانو لپاره بښنه غوښتل جايز ندي.

نو دا وګورئ مسلمانانو ورونو!

نبي عليه السلام خپله فرمايي چې زما پلار په اوور کې دی او مور د بښنې اجازت هم رب العالمين راته رانه کړو نو ددې څخه به نور وضاحت څنګه وي.

پنځم: " وَمَنْ أَبْطَأَ بِهِ عَمَلُهُ، لَمْ يُسْرِعْ بِهِ نَسَبُهُ".

مسند أحمد ج ۱۲ / ص ۳۹۳/ رقم ۷۴۲۷.

ژباړه: او څوک چې (په دنيا کې بد عمل وروسته پاتې کړو نو (آخرت کې يې) نسب نشي مخکې کولای.

او دا نآشنا خبره نده ځکه چې ابراهيم عليه السلام پلار هم کافر و، د بتانو عبادت به يې کولو، د نوح عليه السلام زوی او ميرمن او د لوط عليه السلام ميرمن هم مشرکان وو.

خلاصه د خبرې دا شوه چې د نبي عليه السلام والدين د شرک په حالت کې له دنيا څخه رخصت شوي دي، د کتاب او سنت واضحه نصوص پدې ګواه دي، د ټولو علماؤ پدې اتفاق دی، يواځې علامه سيوطي دا دعوه کړې ده چې د نبي عليه السلام والدين بيا راژوندي شوي وو او ايمان يې قبول کړی و خو هيڅ کوم مستند دليل نه لري. والله تعالى أعلم.

د نبي عليه السلام رضاعت بيان:

نبي عليه السلام ته تر ټولو لمړی خپلې مور بي بي آمنه بنت وهب تی (شيدې) ورکړې دي. د مور څخه وروسته شيدې ورکونکې زنانه ثويبه وه. د صحيحينو حديث کې راغلي دي: أَرْضَعَتْنِي وَأَبَا سَلَمَةَ ثُوَيْبَةُ. أخرجه البخاري ومسلم.

ژباړه: ماته او ابو سلمه ته ثويبه شيدې راکړې دي.

او دې ثويبه حمزه رضي الله عنه ته هم شيدې ورکړې و، نو نبي عليه السلام، ابو سلمه او حمزه رضي الله عنهما دا درې واړه رضاعي ورونه وو.

ابو لهب ته د ثويبه آزادولو له امله نفع رسيدل:

ثويبه د ابو لهب وينځه وه، عروه بن زبير وايي کله چې ثويبه ابو لهب ته د نبي عليه السلام د پيدايښت زيری ورکړ نو هغه د ډيرې خوشحالۍ له امله دا ثويبه آزاده کړه. صحيح البخاري کې د امام عروه قول نقل شوی چې عوامو کې زيات مشهور دی:

قَالَ عُرْوَةُ، وثُوَيْبَةُ مَوْلاَةٌ لِأَبِي لَهَبٍ: كَانَ أَبُو لَهَبٍ أَعْتَقَهَا، فَأَرْضَعَتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَلَمَّا مَاتَ أَبُو لَهَبٍ أُرِيَهُ بَعْضُ أَهْلِهِ بِشَرِّ حِيبَةٍ، قَالَ لَهُ: مَاذَا لَقِيتَ؟ قَالَ أَبُو لَهَبٍ: لَمْ أَلْقَ بَعْدَكُمْ غَيْرَ أَنِّي سُقِيتُ فِي هَذِهِ بِعَتَاقَتِي ثُوَيْبَةَ.

ژباړه: عروه وايي ثويبه د ابو لهب وينځه وه، هغه آزاده کړې وه، او هغې نبي عليه السلام ته شيدې ورکړې وې، کله چې ابو لهب مړ شو نو د کورنۍ يو کس هغه په بد حالت کې وليدو، ورته يې وويل: څنګه حال سره مخامخ شوې؟ ابو لهب وويل: تاسې څخه جدا کيدو وروسته ما راحت ندی ليدلی سيوا ددې نه چې د ثويبه د آزادولو له امله ما باندې لږې اوبه څکل شوې وې.

ددې قول څخه عامو خلکو همدا مشهوره کړې ده چې هره دوشنبه ابو لهب ته اوبه ورکول کیږي، ځکه چې هغه د نبي علیه السلام زیري کولو له امله ثویبه آزاده کړې وه. خو دا خبره خطا ده، ځکه اول خو دا قول د تابعي دی، او د تابعي قول حجت ندی، دویم دا چې امام بخاري هم داسې معلق ذکر کړی دی، صحیح سند یې ورته ندی پیدا کړی، که سند یې وای هغه ورله بیا سند ذکر کوو. نو یو غیر ثابت خبرې باندې عقیده او نظر جوړول په دین کې د انحرافاتو دروازې خلاصول دي. او بعضې خلک پدې هم ندي خبر چې امام بخاري په شرط یواځې هغه احادیث دي چې مُسنَد دي، سند لري. امام بخاري د خپل کتاب نوم کیښودی دی: [الجامع المسند الصحیح المختصر من أمور رسول الله صلى الله علیه وسلم وسننه وأیامه] نو کوم روایت یا قول چې سند نه لري هغه د امام بخاري په شرطونو پوره ندی او د هغه حکم د صحت نه ګرځي.

نبي علیه السلام په بنو سعد کې:

د ثویبه سربیره نبي علیه السلام ته د بنو سعد یوې زنانه هم شیدې ورکړې دي، هلته یې د رضاعت موده تیره کړې ده. چې نوم یې اکثره علماء حلیمه بنت أبي ذؤیب السعدیه یادوي. او د خاوند نوم یې حارث بن عبد العزی مشهور دی.

د عربانو عادت دا و چې خپل ماشومان به یې باندیو او کلیو ته د رضاعت لپاره لیږل، دې لپاره چې هلته خالصه عربي زده کړي، بدنونه یې مضبوط شي، د مکې وباګانو څخه بچ شي. نو د کلیو څخه به زنانه راتللې او دې ځایونو څخه به یې ماشومان بوتلل او بیا به یې د پلار او نیکه څخه ددې مزدوري غوښتله.

د نبي علیه السلام بنو سعد کې د رضاعت ثبوت خو احادیثو کې شته خو دا کوم تفصیلات چې وړاندې کیږي، او د سیرت ټولو مخکنیو وروستنیو کتابونو هم راخیستي دي، لکه سیرت د ابن اسحاق ددې واقعې تفصیل راوړی دی:

حلیمه سعدیه وایي چې زه د بنو سعد بعضې زنانه وو په ملتیا مکې ته راغلم، مونږ د رضاعت لپاره یو ماشوم لټوو، او دغه کال د سخت قحط او فقر کال و، زه خپلې خړ رنګې (یا شین رنګې) خرې باندې راغلم، او ما سره زما وړوکی زوی هم و، او مونږ سره یوه اوښه هم وه. او قسم په الله مونږ ددغه ماشوم څخه ټوله شپه خوب ندی کړی، زما په سینه کې هم څه نه و چې ماشوم موړ شوی وی او نه هم په اوښه کې دومره څه و چې هغه خوړلی وی، چې مکې ته راغلو نو ټولو زنانه وو ته نبي علیه السلام وړاندې کړې شو خو کله چې به ورته وویل شول چې دا یتیم دی نو مونږ به پریښودو. مونږ به دا ویل چې ددې ماشوم کونډه مور به مونږ ته څه راکړي ؟ مونږ خو د ماشوم پلار څخه طمع کوله. وایي زما سره راغلیو ټولو زنانه وو یو ماشوم د شیدې ورکولو لپاره وموند، خو کله چې ما بل ماشوم ونه موندو نو خاوند ته مې وویل: چې والله زه خو د ملګرو په منځ کې تش لاس ستنیدل بد ګڼم، زه زم او هغه یتیم راخلم. هغه راته وویل: لاړه شه څه خبره نشته. نو زه لاړم او هغه مې واخیست. خو څنګه چې ما هغه راواخیست او خپل دمه ځای ته راغلم نو زما سینو کې شیدې راغلی، هغه ماشوم دومره وڅکلې چې موړ شو، او د هغه ورور یعني زما زوی هم دومره شیدې وڅکلی چې موړ شو. خاوند مې چې لاړو او اوښه یې راولشله نو هغه هم د شیدو ډکه وه، خاوند مې هم دا شیدې وڅکل او ما هم وڅکل تر دې چې مونږ پرې ماړه شول، نو دغه شپه مو ډیره خه تیره کړه. خاوند مې راته وویل: حلیمې قسم په الله تا لکه چې د برکتونو والا هلک اخیستې دی. آیا ته نه ګورې چې ددې ماشوم اخستلو سره مونږ بیګا شپه څومره خه تیره کړه ؟ نو دا خیرونه او برکتونه مونږ لیدل تر دې چې بیرته خپل سیمې ته روان شو، نو لار کې زما ښځینه خره دومره تکړه شوه چې ټول خرونه یې وروسته پریښودل، تر دې چې زما زنانه ملګرو وویل: ای د أبو ذؤیب لورې، دا ستا هماغه خره ده چې ته پرې زمونږ سره یوځای راغلې وې ؟ ما ورته وویل: هو والله هماغه ده. هغوی وویل: دا خو عجیب کار دی. بیا کله چې مونږ خپلې سیمې ته راورسیدو نو دلته خو تر ټولو ځایونو سخت قحط و، زمونږ څاروي به چې لاړل ماړه به راتلل او شیدې به یې کولې، او زمونږ ګاونډ کې د چا ګډو او بیزو یوه څاڅکی شیدې هم نه ورکولې. او د هغوی څاروي به وږي نس راستنیدل، تر دې چې هغوی به خپلو چوپانانو ته ویل چې خوار شئ، چیرې چې د أبو ذؤیب د لور څاروي څریږي هلته تاسې هم خپل څاروي بوځئ، نو هغوی به زما څارو سره خپل څاروي څرول، خو بیا به هم د هغوی څاروي وږي و، او څاڅکی شیدې به یې هم نه کولې او زما څاروي به ماړه ول، او څومره به چې زمونږ خوښه وه مونږ به ترې شیدې اخستلې. الله عزوجل مونږ ته دا برکتونه په دایمي ډول راښکاره کول تر دې چې دا ماشوم دوه کالو ته ورسیدو، او داسې زر زر غټیدو چې نورو ماشومانو به داسې وده نه کوله. تر دې چې دوه کالو کې خه تکړه هلک ترې جوړ شو. نو مونږ خپلې مور ته بوتلو خو دا مو غوښتل چې بیرته مونږ سره یې ولیږي ځکه چې مونږ دده زیات برکتونه لیدلي و، نو مور څخه یې مونږ تکرارا دا غوښتنه کوله چې دا ماشوم به درنه د مکې وباګانې او مرضونه خراب کړي تر دې چې هغه رضا شوه او بیا یې مونږ ته راوسپارو.

دې حدیث ته حافظ ذهبي په السیرة النبویة کې [جید الاسناد] د کره سند والا ویلي دي، حافظ ابن کثیر او حافظ ابن عبد البر هم ویلي چې دا مشهور روایات دي او زیات طرق لري خو د انصاف خبره دا ده چې ددې سند صحت ثابتول ګران دي، پدې کې جهم بن أبي الجهم مجهول دی او د عبد الله بن جعفر څخه یې سماع هم نده ثابته لهذا دا واقعه ضعیفه ده. البته مونږ مخکې یادونه وکړه چې اصل د دې رضاعت په صحیحو احادیثو کې موجود دی.

دریمه زنانه هم یادیږي چې بنو سعد کې هغې هم نبي علیه السلام ته شیدې ورکړې دي، خو سندا صحیح ندی ثابت. والله أعلم.

د أم أیمن په نوم یوه بله زنانه وه چې نبي علیه السلام ته د پلار نه په میراث کې پاتې وه، د هغوی خادمه وه، د نبي علیه السلام پالنه یې کړې. وروسته زید بن حارثه ته یې په نکاح ورکړه، او اسامه بن زید ترې پیدا شو. او ډیره نیکه زنانه وه، نو هغې هم د نبي علیه السلام پالنه او روزنه کړې ده.

تاسې د مشرکینو ساتنه کوئ مور به يې وژنه !

الحمـد للـه القـوي المتيـن والصـلاة والسلام علـى مـن بعـث بالسـيف رحمـة للعاليـن أمـا بعـد.

قـال اللـه تعـالى: يَٰٓأَيُّهَـا الَّذِيـنَ ءَامَنُـوا قَٰتِلُـوا الَّذِيـنَ يَلُونَكُـم مِّـنَ الْكُفَّـارِ وَلْيَجِـدُوا فِيكُـمْ غِلْظَـةً وَاعْلَمُـوٓا أَنَّ اللَّـهَ مَـعَ الْمُتَّقِـينَ [سُـورَةُ التَّوبَـة : 123]

شـايد ډېرى خلكـو تـه دا سـوال راولاړيـږي، چـې د اسـلامي دولـت مجاهديـن ولـې شـيعه او روافـض اكـثر د خپلـو عملياتـو هـدف گرځـوي او ښـارونه يـې ورتـه پـه هديـرو بـدل كـړل ؟

كـه څـه هـم تـر ډېـره دا علـت روښـانه دى اواكـثره وگـړي پـه دې پوهـه دي چـې شـيعه روافـض د همداسـې مرگوني خونـړي گذارونـو وړ دي ، خـو ځېنـې يـې بيـا لكـه طالـب مرتديـن سـاتنه كـوي او روافـض خپـل ورونـه بـولي ، پـه مراسـمو كـې ورسره برخـه اخـلي ، او پـه ډېـره سـپين سـترگۍ دا غلېـظ تريـن مشركـين مسـلمانان بـولي ، پـه همـدې مـورد غـواړم چـې عـام مسـلمانان ورونه وپوهـوم چـې زمونـږ د عملياتـو د شـدت معيـار بلـه كومـه وجـه نشـته يواځينـۍ وجـه يـې دا ده چـې زمونـږ دښـمني د نـورو كفـارو او مرتدينـو ترڅنـگ د هغـه چـا سره زياتـه سـخته او متمركـزه ده، چـې هغـوى د اللـه د رسـول اللـه صـل اللـه عليـه وسـلم او د مؤمنانـو پـه دښـمنۍ كـې شـدت كـوي او د هغـوى پـه اهانـت او سـپكوالي يـې مجلسـونه ابـاد كـړي وي، مونـږ تـه خپـل رب د همـدې خـبرې امـر كـوي چـې : يَٰٓأَيُّهَـا الَّذِيـنَ ءَامَنُـوا قَٰتِلُـوا الَّذِيـنَ يَلُونَكُـم مِّـنَ الْكُفَّـارِ وَلْيَجِـدُوا فِيكُـمْ غِلْظَـةً وَاعْلَمُـوٓا أَنَّ اللَّـهَ مَـعَ الْمُتَّقِـينَ [سُـورَةُ التَّوبَـة : 123]

ژبـاړه: اې مؤمنانـو! د حـق لـه هغـو منكرانـو سره وجنگېـږئ چـې تاسـې تـه نـژدې دي, او بايـد هغـوى پـه تاسـې كښـې كلكوالـى (زيږوالـى) وومومـي, او وپوهېـږئ چـې اللـه د پرهېزگارانـو ملگـرى دى.

د روافضـو پـه بـاب د شـدت او سـخت دريځـۍ دا عقيـده كومـه نـوي خـبره نـه ده ،چـې گونـدې اوس د اسـلامي دولـت مجاهدينـو درک كـړې او مخكـې لـه دې پـه دى بـاب چـا څرگندونـې نـه دي كـړي، بلكـې د ديـن اسـلام ټولـو امامانـو او اهـل علمـو او د عقـل او بصيـرت خاوندانـو د دې خـبرې درک او پخلـى كـړى، چـې شـيعه او روافـض پـه نـړۍ كـې تـر ټولـو سـخت تريـن مرتدين دي ، پـه تاريـخ كـې دوى د قـران كريم او د رسـول اللـه صلـى اللـه عليه وسـلم او د صحابـه كرمـو پـه مقابـل كـې هغـه څـه وكـړل چـې تـرې د مخـه نـورو كفـارو نـه وو كـړي.

د قـران كريـم د تنقيـص عقيـده دوى پـه خپلـو كتابونـو او ممبرونـو كـې د عامـو خلكـو پـه فكرونـو كـې اچـوي ،چـې د داسـې عقيـدې خاونـدان پـه اتفـاق د امت سره لـه ديـن څخـه وتـلي دي .

د رسـول اللـه صلـى اللـه عليـه وسـلم اهانـت او سـپكوالي څخـه د دوى كتابونه ډک دي، حـال دا چـې دا هـم پـه امـت كـې د اسـلام اتفاقـي ناقـض دى ، چـې پـه دفـاع كـې يـې د امـت بهـادرو او شـجاعو مؤمنانـو خپـل سرونـه شـيندلي.

صحابـه كرامـو تـه د كفـر نسـبت او تـر څنـگ يـې د هغـوى اهانـت او طعـن، لعـن د دوى هميشـنى عـادت دى، چـې حتـى پـه ممبرونـو او محفلونـو كـې يـې پـه اجتماعـي شـكل كـوي.

عائشـې رضـى اللـه عنهـا تـه د زنـا نسـبت كـول هـم د دوى پيشـه گرځيدلـې او د دې خـبرو څخـه خوندونـه اخـلي، دروا‌غ دوى وايـي، بلكـې د دوى ديـن د درواغـو څخـه جـوړ دى ، بـد فِعـلي دوى كـوي، او دوى پخپـل ديـن كـې د بدفعلـۍ ځېنـې صورتونـه غـټ عبـادت گڼـل كيـږي،

د شركياتـو جالـې هـم پـه همـدوى كـې دي، د يـا علـي مـدد شركـي نـارو ترڅنگ يـې ورځ او شـپه پـه قـبر پرسـتۍ، شـيخ پرسـتۍ او نـورو شركياتـو او كفرياتـو تيريـږي، همـدا پورتـه ټولـې كړنـې ، عقيـده او لـه دې عـلاوه نـور زيـات اعـمال د دوى د كفـر او ارتـداد دلائـل گرځيـدلي، چـې د اسـلامي امـت امامانـو، فقهـاؤ او علـماؤ دوى تـه كفـار او مرتديـن ويـلي ، ددوى پـه شرک، ردت او كفـر پـه لسـگونو او سـلگونو كتابونـه ډک دي ، چـې د نمونـى پـه طـور يـې يـو څـو اقوالـو تـه اشـاره كـوو:

١ـ قـال الإمـام مالـك (رحمـه اللـه): الـذي يشـتم أصحـاب النبـي ليـس لهـم اسـم أو قـال: نصيـب في الإسـلام [السـنة للخـلال : ٢/٥٥٢]

ژبـاړه : امـام مالـک رحمـه اللـه فرمايـي: څـوک چـې صحابـه كرامـو تـه كښـنځل كـوي د هغـوى پـه اسـلام كـې هيـڅ برخـه نشـته.

٢ـ قـال الإمـام البخـاري (رحمـه اللـه): مـا أُبـالي صليـت خلـف الجهمـي والرافـضي، أم صليـت خلـف اليهـود والنصـارى ولا يُسـلم عليهـم ولا يُعـادون ولا يُناكحـون ولا يشـهدون ولا تـؤكل ذبائحهـم [خلـق افعـال العبـاد ١٢٥]

٣ـ امـام ابوزرعـة الـرازي رحمـه اللـه وايـي: إذا رأيـت الرجـل ينقـص أحـدا مـن أصحـاب رسـول اللـه صـلى اللـه عليـه وسـلم فاعلـم أنـه زنديـق. [الفـرق بـين الفـرق " ٣٥٦]

ژبـاړه: كلـه چـې يـو سـړى ووينـې، چـې د نبـي عليـه السـلام پـه ملگـرو او صحابـه ؤ كـې د يـو كـس سـپكاوى كـوي ، نـو تـه پوهـه شـه چـې دا زنديـق دى.

٤ـ قـال الإمـام الشـوكاني رحمـه اللـه : إن أصـل دعـوة الروافـض كيـد الديـن ومخالفـة الإسـلام وبهـذا يتبـين أن كل رافـضي خبيـث يصـير كافـرًا بتكفـيره لصحـابي واحـد فكيـف بمـن يكفِّـر كل الصحابـة واسـتثنى أفـرادًا يسـيرة. [نـثر الجوهـر عـلَى حديـث أبي ذر]

ژبـاړه: امـام شـوكاني رحمـه اللـه فرمايـي: يقينـاً د روافضـو د دعـوت بنيـاد اسـلام تـه چـل ول جـوړول او د ديـن مخالفـت كـول دي ، د دې خـبرې نـه واضحـه شـوه چـې رافـضي خبيـث او پليـت دى، د يـو صحـابي پـه كافـر گڼلـو سره كافـر كيـږي نـو څـه حـال بـه وي د هغـه چـا چـې ټولـو صحابـه ؤ تـه كافـر وايـي بغيـر د يـو څـو كسـانو څخـه؟.

٥ـ شـيخ الاسـلام ابـن تيميـة رحمـه اللـه فرمايـي: أمـا مـن اقـترن بسـبه دعـوى أن عليـاً إلـه أو أنـه كان هـو النبـي و إنمـا غلـط جبريـل في الرسـالة فهـذا لا شـك في كفـره بـل لا شـك في كفـر مـن توقـف في تكفـيره . [الصـارم المسـلول ١-/ ٥٩]

ژبـاړه : اوچـا چـې د خپلـو كنځلـو سره دا دعـوه هـم ملگـرې كـړه ، چـې علـي رضي اللـه عنـه الـه دى، يـا هغـه نبـي دى او جبريـل عليـه السـلام پـه پيغـام راوړلـو كـې خطـاء شـوى دى ، نـو دا بـې لـه شـكه كافـر دى، بلكـې د هغـه چـا پـه كفـر كـې هـم شـک نشـته، چـې د داسـې خلكـو پـه كفـر كـې شـک او توقـف كـوي.

٦ـ امـام طحـاوي رحمـه اللـه فرمايـي: ولا نذكرهـم إلا بخـير، وحبهـم: ديـن، وإيمـان، وإحسـان، وبغضهـم: كفـر، ونفـاق، وطغيـان [العقيـدة الطحاويـة مـع شرحهـا لابـن أبي العـز ص ـ ٦٨٩]

ژبـاړه: امـام طحـاوي رحمـه اللـه فرمايـي : او مونـږ صحابـه نـه يـادوو مگـر پـه خېـر سره او د صحابـه ؤ سره

محبت او مينه کول دين، ايمان او احسان دی او صحابه ؤ سره بعض او کينه ساتل کفر، منافقت او سرکشي ده.

۷ـ قال الإمام ابن حزم (رحمه الله): وأما قولهم -يعني النصارى- في دعوى الروافض تبديلَ القرآن، فإن الروافض ليسوا من المسلمين، وهي طائفة تجري مجرى اليهود والنصارى في الكذب والكفر [الفصل ، ۲/۲۱۳]

ژباړه :امام ابن حزم رحمه الله وايي: هر چې د نصاراؤ دا خبره کول دي چې روافض دعوه لري ، چې قرآن بدل دی (اصل ندی) نو روافض خو مسلمانان نه دي، دا يوه داسې ډله ده چې د يهودو او نصاراؤ سره په دروغو او کفر کې يو شان ده.

مسلمانانو ورونو!

د شيعه روافضو په هکله تاسې د امامانو او فقهاؤ اقوال او د ارتداد او زنديقيت فتواګانې ولوستې ، د روافضو هغه عقيدې چې د هغې له وجې دوی کافر ګرځيدلي دا دومره دي چې حساب يې نشته د روافضو داسې رساله ، کتاب او بيان نشته چې صحابه ؤ ته يې پکې کنځل نه وي شوي، دغه روافض صحابه ؤ سره ډيره سخته دښمني لري، دغه روافض صحابه ؤ ته فاسقان او کافران وايي، او د دوی په دين او مذهب کې صحابه ؤ ته کنځل کول او په صحابه ؤ باندې لعنت ويل الله تعالی ته د نزديکت غټ سبب بولي، او صحابه ؤ ته په کنځلو او لعنت ويلو کې دوی ډير اجر او ثواب ګڼي، لکه دوی وايي: [من لعن الجبت (أي الصديق) والطاغوت (أي الفاروق) لعنة واحدة كتب الله له سبعين ألف ألف حسنة، ومحى عنه ألف ألف سيئة، ورفع له سبعين ألف ألف درجة، ومن أمسى يلعنهما لعنة واحدة كتب له مثل ذلك، [أجمع الفضائح للملا كاظم، وضياء الصالحين " ص ـ ۵۱۳]

ژباړه :چا چې په ابوبکر صديق او عمر رضی الله عنهما باندې يو ځل لعنت وويلو نو الله به هغه ته اويا زره نيکۍ وليکي او زر ګناهونه به ترې لرې کړي او اويا زره درجې به ورته اوچتې کړي، او چا چې ماښام په ابوبکر صديق او عمر باندې يو ځل لعنت وويلو هغه ته به هم همدغه نيکۍ او درجې وليکلی شي.

نو مسلمانانو ورونو دا د روافضو عقائد، اعمال او افکار دي، که چيرې کوم شخص کې تعصب، تنظيم پرستي او ډله پرستي نه وي او په الله او رسول الله او صحابه کرامو او خپلې مور عائشې رضی الله عنها باندې غيرت يې په زړه کې وي نو فيصله دې پخپله وکړي، چې آيا دغه روافضو سره د وطني طالبانو په څېر مينه او محبت په کار او که د اسلامي خلافت د مجاهدينو په شان بغض او نفرت ورسره پکار دی؟

او آيا دغه روافضو سره د طالبانو پشان دوستي او ملګرتيا پکار ده، که د اسلامي خلافت مجاهدينو پشان ورسره سخته دشمني؟

د طالبانو په څېر له روافضو دفاع او ساتنه په کار ده او که د اسلامي خلافت مجاهدينو په څېر پرې خونړي بريدونه کول او د دوی قتلول په کار دي ؟

نو ورونو اميد دی چې ددې خبرې جواب او اطمينان به مو موندلی وي چې اسلامي دولت مجاهدين ولې د روافضو د وينو له بهولو څخه خوند اخلي او د ښار په واټونو او چوکونو کې يې ورته د وينو سيلابونه جاري کړی دي!

درنو لوستونکو ! د شيعه ګانو په کفر په سلګونوکتابونه ډک دي، موږ په دې برخه کې هسې مشت نمونه يي خروار ستاسې مخ ته کېښوده .

اوس تاسې ګورئ چې ددې هر کفر او شرک باوجود طالب مشرکين شيعه روافضو ته خپل اهل تشيع ورونه وآيي ، د دوی د واک لاندې د هر کفر او هرې عقيدې پلي کولو او تطبيقولو ته بشپړه ازادي ده او کوشش يې دادی چې يهودو ، نصاراو ، هندوانو ، شيعه ګانو لنډه دا چې ټولو مشرکينو ، مرتدينواو نورو کفارو ته د هر کفر د عملي کولو او د دوی د ګټو او سرونو د خوندي ساتلو باټې وهي خو بيا هم تل په خپلو وعدو او ضمانتونو کې پاتې راغلي .

هو ! دلته ټولو کفارو ته د خپلو کفري کړنو ازادي ده خو فقط په موحدينو پابندي ده ، فقط د قران او سنت په مدارسو ، د قرانکريم د تفسير او ذده کړو په حلقاتو او تدريس پابندي ده ، دلته روافض ساتل کيږي خو موحدين په بې رحمۍ په چوکونو کې راځړول کيږي .

که دوی هر څومره د خپلو کافرو بادارانو په شمول د روافضو په ساتنه کې ځانونه خوله ، خوله کړي ،خو ددې هر څه باوجود لله الحمد طالب مرتدين په دې نه توانيږي چې د اسلامي دولت له خونړيو بريدونو څخه روافضو ته نجات ورکړي .

ملا برادر په تهران کې له زريف سره کتنه

کله چې طالب مرتدينو ته يې خپلې باداري امريکا د کابل واک سپاره نو وربانديې يې دا ټينګار کړی و چې تاسې به روافضو ځانګړې ساتنه کوئ ، همغه و چې د طالب مرتدو مشرانو د خپل واک په همغه لومړيو کې روافضو سره ناستې او مجلسونه وکړل او تکرارا يې د امن ډاډينې ورکړې .

لله الحمد همغه له لومړي سره د اسلامي دولت غازيانو په روافضو د خپلو خونړيو بريدونو هغه لړۍ همغسې تونده وساتله کومه يې چې د جمهوريت پرمهال ساتلې وه ، د اسلامي دولت غازيانو د امارت د لنډه غرو غرور د خاورو سره خاورې کړ او د افغانستان په لر بر کې څه چې په پاکستان کې يې هم د روافضو د وينو ويالې وبهولې چې د کابل ، مزار ، کندوز ، کندهار ، پيښور او نورو ښارونو بريدونه يې د يادونې وړ دي .

که څه هم د طالب مرتدينو نازدانه ويانده به تکرارا د دوی په روافضو ورونو هر بريد اخري بريد ګڼله او کوشش يې کاوه چې ددې بريدونو شدت کم وښايي او تلفات يې بېخي په نشت حساب کړي خو په دې ناکامه هڅه کې بريالی نه شو ، او لله الحمد دادی په روافضو د بريدونو لړۍ دومره تونده چټکه شوې چې يوازې لکه نه چې طالب د کابل په ګدی نسب شوي د روافضو د وژل شويو او ژوبلو شمېره له سلګونو څخه زرګونو ته رسېدلې چې دادی د طالب کافر باداران هم په دې حالاتو خواشيني دي او له طالب مرتدينو غواړي چې نوري هم بايد خپلې هڅې ګړندۍ کړي او د خپلو روافضو ورونو د مرګ ژوبلې مخه ونيسي .

VOA Pashto
15h

د بخښنې نړيوال سازمان په افغانستان کې د تيرو څو ورځو پرله پسې چاودنو په اړه اندېښنه ښودلې او د طالبانو له حکومت څخه يې غوښتي چې د ملکي وګړو په ځانګړي ډول افغان اهل تشيع د امنيت تينګولو هڅې وکړي.

خو طالب ملېشو که هر څومره هڅه وکړه چې خپلو روافضو ورونو ته نجات ورکړي خو ونه توانيدل او په خپلو وعدو کې پاتې راغلل دوی شپه او ورځ په ځان يوه کړه چې د خپلو ورونو روافضو امنيت وساتي ، هر لور ته قوي چک پواينټونه ، ځای ځای د کورونو او مارکيټونو تلاشي او نور ډېر امنيتي فعاليتونه يې لله الحمد بې نتيجې شول .

د دوی ددومره سختو امنيتي تدابيرو باوجود هم د اسلامي دولت د خرپ ، ترپ ډلګۍ خپلو موخو ته ورسيدې او د لوی الله عزوجل په فضل يې په مختلفو سيمو کې د روافضو په جسدونو لمبې بلې کړې ، چې ددغه بريدونو په لړ کې لله الحمد ۱۴۴۴ کاله د محرم له پيله د روافضو په موټرو او مراسمو خونړۍ چاودنې او بريدونه وشول چې بې شمېره يې ووژل شول .

خو ورځې پرلپسې چاودنې او په روافضو خونړي بريدونه چې ورسره يو ځای په کې د طالب مرتدينو جسدونه هم لولپه شول ، نو طالب د خپل شرم پټولو په خاطر غوښتل ځانته د ورو پوزه کيږدي ، حيران و چې څنګه ددې بريدونو مخه ونيسي نو يې په ډېر شرم او سپين سترګۍ د ډاړمن امنيت د تامين د سندرو د زمزمه کيدو سره هم مهاله يې په مزار او نورو ښارونو کې د اسلامي دولت د غازيانو د خونړيو بريدونو د ډار له کبله د روافضو مراسم لغوه اعلان کړل .

افغانستان اينترنشنال - خبر فوری
@AFIntlBrk

منابع محلی در ولایت بلخ در شمال افغانستان می‌گویند که طالبان مانع برگزاری مراسم دهم محرم، عاشورا در روضه سخی و جاده‌های شهر مزار شریف شده‌اند.

به گفته منابع طالبان دلیل این اقدام را تهدید امنیتی گفته است.

مسوولان محلی طالبان گفته‌اند که مراسم محرم تنها در مسجدها برگزار شود.

په کابل کې يې بيا ټول ښار نظامي بڼه غوره کړې وه ، ټولې مخابراتي شبکې يې بندې کړې وې ، لارې يې ترلې وې ، او د ژوند ټول څرخ يې ودرولې و .

Afghanistan International افغانستان اینترنشنال
24m

باشندگان شهر کابل می‌گویند خدمات مخابراتی در بخش‌های وسیعی از این شهر قطع شده است.

افغانستان اینترنشنال روز دوشنبه گزارش‌هایی از ساحات مختلف پایتخت دریافت کرد که نشان می‌دهد خدمات مخابراتی در آن قطع شده است.

هنوز طالبان یا شرکت‌های مخابراتی در این مورد توضیحی نداده‌اند.

در همین حال منابع مردمی می‌گویند طالبان در برخی از مناطق کابل و دیگر شهرهای افغانستان مانع برگزار مراسم عاشورا شده‌اند. غرب کابل روز دوشنبه شاهد حضور سنگین افراد مسلح طالبان است و برخی از جاده‌ها در این شهر به روی ترافیک بسته شده است.

در سه روز گذشته، سه انفجار پیهم شهر کابل را تکان داد. روز جمعه انفجاری در منطقه مسکونی سرکاریز، روز شنبه انفجاری در پل سوخته و روز یکشنبه انفجاری در جاده

VOA Pashto
22m

په افغانستان کې د عاشورا مراسمو تر سره کېدو سره هم مهاله نن دوشنبه اګست اتمه (زمري ۱۷) د کابل ښار په زياتو سيمو کې د مخابراتي شبکو فعاليت بند شوی دی.

VOA PASHTO
کابل کې د عاشورا د مراسمو هم مهاله، د مخابراتي شبکو بندېدل

رافضي مشرکينو ته د امنيت ساتنې په هدف يې په لکونو مسلمانانو ته تکليف او تاوانونه ورکړل ددوی کوشش دادی چې خپلو نړيوالو کافرو بادارانو ته دا ډاډ ورکړي چې دوی به د همدې روافضو د امنيت ساتنې په هدف خپل سرونه هم قربانوي خو بې طرفه موحدين به وژني او د روافضو ساتنه که د لکونو مسلمانانو د هر قسم نقصان او تاوان په بيه تماميږي نو دوی به دريغ نه کوي .

ZAWIA News
1h

کابل کې ننني بنديزونو ميليونونه افغانۍ زيان اړولی!
د سوداګرۍ خونې د معلوماتو پر اساس، يوازې کابل ښار کې د کوچنيو اصنافو شاوخوا پنځه لکه کاروباريان بوخت دي چې هره ورځ مستقيم پنځه لکه کورنيو او غير مستقيم پنځه ميليونه خلکو ته ډوډۍ برابروي. خو د عاشورا مراسمو د امنيت تامين لپاره په کابل ښار کې څلور ويشت ساعته مخابراتي شبکې، مارکېټونه او هټۍ تړلې وې، عامه ترانسپورټ فلج و او نږدې ټول ژوند ولاړ و. د مخابراتي شبکو کاروونکي، مالکان او هټۍ وال تور پورې کوي چې طالبان د امنيت تامين کې د پاتې راتلو له وجې پر عامو خلکو فشار راوړي او يوازې نن يې دوی ته ميليونونه افغانۍ زيان اړولی دی.

طالب د کوم مسلمان او موحد په دفاع کې نه، بلکې نن د هغه مرتدينو دفاع کوي چې لاسونه يې د مسلمانانو په وينو سره او ژبې يې د صحابه کرامو په اهانت او سپکاوي ککړې دي .

طالب اوس د شرم په نوم کوم ارزښت نه پيژني ، دا درواغجن ، فريب کاره ، مکرجن او کبرجن د آی ايس آی په روزنتونونو کې داسې روزل شوي چې شرم ، حيا ، غيرت ترې کډه کړې ، کوشش يې دادی چې تل خپل هر شرم پټ يا توجيه کړي .

Ahmadullah wasiq
@WasiqAhmadullah

اهل تشیع هیوادوال په کابل کې له ډاډمنې امنیتي فضاء او مثالي امنیت څخه خوښي څرګندوي
وايي د عاشورا مراسم له نورو وختونو ډیر متفاوت ترسره شول
#RTA

د دومره سختو امنيتي تدابيرو باوجود يې چې په سلګونو روافض ورونه مردار شول او څو ورځې پرلاپسې چاودونو او خونړيو ډول ، ډول د خرپ ترپ بريدونو د دوی او د دوی د ورونو روافضو وينې يو ځای وبهولې هغه ورته نه ښکاري خو په يوه ورځ کې چې يې په مختلفو ښارونو کې د اسلامي دولت د ښکاري زمرو له ډاره مراسم لغوه اعلان کړل او کابل يې نظامي حالت ته ستون کړ، مکمل يې هر څه بند وسائل نو دا بيا په ډيره سپين سترګی د ځان کاميابي بولي او د خلکو په سترګو کې سره له جامو ورننوزي ، او وايي چې د دوی د خپلو رافضي مشرکو ورونو امنيت ساتنه مثالي وه .

لله الحمد چې د طالب مرتدينو مکر ، دجل ، فريب ، درواغ ، خيانت او .....

ټولو اولسونو ته د رڼا ورځ په څير ښکاره شو .

دطالب د خيانتونو د تونديې سيلی څپې يې نه پريږدي چې دوی سره له کوششونو په سر ور اوختې لمن بيرته په ځان راخوره کړي

پخه سوله يې کړې نه ماتيږي!

کله چې يوه ډله د اسلام له دايرې ووځي نو هغې ته بيا هيڅ ډول ارزښتونه کوم اهميت نه لري ، ژوندی مثال يې طالب مرتدين دي کله چې طالب ملېشو خپل دين بدل کړ نو اوس دادی دنورو لسګونو اسلام ماتونکو نواقضو په درلودو کفارو سره په دوستۍ وياړي او د دوی د امنيت ساتنې په هڅو کې شپه او ورځ ستړي دي.

د کفري نړۍ د امن ساتنې او ورسره د مظبوطي دوستۍ د پاللو او ساتلو په پار دوی په هر څه معاملې ته تيار شول.

دوی د کفري نړۍ د ګټو د ساتنې روزنه د آی ايس آی له جنرالانو ترلاسه کړې او په دې روزنيز کورس کې دوی ته د دروغو ، چل ، دوکې ،خيانت، مکر ، فريب او نورو ډول ،ډول دسيسو او توطيو د ورښودلو ډيره په لوړه کچه زده کړې ورکول شوي.

ځکه يې نو اوس سترګې دومره شکيدلي چې په هيڅ نه شرميږي او نه هم د غيرت په نوم کوم ارزښت پيژني ، دوی د کابل ګدۍ ته د رسيدو او پرې د پاتې کيدو لپاره په هر څه لوبو ته تيار دي .

تاسې وليدل چې څو ورځې وړاندې يې د کابل په تر ټولو پر امنه ساحه شير پور کې د امريکايي ډرون بريدونه په ډيره سپين سترګۍ له زمکې څخه زمکې ته د عادي ميزايلو په توغولو توجه کړل ، او دا اوازې يې په کلکه رد کړې چې ګوندې دا دې د ډرون بريدونه وي، کوشش يې کاوه چې په سر ور اوختې لمن بيرته په ځان راخوره کړي او خپل دا تاريخي شرم زر پټ کړي ، خو پرې ونه توانيدل ،ځکه چې د دوی په بيلا بيلو ډلو کې امريکا له مختلفو لارو غړوندي اچولي ، يو يې يوه خبره کوي او بل يې بيآ بله خبره کوي ،دا چې ددې بريد په نوعيت او تجارت د دوی يو بل د امريکا په استخباراتي هډه کې مېشت وياند ډاکتر نعيم په صراحت سره وويل چې امريکا حق لري چې د خپل ځان د دفاع لپاره داسې بريدونه ترسره کړي .

خو کله يې چې بادارانو امريکايانو د يو

د افغانستان اسلامي امارت
د وياند دفتر
شماره:۴۴۰ ۱۴۴۴/۱/۳هـ ق

په کابل ښار د ډرون برید په اړه د اسلامي امارت د وياند څرګندوني

د روان ۱۴۴۴ هجري قمري کال د لومړۍ میاشتې په دوهمه نېټه د کابل ښار په شېرپور سیمه کې په یوه مسکوني کور هوایي برید ترسره شو. په لومړیو کې د پېښې نوعیت څرګند نشو. د اسلامي امارت امنیتي او استخباراتي ارګانونو د پېښې پلټنه وکړه او په خپلو ابتدائیې تحقیقاتو کې یې دا وموندله چې یاد برید د امریکایي ډرون الوتکو له لوري ترسره شوی دی. دا برید که په هره پلمه شوی وي د افغانستان اسلامي امارت یې په کلکو ټکو غندي او د بین المللي اصولو او د دوحې تړون ښکاره سرغړونه یې بولي. دا ډول کړني د تېرو شلو کلونو د ناکامو تجربو تکرار او د امریکا د متحده ایالاتو، افغانستان او سیمې د ګټو خلاف عمل دی. د داسې کړنو تکرار به شته فرصتونو ته زیان واړوي.

ذبیح الله مجاهد د اسلامي امارت وياند

۱۳/۱۴۴۴ هـ ق

۱۰/۵/۱۴۰۱ هـ ش ۱/۸/۲۰۲۲ م

مطبوعاتي کنفرانس د زر خپریدو اعلامیه ورکړه نو دلته یې د انجونو سره په سلفیانو او بنډارونو بوخت ویاند د عیاشۍ له خوبه رابیدار شو، وارخطا شو، چې اوس یې نو بادار بایډن ورسره کړې لوبه رسوا کوي، نو زر یې ټویټ وکړ چې: د تېرې ورځې برید، د ډرون برید و او دوی یې غندي او دا د دوحې د تړون نقض دی. هلته یې ډاکټر نعیم داسې بریدونه د تړون توافق او د امریکا حق بولي او دلته یې جاهل خپلو کشر خیلو ته په سترګو کې د خاورو اچولو په هدف د تړون نقض بولي.

په دې برید کې چې د آی آیس آی په دستور د طالبانو په توسط ترسره شو، د طالبانو په بیعت تړلې بوډا ظواهري وژل شوی، هغه ظواهري چې تر اوسه د آی ایس آی په اشارو کیناستلو او پاڅیدلو او ممکن په دې وروستیو کې د آی ایس آی په کومه تله پوره نه وي ختلې، ځکه یې نو له پاکستانه کابل ته را انتقال کړ او دلته یې د څو ځانګړو هدفونو دلاس ته راوړو په خاطر په امریکایي ډرون له منځه یووړ، په عین وخت کې د ظواهري ویشتل د طالب په بیعت کې ټولو هغه تنظیمونو او اشخاصو ته خبرداری دی چې: که د آی ایس آی په اشارو ونه ناڅي، نو دا به یې انجام وي، ځکه چې د ډاکتر نعیم په خبره دا امریکا سره تواقف شوې چې څوک ددوئ په ټول پوره ونه خیژي، نو هغه به ورپه نښه کوي او له منځه به یې وړي او دا د امریکا مسلم حق دی.

اوس نو د طالب په بیعت کې د آی ایس آی په طلسم کې بندو هغه تنظیمونو او اشخاصو ته یو ځل بیا بلنه ورکوو چې راشئ او د اسلامي خلافت د اذاد سرلوړي نړیوال دولت سره یو ځای شئ او ځانونه د ذلت له داسې مرګونو وساتئ دا ستاسې لپاره طلایي چانس دی او که داسې ونه کړئ نو تاسې ټول پلورل شوي او د امریکا په ګټو تړل شوي د دوحې د تړون قربانیان یاست، ستاسې انجام به هم له ظواهري جلا نه وي.

او د طالب دا سرټیټي به د تاریخ پاڼې د شرم په هغه بابونو ډکې کړي چې په تیر کې سارې نه شته، هلته له یوې لوري وایي چې دا د امریکا حق دی او دوی ورسره خبره کړې دا یې ورسره موافقه کړې چې امریکا دغه راز عملیات ترسره کړي بل لور ته بیا د خپلو کشرخیلو ذهنیت سازۍ او خلکو ته په سترګو کې د خاورو اچولو په پار بیا وایي دا پېښه چې د همدوئ په کوردینات ترسره شوي، دوی یې غندي او دا د تړون څخه نقض دی، نو دلته د طالب لس مخیتوب ته سړی حیران شي له طالبه پوښتو؟

دغه راز پېښې او بریدونه چې د امریکا حق دی نو بیا د وطن د ازادۍ دعوې مو په کوم بنیاد دي، د اشغال د ختمیدو سندرې مو بیا عبث دي بلکې، د همغه زوړ اشغال ټوپک اوس د نویو مرتدینو طالب ملېشو په اوږو اېښې دی...

او که وایي دا له تړون څخه نقض دی، نو دا خو لومړی نقض نه شو، دا څوم ځل دی چې امریکا دغه راز ستاسې دا پلاستیکي تړون دغسې ډرې وړې کوي، نو کومه دی چې تړون نقض شي عکس العمل کې یې ورته عمل په کار وي که فقط په یو ټویټ یې غندل کافي وي؟

او یا هم له برید او ستاسې د بادار جوبایډن له غبرګون وروسته ستاسې څو ورځې چوپتیا او بیا په یوه اعلامیه کې دا په ډاګه کول چې تاسې د ظواهري په اوسیدو خبر نه وئ داد افغانستان په هوآیي حریم تجاوز او د ورته بریدونو په پایله کې د خپل تکرار دروغجن اختار بیا تکرار، دا هر څه مو له تورو مخونو سپینه پرده ډیره ښه پورته کوي.

او ټولو ولسونو او ستاسې په بیعت کې بندو تنظیمونو او کشرخیلو ته مو په ډیره ښه توګه دا واضحه شوه، چې دا ټول ستاسې د پټو معاملو عملي بیلګې دې چې وړاندې کیږي.

له دې اعلامیې مو له کفارو څخه ویره او ډار سمې ناړې وهي.

په همدغه اعلامیه کې مو کفارو ته تمه او د وطنیت د ګمراه عقیدې په شمول د لسګونو نواقضو بیلګې له ورایه ښکاري.

عجیبه لا داده چې ستاسې په اصطلاح تړون هم امریکا مات کړی او دا یې لومړې ځل نه بلکې څووم ځل شو چې ستاسې دا کاغذي تړون د همدې تړون له مخې ماتیږي، خو تاسې په داسې حال کې چې د تسلیمۍ دې تړون ته د حدیبیې د سولې نوم ورکوئ، د سولې په کولو کې د حدیبیې د تړون د عملي کیدو دعوې کوئ خو بیا په نقض کې د هغې په عملي کولو مو سترګې پټې کړې، څه فکر کوئ دا هر څه به درسره خلک په پټو سترګو ومني؟

د افغانستان اسلامي امارت
د وياند دفتر
شماره:۴۴۱ ۱۴۴۴/۱/۶هـ ق

د امریکا د جمهور رئیس جوبایډن د ادعا په اړه د اسلامي امارت اعلامیه

د روان ۱۴۴۴ هجري قمري کال د محرم د میاشتې پر دوهمه نېټه په کابل کې پر یوه مسکوني کور هوایي برید ترسره شو، په تعقیب یې دوه ورځې وروسته د امریکا جمهور رئیس جوبایډن ادعا وکړه چې په دې برید کې یې د القاعده مشر ډاکټر ایمن الظواهري په نښه کړی دی، د افغانستان اسلامي امارت د ایمن الظواهري د راتګ او دلته د اوسیدو په اړه هیڅ معلومات نه لري.

د افغانستان اسلامي امارت مشرتابه کشفي او استخباراتي ارګانونوته لارښونه کړې چې د پېښې د مختلفو اړخونو په هکله هراړخیزه او جدي څېړنه وکړي.

د افغانستان له خاورې څخه د امریکا په شمول هیچا ته خطر نه دی متوجه شوی، اسلامي امارت د دوحې هوکړې عملي کول غواړي او له هوکړې سرغړوني باید پای ته ورسیږي.

دا چې امریکا زموږ پر حریم تیری وکړ او د افغانستان قلمرو یې نقض کړ، دایې له ټولو بین المللي اصولو سرغړونه او ظلم وکړ چې موږ یې یوځل بیا په کلکو ټکو غندو.

د دا ډول پیښو د تکرار په صورت کې چې د افغانستان پر خاوره تجاوز وشي، د هر ډول عواقبو مسئولیت به د امریکا په غاړه وي.

د افغانستان اسلامي امارت

۶/۱/۱۴۴۴هـ ق

۱۳/۵/۱۴۰۱هـ ش. ۴/۸/۲۰۲۲م

په ځای ددې چې ستاسې په اصطلاح همدا تړون مو د مقابل لوري له تکرار نقض کیدو ورسته تاسې هم مات بللی وای او ورته عمل مو کړی وای ، هغه دې په ډیره سپین سترگې مو بیا د خپلو بادارانو د درکول شوې طرحې په اساس په مختلفو سېمو کې څو کسان د کوتک په زور د مظاهرو په نوم راټول کړي په مختلفو سېمو کې مو ټولو ته همغه یو قسم په یو متن لیکل شوې شعارونه په لاسونو کې ورکړي او بیا مو دغه ستاسې پلان شویو غونډو ته د ولس د تظاهراتو نوم ورکړی .

لگیا یاست او د تړون د نه ماتیدو زاری کوئ .

کاش ! تاسې د شرم په نوم کوم ارزښت پیژندلای .

خو خبره داده چې اوس ټول خلک پوهیږي چې غوا توره ده او شیده یې سپین دي .

انتظار کوئ تاسې د الله عزوجل د دین سره خیانت کړی له دې به نور هم ذلیله شئ باذن الله .

د دوحې تړون که کفارو سره پیوستون!

الحمد الله الكبير المتعال و الصلاة و السلام على الضحوک القتّال و على آله و صحبه الأخيار و على من تبعهم إلى يوم القرار
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّى وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَآءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَآءَكُم مِّنَ ٱلْحَقِّ يُخْرِجُونَ ٱلرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَن تُؤْمِنُوا بِٱللَّهِ رَبِّكُمْ إِن كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَٰدًا فِى سَبِيلِى وَٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِى تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَآ أَخْفَيْتُمْ وَمَآ أَعْلَنتُمْ وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ [سُورَةُ الْمُتَحَنَةُ : 1]
أما بعد:

درنو لوستونکو! د امارت په نوم د طالب ملېشو د تنظیم اوس هر کفر په ډاګه شوي، او د دوی ناکامه هڅه داده چې خپل هر کفر توجیه کړي، خپله هره کفري کړنه د شریعت یو حکم وګڼي، چې د دغه کفري کړنو له ډلې یوه هم کفارو سره د سولې په نوم کفارو ته د تسلیمۍ تړون دی، دوی دغه ذلیله کړنه په اسلام او مسلمانانو معامله د حدیبیې د سولې سره مقایسه کوي مونږ به هڅه وکړوکه څه هم خبره ډېره ښکاره ده او د هیڅ ډول توجیه، مقایسې او مقارنې وړ نه ده خو بیا به هم په همدې مقاله کې د حدیبیې د مبارکې سولې او په دوحه کې کفارو ته د طالب ملېشو د تسلیمیدو د تړون مقارنه وکړو په دې به رڼا واچوو چې د حدیبیې د سولې لاس ته راوړنې څه وې او د طالبانو د تسلیمۍ تړون اسلامي امت ته کوم زیانونه ورسول، د ډېرې کسانو سره دا پوښتنه ده چې د طالبانو د تسلیمۍ او د رسول الله صل الله علیه وسلم او قریشو ترمنځ دشوې تړون صلحه حدیبې فرقونه واضح شي .

طالبان کفارو ته د تسلیمۍ د تړون د تایید لپاره د حدیبې سوله په دلیل کې وړاندې کوي نو د دوحې د تړون او د حدیبې د سولې په تړاو مو دغه لنډې ،مقارنوي او تحلیلي مقالې ته پام راګرځوم :

لومړې به په مقدمه کې د اسلام د سیاسي نظام په اړانه کې به په دې خبره وکړو چې د حدیبې په سوله، کومې ستراتیژۍ (دعوت ، د اسلام قلمرو پراخوالی او جهاد) ددې په پایله کې پرمختګ وکړ ،که په ټپه ودرید ، پایلې یې څه وې له دغه دریو ستراتیژیو کومه یوه یې د حدیبې په سوله کې تطبیق شوه ؟

لکه څنګه چې تاسې ته مالومه ده چې د اسلام په سیاسي نظام کې کفارو سره سولې او خبرو ته هغه وخت اجازه شته دی چې د درې استراتژیو (دعوت ، د اسلامی نظامی قلمرو پرمختګ او قتال) ته زمینه مساعده شي او یا پکی پرمختګ وکړي .

مجاهدینو ورونو ! یوه خبره ضرور ده چې د حدیبیې د سولې او د طالب د تړون بحث ته ورننوځو له هغې مخکې پرې رڼا واچوو تاسې پوهیږئ ،چې یو د اسلام د سیاسي نظام ساختار دی او یو د اسلام د سیاسي نظام تطبیق دی .

د اسلام د سیاسي نظام په ساختار کې خارجي دیپلوماسۍ تطبیق ته هغه وخت اجازه شوې ، چې دغه دوه شرایط پوره کړو .

۱: یو نظامي قوت او پراخه ملاتړ درلودل

۲: بل قوي داخلي نظام او نظم درلودل .

لکه رسول الله صلی االله علیه وسلم چې کله د حدیبیه په طرف روان شو مدینه کی داخلي قوي او مستقل نظام برابر کړی وه، چې بار بار ټولو کفارو سره هم لاس او ګریوان شوی وه او هم یی په بدر او احد او نورو غزواتو کی کفارو ته د خپل قوت نمایش وړاندې کړی وه .

او همداسې یي یو مجهز فوج هم تیار کړی وه.

د یو مثال په لړ کې به یې واضحه کړو چې په دې مسله تاسې لا زیات دقیق پوهه شئ .

: یو انجینر دې د یو تعمیر نقشه جوړوي ، ډیزاین کوي یي، برابروي یي ،د تعمیر ټولې خواوې سنجش کوي، څېړي یي او طرحه کوي یي .

اوس که ما او تا دا نقشه ووینو او خبره پرې وکړو، ټولې خواوي یی وڅیړو، نو هیڅ عیب په کې په ظاهر کې نه وینو .

له مختلفو اړخونو دا یو کامل نقشه ده د طرحې ، قوت ، ساختمان ، مقاومت او ټولو اړخونو له نګاه څخه مکمل ده . اوس نو ددې نقشې د عملي تطبیق لپاره لومړې څه شي ته ضرورت دی ؟
: بودیجې ته .

اوس نو پوهه شو چې نقشه کې هیڅ عیب نه شته ،خو خپله نه تطبیقیږي یانې ددې غوره نقشې تطبیق بودیجې پورې تړاو لري، چې بودیجه نه وي ، نو دا ښه او غوره نقشه به همداسې بیکاره پرته وي ..

اسلام سیاسي نظام کی هم همدا خبره ده، چې ته هغه وخت د سولی خبری کولی شې، چی تا یو بودیجه عیاره کړې وي، چې دا بودیجه د اسلام سیاسي نظام کی دوه بخشونه لري: قوت(فوج) مستقل نظام چې د هیچ کافر اثر وربانډی نه وي، یعنې اسلام یو خپل قوت تر لاسه کړی وي او هر بخش کې مستقل نظام ولري.

نو ځکه هغه وخت ما او تاته اسلام اجازه راکوي چې زه او ته خارجي دیپلوماسي مطرح کړو او یا د دریو ستراتیژیو د تطبیق مرحله شروع کړو چې ما تا او د بودیجې دغه دوه شرایط پوره کړي وي چې هغه نظامي ملاتړ او داخلي نظم دې .

اوس راځو د سولې اړوند مسلې ته مختصر کتنه کوو

د حدیبیې صلحه

لومړې باید په دې پوهه شو، چې کفارو سره سوله کول ، اصلي هدف دا نه دی ،بلکې دا زمونږ او ستاسې اهدافو ته د رسیدو یوه وسیله او لاره ده ، یانې هغه وسیله ده چې مونږ او تاسې اصلي هدف ته پرې رسیږو ، یانې د مجاهدینو دا دومره زحمتونه ، ولږې ، تندې ، بې کورۍ ، تکلیفونه ، زندانونه ، زخمونه او شهادتونه او نور ، ډول ډول کړاونه ددې لپاره دي چې اخر کې دې مجاهدین کفارو سره سولې ته ورسیږي ؟

نه ددې قربانیو او کړاونو د تیرولو هدف دا نه دی .

د اسلام په سیاسي نظام کې کفارو سره سوله یو اضطراري حالت دی ، یو موقت حالت دې اصل هدف دا نه دی که زه او ته کفارو سره یو وخت سوله کوو نو ددې لپاره یې کوو چې له دې لارې خپل اصلي اهداف ترلاسه کړو زما او ستا اصلي هدف څه دی ؟

د اسلام د سیاسي نظام په ساختار کې کلي اهداف د مجاهدینو د کلمې لوړاوي ، د اسلامي امت او د جهاد د لوړو منافعو او ګټو ساتل او لاس ته راوړل دي .

د اسلام په سیاسي نظام کې سوله اصل نه دی ، یانې یو داسې رکن نه دی چې ددې په نه کولو زما او ستا اسلام نیمګړی دی او یا ما او تا اصلي هدف ته نه شو رسیدلای .

طالبانو دې خبرې ته ډېر زور ورکړی چې زمونږ سوله د نبي علیه السلام د مبارکې صلحې حدیبیه په څیر ده ، طالبان خپلې سولې ته شرعي رنګ ورکوي او ډېر په تکلف سره دا ثابتول غواړي، چې امریکایانو سره د سولې په نوم روانه پروسه د اسلامي نظام د قیام تمثیل دی، خو حقیقت دا دی چې دا

سوله سراسر په غیر مشروعه بنیادونو باندې ولاړه ده او د ملت د قربانیو په سر سودا ده.

ورونو! اسلام یو مکمل ظابطه حیات الله عزوجل مونږ ته رالیږلی، چې تر قیامته د هرې یوې لویې او وړې قضیې بیان پکې په احسنه توګه موجود دی، داسې جامع کلیات شریعت بیان کړي چې د مسائلو هیڅ فرد ترې خارج نه دی ، الله عزوجل دا اعلان کړی دی:
{الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا} [المائدة: 3]

ژباړه: نن ورځ ما ستاسې لپاره ستاسې دین پوره کړ او په تاسې مې خپل نعمت تمام کړ، او اسلام مې ستاسې لپاره دین خوښ کړ.

تر دې پورې چې مشرکانو به صحابه وو ته طعنه ورکوله چې ستاسې رسول تاسې ته د هر څیز بیان کوي تر دې چې د استنجا چل هم درته ښايي:
عَنْ سَلْمَانَ ، قَالَ : قِيلَ لَهُ : قَدْ عَلَّمَكُمْ نَبِيُّكُمْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلَّ شَيْءٍ حَتَّى الْخِرَاءَةَ (وَهُمْ يَسْتَهْزِئُونَ بِهِ في رواية مسند أحمد)قَالَ : فَقَالَ : أَجَلْ لَقَدْ نَهَانَا أَنْ نَسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةَ لِغَائِطٍ... صحيح مسلم

ژباړه: سلمان فارسي وايي، هغه ته وویل شول: تاسې ته ستاسې نبي علیه السلام د هر څه ښودنه کړې، تر دې چې د اودس ماتي چل یې درته هم ښودلی (بل روایت کې راځي چې هغوی ټوقې کولې) هغه ورته وفرمایل: هو، یقینا هغه صلی الله علیه وسلم مونږ د اودس ماتي پر وخت قبلې طرف ته مخ ګرځولو څخه منعه کړي یو.

هغه کومه مسئله ده چې اسلامي شریعت کې نده بیانه شوې، راځئ د ابو ذر رضي الله عنه څخه یې واورو:

عَنْ أَبِي ذَرٍّ، قَالَ: تَرَكْنَا رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَمَا طَائِرٌ يُقَلِّبُ جَنَاحَيْهِ فِي الْهَوَاءِ، إِلَّا وَهُوَ يُذَكِّرُنَا مِنْهُ عِلْمًا، قَالَ: فَقَالَ: صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا بَقِيَ شَيْءٌ يُقَرِّبُ مِنَ الْجَنَّةِ، ويُبَاعِدُ مِنَ النَّارِ، إِلَّا وَقَدْ بُيِّنَ لَكُمْ». المعجم الكبير للطبراني.

ژباړه: ابوذر رضی الله عنه وایی: مونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم پداسې حال کې پریښي یو چې نشته یو مارغه چې په هوا کې وزرې اړوي راړوي مګر هغه مونږ ته د ده علم هم بیان کړی. نبي علیه السلام وفرمایل: ندی پاتې هیڅ یو شی چې جنت ته مو نږدې کوي او د جهنم څخه مو لرې کوي، مګر تاسې ته بیان شوی دی.

همدا خبره قرآن کریم کې رب فرمایلې ده: وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَى رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ. [سورة الأنعام:38]

ژباړه: په ځمکه کې خوځېدونکې کوم ساکښ او په هوا کې په وزرونو سره الوتونکي مارغه، دا ټول همدا ستاسې په څیر انواع او ډولونه دي. مونږ پدې کتاب کې د هیڅ شی کمی ندی کړی، بیا به هغو خپل رب ته ورغونډیږي.

غرض مې دا دی چې کوم دین په اړه رب لایزال دا اعلان کړې وي، چې کامل دی، کوم دین کې چې د استنجاء مسائل په تواتر سره ثابت وي، کوم دین کې چې په هوا کې د مارغانو مسائل هم بیان شوي وي، نو آیا هغه دین کې به د نظام چلولو مسائل او قوانین په کامله توګه نه وي بیان شوي ؟

عزتمندو! خامخا بیان شوي دي، نو مونږ تاسې به د طالبانو هر سیاسي فعالیت د شریعت تلې ته اچوو، که برابر و، ډیره خه ده او که برابر نه و، نو دغه عمل او دغه فعل به مردود وي.

سوله په شریعت محمدي کې په اجماع د مسلمانانو سره روا ده، خو په خپلو معتبرو شرطونو سره. الله عزوجل فرمايي: ({وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا} [الْأَنْفَال: 61])

کچیرې هغوئ (کافر) سولې ته غاړه کیږدي نو ته هم ورته غاړه کیږده.

نو د طالبانو سوله به هم د کتاب او سنت په تله باندې وتلو.

تنبیه: دا خبره یاد ساتل پکار دي چې طالبانو کې لسګونه نواقض موجود دي، نو که دا یوه سوله یې په شریعت برابره هم شي، نو هیڅ فائده نه ورکوي. دوئ پرې نه مسلمانیږي ،خو د دومره نواقضو سره د طالبانو څخه هیڅکله د شرعي سولې تمه هم نه کیږي.

زمونږ دعوه دا ده چې د طالبانو سوله غیر شرعي بلکې د کفارو سره موالات، ارتداد او تسلیمي ده، او د نبي علیه السلام مبارکې سولې سره زیات توپیرونه لري، ځینې یې مونږ د الله په توفیق سره ذکر کوو.

*د هجرت په شپږم کال د ذوالقعدې په میاشت کې رسول الله صلی الله علیه وسلم خوب وکتلو چې عمره به کوي ، په دې اړه یې د صحابه و سره مشوره وکړه ، صحابه خوشاله شول ، بس د عمرې په نیت یې مکې ته حرکت وکړ ، د سولې په نیت یې حرکت نه دی کړی ، یانې داسې نه وه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ګنې له مدینې څخه د سولې په نیت روان شو او له پیله یې غوښتل چې لاړ شي او هلته قریشو سره سوله وکړي ، نه ، بلکې نیت یې عمره کول وو، ځکه یې د عمرې په نیت حرکت وکړ، چې په مدینه کې شته منافقین ورسره په همدې خاطر ولاړل نه شول ، هغوئ فکر کاوه چې دوئ سره اسلحې دي دا عمرې ته نه ځي د جنګ نیت لري ، د مکې په قریشو ځان خرابوي ، که چرته رسول الله صلی الله علیه وسلم د سولې په نیت حرکت کړی وي نو بیا به خبره ښکاره وه او بیا به منافقینو ته همدا مالومات شوی و ، چې راځه نو هسې هم سوله کوي ته به هم لاړ شي د مسلمانانو منځ کې به دې حېثیت لوړ شي ، هغه د چا خبره د قصاب په دوکان نه بلکې د حلوایي دوکان ته تلل دي .

طالب ملېشې چې اکثره د خپلو کړنو لپاره کوم دلایل وړاندې کوي فقط عناوین وړاندې کوي، نور یې جزیاتو ته نه ورځي لکه خپل د تسلیمي تړون د سولې حدیبیې سره مقایسه کوي خو نور د حدیبیې د سولې جزیات او شرایطو ته نه ورننوزي ځکه که ورننوتل خپله بیا همدا د حدیبیې سوله د دوئ په دې تړون د رد ستر دلیل دې دوئ فقط خلکو ته په سترګو کې د خاورو وراچولو په خاطر همداسې عمومي وایي چې د حدیبیې په سوله کې رسول الله صل الله علیه وسلم د مشرکینو ځینې شرایط منلي و، نو موږ ته هم لازمه ده چې د کفارو شرایط ومنو .

نو راځئ! مخکې له دې چې دغه بحث ته ننوزو لومړې به د حدیبیې په سوله وغږیږو ان شاءالله .

د حدیبیې سوله د هجرت په شپږم کال وشوه ، لکه مخکې مو وویل چې رسول الله صل الله علیه وسلم له مدینې څخه د عمرې په نیت وخوځید، کله چې مکې ته نیږدې د (صنعې) مقام ته ورسید نو په همدغه ساحه کې د رسول الله صل الله علیه وسلم اوښه (قسوه) پریوتله ،صحابه و کوشش وکړ چې اوښه اوچته کړي خو ونه توانیدل فکر یې وکړ چې ستړې شوې ده نو صحابه و ، وویل اوښې ته نور مزل سخت شوې او ستړې شوې ده نو رسول الله صل الله علیه وسلم ورته وفرمایل :

ژباړه : اوښې ته مزل نه دې سخت شوې او نه یې دا عادت دی ، بلکې دا هغه ذات بنده کړې ده چې فیل یې بند کړې و)

ددې مقصد دا و چې الله عزوجل نه غوښتل چې نبي علیه السلام له دې ځایه نور مخ ته لاړ شي ، د نبي علیه اسلام او ابرهه ترمنځ یې تشبه مقصد نه ده ، مکې ته له تللو یې لکه څنګه چې فیل منعه کړې و، دغسې یې دا اوښه هم منعه کړه .

بیا نبي علیه السلام اوښه پاڅوله او حدیبیې ته یې روانه کړه او دوئ ټول بیا حدیبیه کې راټول شول ، د بخاري په یو روایت کې دي چې نبي علیه

السلام یوه خبره وکړه ویې فرمایل :
والذي نفسي بيده لايسألون ...

ژباړه : قسم په هغه ذات چې زما روح یې په لاس کې دي ، دوئ به له ما څخه د داسې یو خصلت غوښتنه نه کوي چې په هغې سره دوئ د الله تعالی د محارمو تعظیم کوي ، د بیت الله او د حرم تعظیم کوي ، مګر زه به یې ورسره منم .

نو نبي علیه السلام د اوښې له پریوتلو دا خبره فهم کړه چې مکې ته بغیر له سولې نه شي داخلیدلی نو ځکه یې دا خبره وکړه ، کله چې حدیبیه کې راټول شول نو د خذاعه له قبیلې ورته څه خلک لومړي راغلل ، دغه خلکو په جاهلیت کې د بنو هاشمو سره دوستي تیره شوې وه ، په دغه وفد کې یو کس و چې نوم یې بدیل بن ورقه الخذاعي و،همده ته نبي علیه السلام د مکې والا لپاره پیغام ورکړ ، ځکه د مکې خلک په همدې نیت راټول شوي و ، چې مکې ته د نبي علیه السلام د ننوتلو مخه ونیسي ، د طایف والا ، غطفان والا یانې ټول راټول شوي و ، نبي علیه السلام بدیل ته وویل چې مکې والاو ته ووایه چې موږ د جنګ په نیت نه یو راغلي بلکې د عمرې په نیت راغلي یو ، قریش هسې هم ضعیفه شوې دي ، که د دوئ خوښه وي نو زه به دوئ سره سوله وکړم ، ما دې پریږدي چې د نورو مشرکینو سره حساب وکړم ، او که داسې نه کوي نو قسم په هغه ذات چې زما روح یې په لاس کې دي زه به په دې دین دوئ سره تر مرګه وجنګیږم ، بُدیل د مکې خلکو ته د رسول الله صلی الله علیه وسلم پیغام یووړ ، د مکې بیوقوفانو د پیغام اوریدل نه غوښتل خو هوښیارانو یې وویل : پیغام یې راواوروه بیا بُدیل ورته وویل : رسول الله صلی الله علیه وسلم وایي چې که تاسې ماسره تر یو وخته سوله وکړئ او ما پریږدئ چې د نورو مشرکینو جنګ ته فارغ شم او که داسې نه کوئ، نو قسم په الله چې تاسې سره جګړې ته تیار یم .

نو د قریشو په منځ کې عروه بن مسعود الثقفي رض الله عنه چې هغه وخت یې ایمان نه و راوړی وویل : دا خو د خیر خبره ده ، ورسره یې ومنئ او ماته اجازه راکړئ چې زه د رسول الله صلی الله علیه وسلم څنګ ته ورشم .

بیا ورته مشرکینو اجازه ورکړه ، چې کله د نبي علیه السلام څنګ ته راغی نو نبي صلی الله علیه وسلم دې ته هم هغه خبرې وکړې کومې یې چې بُدیل ته کړې وې ، قریش پوهیدل چې دوئ د جنګ وړتیا نه لري.

نو سوله هلته ممکنه ده چې دواړه لوري په قوت کې یو شان وي ، که چرته کمزوری له زورور سره سوله کوي نو زورور به پرې خپل شرطونه خامخا مني .

نو قریشو ته دا مالومه وه چې اوس مسلمانان هغه پخواني مسلمانان نه دي بلکې اوس د نبي علیه السلام قوت له دوئ زیات دي ، دوئ د نبي علیه السلام د لښکرو سره د هجرت په دویم ، دریم او څلورم کال هم جنګونه کړي و، د مسلمانانو د قوت اندازه ورته شوې وه او ددې جګړو په لړ کې دوئ کمزوري شوي و ، ځکه یې نو له مجبورۍ سولې ته غاړه کېښوده .

مسلمانان همغسې په خپل قوت د الله په فضل مطمین و ، هغه وخت یې هم ټیټه خبره نه کوله ، له دې هم د مسلمانانو د هغه مهال لوړ مورال او قوت معلوملولي شئ ،کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم عثمان رضی الله عنه ولیږه ، چې هلته قریشو سره خبره وکړي ، کله چې عثمان رضی الله عنه لاړ او لږ وخت یې هلته زیات تیر کړ نو دلته د صحابه ترمنځ دا ګنګوسې شوه چې عثمان رضی الله عنه یې شهید کړی ، نو داسې نه شوه چې بس خبره ختمه شوه او صحابه ویریدل ، چې یاره موږ خو کمزوري یو ، عمرې ته راغلي یو ، بیا به بل کال ته په قوت سره په پوره تیاري سره راشو ، بس ځئ بیرته وګرځئ ،نه ، بلکې د الله رسول صلی الله علیه وسلم صحابه راټولوي او په مرګ ترې بیعت اخلي ،

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿18﴾

یانې په مرګ بیعت اخلي چې په دې بیعت یې الله عزوجل راضي او خوشاله کیږي ، داسې نه ده چې عثمان رضی الله عنه پریږدي او دوئ ځي، چې ځه بل کال ته به سره له امادګی راشو ، نه بلکې ټول په مرګ بیعت کوي چې یا به د عثمان انتقام اخلو او یا به پرې ټول ځانونه شهیدانوو.

خو د طالبانو نه تپوس وکړئ چې د صلحې جریان او د صلحې نه روسته یې همدې ماتې امریکار څو ځله په سر سر وویشتلي او څومره یې درته مرداران کړل ته د کوم خپل دوست او ملګري لپاره هم تندی کفارو ته تریخ کړه کنه ؟

ورونو ! دلته مو دې خبرې ته پام راګرځوو ،چې د طالبانو خبرې امریکایانو سره دا خو بیخي په صلحه حدیبه باندې نه قیاس کیږي ، دا خبرې او ترون هغه پشنهاد باندې قیاس کیږي ، کوم پشنهاد چې په لومړیو کې په مکه کې مشرکینو رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وکړ .

کله چې مشرکین د رسول الله صلی

الله علیه وسلم ورځ تربلې زیاتیدونکي نفوذ او قوت څخه په ډار او وارخطایي کې راغلل کله یې چې هره وسه تمامه کړه او زور یې ونه رسیده ، نو د قریشو یو مشر عتبه بن ربیعه د قریشو د مشرکینو په استازولی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته راغی ، تر څو ورته ځینې وړاندیزونه وکړي ، رسول الله صلی الله علیه وسلم باندې خپل زهر وچلوي د دنیا مال او متاع ،واک ،زر ښځو او نورو غولونکو تمو په ګرداب کې یې راګیر کړي او له خپل مسولیت او دعوې څخه یې راوګرځوي همغه و چې عتبه راغی ، د رسول الله صلی الله علیه وسلم په وړاندې کیناست ورته یې وویل : وراره !

ته خو زموږ په منځ کې د اوچتې او قدرمنې کورنۍ د محترم او لوړ نسب خاوند یې ، تا خپل قوم ته یوه لویه مسله راوړې ده او په دې د ټول قوم په منځ کې جنجال جوړ کړی ، بې اتفاقه کړې دې دی ، د دوئ دین او معبودان توهینوې عیب پرې پورې کوې ، د خپلو پلرونو دین او عادات دې پریښي ، نو واوره زه درته یو څو پیشنهادونه لرم ، فکر پرې وکړه ممکن کوم یو دې خوښ شي او ته یې ومنې او دا شخره ختمه شي ، رسول الله صلی الله علیه وصلم ورته وفرمایل :قل یا ابا الولید اسمع . وایه ابولولیده اورم .

عتبه وویل : وراره کوم دعوت چې تا اسلام ته شروع کړی ، او کومې هلې ځلې چې کوې ، او زموږ په منځ کې دې مشکلات راولاړ کړي ، که له دې څخه دې مقصد د مال ترلاسه کول وي، نو موږ به درته دومره مال او دارایي راټوله کړو چې له موږ ټولو به ته زیات مالداره او شتمن شې ، او که له دې لارې غواړې چې مشر شې نو موږ به دې سمدستي خپل مشر وټاکو او هیڅ فیصله به ستا له مشورې پرته نه کوو، د مکه مشر به ته شې او واک د مکې به تاسره وی که پاچاهي غواړې نو پاچا به دې کړو ، او که چیرې دا څه چې درته راځي جن یا پیری وي ناروغه یې نو علاج به دې وکړو ، که غواړې د خپل قوم ښایسته او غوره ښځه به درکړو ، خو دا کومه دعوه چې لرې ، دا کوم مشن چې دې روان کړی له دې تیر شه .

کله چې عتبه خبرې ختمې کړې رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وویل ستا خبرې خلاصې شوې هغه ورته وویل : هو .

نو رسول الله صل الله علیه وسلم ورته وفرمایل : (فاسمع مني) اوس

ماته غوږ شه .

عتبه وویل غوږ مې دی .

رسول الله صلی الله علیه وسلم خبري داسې پیل کړې :

حمٓ (1) تَنزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ (2) كِتَٰبٌ فُصِّلَتْ ءَايَٰتُهُۥ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (3) بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ [سُورَةُ حمٓ السجدة/فُصِّلَت : -1 3]

﴿حم. (1) دا (قُرآن) د خورا مهربان او پوره رحم لرونکي خدای له خورا نازل کړه شوی دی؛ (2) یو داسي کتاب چي ایتونه یې په تفصیل سره بیان کړای شوي دي او د عربي ژبي قُرآن دی د هغو خلکو لپاره چي علم لري؛ (3) زېری ورکوونکی او وېرونکی دی. خو له دغو خلکو څخه زیاترو ترینه مخ واړوه او غوږ ورته نه ږدي.﴾

رسول الله ﷺ قرانکریم تلاوت کوي او عتبه ورته چوپ ناست دي ، غوږ یې ورته ایښی ، لاسونه یې شاته ایښي او تکیه یې وربانديې کړې ده ، رسول الله صل الله علیه وسلم د سجدې آیات تلاوت کړ، سجده یې وکړه او بیا یې وویل : ابوالولیده وادې وریدل ؟

اوس خپله فکر وکړه ته پوهه شه او کار دې ، عتبه پاڅېد خپلو ملګرو ته ورغې ملګرو یې وویل عتبه چې له موږ په مخ تللی و په هغې نه دی راغلی ، ترې ویې یوښتل څه کیسه ده ، هغه ورته وویل : قسم په الله ما داسې خبرې واوریدې، چې په ټول عمر کې مې نه وې اوریدلې ، هغه نه سحر و ، نه شعر و ، نه جادو او مداریتوب و . ای قریشو !

محمد په خپل حال پریږدئ ....صلي الله علیه وسلم

همدا راز د قریشو مشران ابو طالب ته راغلل او هغه یې مجبور کړ چې خپل وراره وپوهوي چې د دوی له دښمنۍ لاس واخلي ، تره یې ورته وایي مشران راغلي و او داسې ...داسې .. غوښتنې یې درلودې، دا خبره هم وشوه چې ته زموږ اله و ته بد او رد مه وایه مونږ به ستا رب ته نه وایو او یا به یو کال ستا د رب عبادت وکړو یو کال ته زمونږ د باطلو الهه وو عبادت وکړه

او یا به عقیدوي ازادي وي، هر څوک چې هر کار کوي نو یو به د بل کار کې مداخله نه کوو، نو محمد صلی الله علیه وسلم ورته وایي: قسم په الله اې تره ! که لمر په یوه لاس او سپوږمۍ په بل لاس کې راکړې نو له دې دعوته او له دې مشن او مبارزې به لاس په سر نه شم هو !

د دوحې تړون د مشرکینو د همغې غونډې سره مقایسه کیږي د امریکا په مشرۍ د نړۍ کفارو او طواغیتو له طالب مشرانو وغوښتل چې دا څه د شریعت ، شریعت نارې وهئ ، موږ ته مالومه ده چې تاسې خپله په شریعت برابر نه یاست ، راځئ له دې تشو نارو هم تیر شئ ، ولې هم ځان او هم موږ ستړي کوئ ستاسې چې څه مقصد دې په هغې موږ پوهیږو ، تاسې د کابل واک غواړئ، موږ به مو په یوه میاشت کې دننه د کابل حاکمان کړو ، وسلې ، عرادې ، تجهیزات او ټول امکانات به په واک کې درکړو ، مزې به مو وي ، ښځې به هم خه پریمانه وي ، په مجلسونو کې په تلویزونونو کې او په نورو پټو او ښکاره ملاقاتونو کې به تاسې د ښه ښایسته ښځو سره مشغول شئ ، هره هفته به درته په میلونونو ډالر هم درلیږو ، کفري او طاغوتي هیوادونو ته به زموږ او ستاسې د دوستۍ په لړ کې خه ازاد سفرونه کوئ دلته به زموږ په ساحلونو او هوټلونو کې د ژوند له رنګونو خوند واخلئ ، هیڅ قسم بندیز به دربانديې نه وي ، نومونه به مو له تورو لیستونو څخه وباسو ، د سفر بندیزونه به دربانديې ختم کړو ، په رسمي شکل به مو خپل ملت کې ومنو .

تاسې فقط د اسلام او شریعت ددې تش په خوله د اخستونکو شعارونو او نومونو څخه هم تیر شئ دا څه جنجال مو جوړ کړی ، بس ټول به سره یو ملت شو ، یو به مو قانون وي، یو به مو هدف وي او یو به مو دریځ وي ، د بین الملل په اصولو به سره راجمعه یو او دا شته ټول مشکلات به مو هوار شي ،نه به تاسې زموږ کار کې کار لرئ او نه به موږ ستاسې کار کې کار لرو ، د یو بل امن به ساتو ، زموږ دوست به ستاسې دوست وي او زموږ دښمن(اسلامي دولت) به ستاسې دښمن وي او په شریکه به یې د محوه کولو لپاره کار کوو.

همغه و چې د طالب مشرانو خولې له اوبو ډکې شوې او دا هر څه یې ورسره ومنل ، له خپلې دعوې ، دین، ایمان ، حیا ، غیرت څخه ورته تېر شول ، د اسلامي امت په وینو او اوښکو یې معامله وکړه او اوس نو همغه مشرکینو سره شوې تړون دې چې د عملي کیدو او تطبیق په لار کې طالب له مختلفو مرحلو تیریږي .

نو لنډه دا چې طالب ادرس غلط کړې د طالب تړون د حدیبیې د سولې د تړون سره نه مقایسه کیږي ، بلکې د مشرکینو له لورې رسول الله صلی الله علیه وسلم ته د پشنهادونو او وړاندیزونو هغه تړون دې ، چې رسو ل الله صلی الله علیه وسلم دا هر څه رد کړل او ورته یې انکار وکړ، خو طالب دا هر څه په پټو سترګو ومنل او عملاً یې ټوله نړۍ ګوري .

چې مشرکینو رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ددې هر څه وړاندیزونه وکړل چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته چورلټ انکار وکړ ، خو طالب ملېشو دا هر څه په پټو سترګو ومنل .

لکه مخکې مو چې ذکر کړل چې سوله د اسلام سیاسي نظام کی د زورور او کمزوري تر منځ نه وي ، بلکې چې په قوت کې سره مساوي وي او یا د اسلام قوت اوچت وي ، نو که زورور سره سوله وي هغه به دربانديې خپل ټول شرایط د سولې په نوم مني . لکه زوروري امریکا چې په ماتو شویو او له خپلو دعوو او کړیو وعدو په شا شویو، طالب مشرانو ومنل .

طالب مشران هم سره ددومره انحرافاتو بیا هم ددوی او د مشرکینو ترمنځ د پشنهاداتو د منلو او له خپلو دعوو له تیریدو د تسلیمۍ دا تړون د حدیبې په تړون قیاس کوي او وایي دلته هم موږ د مشرکینو ځینې شرایط منلي ځکه چې په حدیبیه کې هم رسول الله صلی الله علیه وسلم د مشرکینو شرایط منلي و .

اوس راځو دې ته چې هغه شرطونه چې د حدیبې په سوله کې پرې موافقه شوې وه په هغې شرطونو کې د مشرکینو د دین د منلو څه خبره وه ؟ یا زموږ د دین خلاف څه خبره په کې وه ؟ یانې د شریعت خلاف کوم شرط په کې و ؟

په دې شرطونو به لږه رڼا واچوو

کله چې سهیل ابن عمر راغې ، چې دا اخري استازی و ، ددې لپاره راغې چې د سولې فیصله ولیکي ، نو کله چې رسول الله صلی الله و علیه وسلم ولید نو ویې فرمایل : ستاسې کار اسان شو ، نبي صلی الله علیه وسلم به په ښایسته نومونو نیک فالي کوله .*

د حدیبیې د سولې یو شرط دا و ، چې تاسې به موږ بیت الله ته پریږدئ چې موږ طواف وکړو ؟

نو سهیل ورته وویل چې : نه تاسې به اینده کال کې راځئ هسې نه عرب داسې فکر وکړي ، چې تاسې په موږ په زور راداخل شوئ.

بل شرط دا و چې که بل کال ته عمرې ته راځئ نو د عربو د عادت موافق د یو مسافر هومره اسلحه به له ځان سره هر کس راوړي ، توري به ورسره په پوخونو کې وي او درې شپې به تیروئ .

نبي علیه السلام ورسره په دې شرطونو موافقه وکړه نو دا شرطونه هم د مشرکینو په دین کې نه و ، یانې دا یوازې د سولې یو شرط و د هغوی د دین منل نه دي ،

بل شرط دا و چې که څوک له نبي علیه السلام څخه مشرکینو ته راشي هغه به ورته بیرته نه واپس کوي او که د مشرکینو څخه څوک راشي نبی علیه السلام ته ، نو هغه به ورته واپس کولای شي .

ددې شرط د منلو وجه د مسلم په حدیث کې داسې بیان شوې ، رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي : څوک چې زموږ څخه د دوی خواته

ورغـي ياني مرتـد شـو نـو اللـه عزوجـل دې هـلاک کـړي ، او څـوک چـې د دوئ څخـه مـوږ تـه راغـی نـو اللـه بـه ورتـه څـه لار خلاصـه کـړي ، ياني کـه مـوږ يـې ورتـه واپـس کـړو هـم نـو اللـه عزوجـل بـه ورتـه څـه لار خلاصـه کـړي ، چـې همدغسـې وشـول ، چـې کـوم کـس بـه نبـي عليـه السـلام مکـې تـه واپـس کاوه نـو هغـه بـه هلتـه د هغـوئ پـه تـاوان تماميـده ، هلتـه بـه يـې دعـوت کاوه ، د اسـلام حقانيـت بـه يـې بيانـوه او نـور خلـک بـه يـې ترغيبـول ، ابـو بصـير چـې کلـه نبـي عليـه السـلام واپـس کـړ او هغـه خپـل جنګـي معسـکر خـلاص کـړ ، نـو چـا چـې بـه هـم د مکـې والاو څخـه اسـلام قبلاوه نـو د ابـو بصـير سره بـه يـو ځـای کيـدل ، نـو مکـې والا مجبـور شـول چـې بيرتـه رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم تـه راغلـل چـې دا خـو مـوږ تـه بـل درد سر پيـدا شـو ، بـس لـه ابـو بصـير څخـه تـاسره ښـه دي څـوک چـې راځـي مـه يـې وآپـس کـوه ،ځکـه نبـي عليـه السـلام خـو دوئ سره سـوله کـړې وه جګـړه يـې ورسره نـه کولـه خـو دغـه مومنـان چـې د سـيف البحـر پـه سـاحه کـې را جمعـه شـوي و ، دوئ بـه د مکـې والاو قافلـې لـوټ کولـې او هغـوئ تـرې سـم تنـګ و ، هسـې کلاري نـه و ناسـت ، بلکـې د سـولې لـه تړونـه هـم بهـر و او خپـل کار يـې روان سـاته ، ځکـه رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم دا وړاندوينـه کـړې وه چـې لـه مکـې څـوک مـوږ تـه راځـي او مـوږ يـې واپـس کـوو نـو هغـې تـه بـه اللـه بلـه لار خلاصـوي ، نـو هغوئ تـه يقينـې هـم اللـه دا لار خلاصـه کـړه چـې ابوبصـير بيـل محـاذ خـلاص کـړ ، هلتـه بـه دا ټـول راغـلي نـوې مسـلمانان ورتلـل او هغـه سره بـه راجمعـه کيـدل او د مشرکينـو پـه ځټونـو بـه سـپريدل ، نـو په دې شرطونـو کـې يـوه خـبره هـم داسـې نـه وه چـې د مشرکانـو د ديـن موافـق وي او يـا هـم زمـوږ د شريعـت مخالـف وي ، لـه دې سـولې دا هـم ثابتيـږي چـې قريش پـه دغـه وخـت نسـبت مسـلمانانو تـه ضعيـف و ځکـه رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم ورتـه د دوه خـبرو اختيـار ورکـړ چـې يـا بـه سـوله کـوئ او يـا جنـګ تـه امـاده شـئ .

طالـب خـو نـه يـوازې دا چـې نـور د جهاد نـه کولـو او پـه ټولـو کفـارو بانـدی د بړز نـه کولـو تړونونـه ورسره امضـاء کـړي دي بلکـه هغـه نـور وطنـي او طاغـوتي تنظيمونـه چـې هـم دوئ سره يـو ځـای ول او د پاکسـتان د ازادئ پـه نـوم يـې لـه ډيـرو خلکـو قربـاني واخيسـتله هغوئ هم راوسـتل مرتدينـو سره يـې کينـول ،رسـول اللـه صـل اللـه عليـه وسـلم کـه يـو طـرف سـوله وکـړه بـل طـرف د ابوبصيـر رضـی اللـه عنـه جبهـه خلاصـه وه هلتـه مسـلمانان ورتلـل او منظـم کيـدل او پـه مشرکينـو يـی شـپه او ورځ يـوه کـړې وه ، رسـول اللـه صـل اللـه عليـه وسـلم خـو داسـې ونـه کـړل چـې ابـو بصـير يـې منعـه کـړ، طالـب خـو يـو چاتـه هـم وخـت نـه ورکـوي چـې يـو کافـر تـه پـه بـده سـترګه وګـوري او يـا د دوئ لـه ظلمونونـه وروتښـتي ، دوئ خـو لـه ځانونـو د کفـارو مليشـی او عسـکر جـوړ کـړي دي او د کفـارو پـه نيابت کفـارو سره جنګيدونکـو اسـلامي خلافت سرښـندونکو غازيانـو سره عمـلاً د همـدې هـدف لپـاره پـه جګـړه ښـکيل دي چـې هـم کفـار او د کفـارو ګټـې او سرحـدات وسـاتي .

الغرض:

بلـه دا چـې رسـول اللـه صلـی اللـه عليـه وسـلم ددې شرطونـو دومـره اهتـمام نه دی کـړی ، بلکـې د اللـه د امـر پابندي يـې کوله دليـل دادی چـې : کلـه د عقبـه ابـن معيـت لـور امـې کلثـوم مدينـې تـه هجـرت وکـړ ، نـو د سـولې د شرطونـو په اسـاس پـه کار وه چـې دا زنانـه بيرتـه واپـس شـوې وی ، ځکـه ورپسـې ورور يـې وليـد بـن عقبـه راغلـې و ، نـو دغـه وخـت دا ايـات نـازل شـو :

يَٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوٓا إِذَا جَآءَكُمُ الْمُؤْمِنَٰتُ مُهَٰجِرَٰتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَٰتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاتُوهُم مَّآ أَنفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُوا مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُوا مَآ أَنفَقُوا ذَٰلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ [سُورَةُ المُمتَحنَة : 10]

اې مومنانـو! کلـه چـې مومنـې ښـځې هجـرت وکـړي، تـاسي تـه راشي، نـو (د هغـو د مسـلمانئ) څېړنـه وکـړئ او د هغـو د ايمـان پـه حقيقـت بانـدې اللـه ښـه پوهيـږي ، بيـا کلـه چـې تـاسي تـه معلومـه شي چـې هغـوی مؤمنـې دي، نـو کافرانـو تـه يـې بيرتـه مـه ليـږئ؛ نـه هغـوی د کافرانـو لپـاره روا دي او نـه کافـران د هغـوی لپـاره روا دي. د هغـو کافـر مېړونـو چـې کـوم مَهـر هغـو تـه ور کـړئ و، هغـه هغـو تـه بيرتـه ورکـړئ. او لـه هغـو سره پـه نـکاح کولـو کښـې پـر تـاسي څـه ګنـاه نشـته کلـه چـې يـې مَهـر ورکـړئ. او تـاسي پـه خپلـه هـم کافـري (ښـځې) پخپلـه نـکاح کښـې مـه سـاتئ، کـوم مَهـر چـې تـاسي خپلـو کافـرو ميرمنـو تـه ورکـړی ؤ، هغـه بيرتـه ځنـې وغـواړئ. او کـوم مَهـر چـې کافرانو خپلـو ميرمنـو تـه ورکـړی ؤ، هغـوی دي هغـه بيرتـه وغـواړي. دا د اللـه حُکـم دی، هغـه سـتاسي تـر منـځ فيصلـه کـوي او اللـه د پوهـې او حکمـت څښـتن دی.

نـو نبـي عليـه السـلام د اللـه پـه دې امـر عمـل وکـړ او زنانـه يـې واپـس نـه کـړه ، قريشـو هيـڅ حرکـت ونـه کـړ ،نـو دا هـم پـه دې دليـل شـو چـې قريـش ضعيـف شـوي و ، خـو بيـا هـم د نبـي عليه السـلام دليـل ورتـه برابـر و ، ځکـه حـق يـې هـم نـه جوړيـده ، پـه تـړون کـې داسـې ليکلې و (لاياتيـک مـن الرجـل ...سـړې يـې ليکلې و ، د زنانـه کومـه تذکـيره پـه کـې نـه وه ، د مسـلمانانو د قـوت دليـل دا هـم کيـدای شي چـې کلـه قريشـو لـوز مـات کـړ او د خذاعـه قبيلـې پـه مقابـل کـې يـې د بنـو بکـر قبيلـې سره کومـک وکـړ ، نـو نبـي عليـه السـلام پـه دوئ غـزا وکـړه .

راځـئ ! اوس د امريـکا پـه تـر ټولـو سـتره اسـتخباراتي هـډه کـې د امريـکا پـه مـشرئ د نـړئ کفـارو تـه د سـولې پـه نامـه د طالـب د تسـليمئ د تـړون مـادې د نبـوي او شرعـي سـولې د شرطونـو سره مقايسـه او مقارنـه کـړو.

لومـړې : د نبـي عليـه السـلام اوربندونـه د طالبانـو پـه څېـر تلپاتـې او دايمـي نـه و ، چـې لـه شروع نـه پـه کـې نـه نيټـه ذکـر شـوې وي او نـه هـم وخـت ، بلکـې هغـه بـه تـر ټاکلـې مـودې پـورې مؤقتـي و. خـو تاسـې دلتـه د دوحـې پـه تـړون کـې د طالبانـو د دايمـي اوربنـد پـه اړه ولولئ ؟

(٤- دايمـي او هـر اړخيـز اوربنـد بـه د بـين الافغـاني ډيالـوګ او مذاکراتـو پـه اجنـډا کـې يـوه موضـوع وي.)

ملا برادر قطر کې وايي :

(او إسـلامي امـارت تعهـد کـړی چـې د أفغانسـتان خـاوره بـه د کـوم هېـواد د امنيـت پـر ضـد نـه اسـتعمالېږي، چـې دا پـه أفغانسـتان کـې تلپاتـې سـولې تـه عمـلي زمينـه برابـروي.)

جهـاد بـه تـر هغـې پـورې جـاري وي چـې تـر څـو کافـر باقـي وي، خـو دوئ د دغـه سـولې سره جهـاد تـه د پـای ټکـې کيښـودل غـواړي، دايمـي اوربنـد شريعـت کـې نشـته. قريشـو سره د حديبيـې پـه مقـام صلـح کـې نبـي عليـه السـلام لـس کالـه اوربنـد کـړی و.

عَـنِ الْمِسْـوَرِ بْـنِ مَخْرَمَـةَ، وَمَـرْوَانَ بْـنِ الْحَكَـمِ، «أَنَّهُـمْ اصْطَلَحُـوا عَـلَى وَضْـعِ الْحَـرْبِ عَـشْرَ سِـنِينَ، يَأْمَـنُ فِيهِـنَّ النَّـاسُ وَعَـلَى أَنَّ بَيْنَنَـا عَيْبَـةً مَكْفُوفَـةً، وَأَنَّـهُ لَا إِسْلَالَ وَلَا إِغْـلَالَ» سـنن أبي داود وإسـناده حسـن.

مسـور بـن مخرمـه او مـروان بـن الحکـم وايـي:

هغـوئ (د قريشـو مشرکينو او مسـلمانانو) لـس کالـه جنـګ بنـدي بانـدې صلـح وکـړه، چـې خلـک بـه پـه امـن وي، او پدې خـبره چـې زمونـږ ترمنـځ بـه پـه عهـد بانـدې سـالم زړونـه وي، او غـلا او خيانـت بـه نـه وي.

د سـولې انتهايـي مـودې پـه اړه د علـماؤ ترمنـځ اختـلاف شـته، لکـه امـام خطـابي ذکـر کـړي، د سـولې مـودې پـه اړه مختلف اقـوال دي:

١. لس کاله آخري موده ده.
٢. څلور کالو څخه زيات روا نده.
٣. درې کاله.
٤. دې لپـاره حـد نـدی معلـوم بلکـې د امـام فکـر تـه بـه پرېښـودلی شي.

حافظ ابن حجر وايي:

”وَقَـدِ اخْتَلَـفَ الْعُلَـمَاءُ فِي الْمُـدَّةِ الَّتِـي تَجُـوزُ الْمُهَادَنَـةُ فِيهَـا مَـعَ الْمُشْرِكِـينَ فَقِيلَ لَا تُجَـاوِزُ عَـشْرَ سِـنِينَ عَـلَى مَـا فِي هَـذَا الْحَدِيـثِ وَهُـوَ قَـوْلُ الشَّـافِعِيِّ وَالْجُمْهُـورِ وَقِيـلَ تَجُـوزُ الزِّيَـادَةُ وَقِيـلَ لَا تُجَـاوِزُ أَرْبَعَ سِـنِينَ وَقِيـلَ ثَـلَاثًـا وَقِيـلَ سَـنَتَيْنِ وَالْأَوَّلُ هُـوَ الرَّاجِـحُ وَاللَّـهُ أَعْلَـمُ.“ [فتـح البـاري]

ژبـاړه: علـماؤ کرامـو د مشرکانـو سره سـولې د جائـز مـودې پـه اړه اختـلاف کـړی، ويـل شـوي چـې د لـس کلونـو څخـه پورتـه روا نـده لکـه څنګـه چـې حديـث کـې دي، دا د امـام شـافعي او جمهـورو قـول دی، دويـم دا ويـل شـوي چـې زياتـه مـوده هـم روا ده، بـل قـول دا چـې د څلـورو کالـو څخـه زياتـه روا نـده،

چـا ویـلي درې کالـه او چـا دوه کالـه خـو اول قــول راجــح دی، (لــس کالــه مــوده نــور اللــه خــه پوهيـږي.

شيخ الإسلام ابن تيمية وايي:

”بَــابُ الْهُدْنَــةِ، وَيَجُــوزُ عَقْدُهَــا مُطْلَقًــا وَمُؤَقَّتًــا وَالْمُؤَقَّــتُ لَازِمٌ مِــنْ الطَّرَفَــيْنِ يَجِــبُ الْوَفَــاءُ بِهِ مَــا لَــمْ يَنْقُضْــهُ الْعَــدُوُّ وَلَا يُنْقَضُ بِمُجَــرَّدِ خَــوْفِ الْخِيَانَــةِ فِي أَظْهَــرِ قَــوْلَيْ الْعُلَــمَاءِ، وَأَمَّــا الْمُطْلَــقُ فَهُــوَ عَقْــدٌ جَائِــزٌ يَعْمَــلُ الْإِمَــامُ فِيــهِ بِالْمَصْلَحَــةِ.“ [الفتــاوى الكــبرى ج 5 / ص 542]

ژبــاړه: د ســولې پــه اړه بــاب، د ســولې تــړون مطلــق يعنــي بغيــر د قيــد څخــه او تر يــوې نيټــې پــورې جائــز دی، پــه دواړو خــواو وفــا کــول لازم دي، تــر څــو چــې يې دښــمن مــات نــه کــړي، او د علــماؤ صحيح قــول مطابــق، تــش د خيانــت لــه ډاره هــم دا تــړون نــه ماتيــږي، او هــر چــې مطلــق دی، نــو دا تــړون بــه امــام د مصلحــت پــر بنــاء تــړي.

امــام ابــن المنــذر د بعضــې علــماؤ څخــه ذکــر کــړي:

”لَا يَجُــوزُ مُهَادَنَتُهُــمْ إِلَى غَــيْرِ مُــدَّةٍ، لِأَنَّ ذَلِــكَ يُوجِــبُ الْكَــفَّ عَنْهُــمْ عَــلَى الْأَبَــدِ، وَلَا يَجُــوزُ ذَلِــكَ، لِأَنَّ قِتَالَهُــمْ مَتَــى قُــدِرَ عَلَيْــهِ يَجِــبُ إِذَا كَانُــوا أَهْــلَ أَوْثَــانٍ حَتَّــى يُسْــلِمُوا، وَقِتَــالُ الَّذِيــنَ أُوتُــوا الْكِتَــابَ يَجِــبُ حَتَّــى يُسْــلِمُوا، أَوْ يُــؤَدُّوا الْجِزْيَــةَ، وَإِذَا هَادَنَهُــمْ عَــلَى غَــيْرِ مُــدَّةٍ، كَانَ ذَلِــكَ عَقْــدًا خِــلَافَ ظَاهِــرِ كِتَــابِ اللــهِ، وَذَلِــكَ مَــرْدُودٌ لِأَنَّ اللــهَ أَمَــرَ بِقِتَــالِ الْمُشْرِكِــينَ، وَلَا يَجُــوزُ أَنْ يَعْقِــدَ عَقْــدًا خِــلَافَ أَمْــرِ اللــه. ”

[الأوســط في الســنن والإجــماع والاختــلاف ۱۱ ج / ص ۳۱۱]

ژبــاړه: تــر نامعلومــې نيټــې اوربنــد نــاروا دی، ځکــه دا د ابــد لپــاره لــه هغــوی څخــه لاس نيــول دي، او دا جائــز نــدي، ځکــه د هغــوی پــه جنــګ چــې کلــه هــم بــر لاسي شــو نــو واجــب دی، کلــه چــې هغــوی د بتانــو عبــادت کونکــي وي (اهــل کتــاب نــه وي) تــر دې چــې اســلام راوړي، او د اهــل کتابــو جنــګ هــم تــر هغــه واجــب دی، چــې اســلام راوړي، يــا جزيــه ورکــړي، او کچيــرې نامعلومــه مــودې بانــدې ســوله وکــړي، نــو دا تــړون د اللــه د کتــاب د ظاهــر خــلاف دی، او باطــل دی، ځکــه اللــه تعالــی د مشرکانــو پــه جنــګ امــر کــړی، او د اللــه د حکــم خــلاف تــړون نــاروا دی.

دغــه رنــګ خــبره علامــه ابــن قدامــه هــم کــړی چــې ابــدي ســوله نــاروا ده.

راجــح قــول پــه اتفــاق د علــماؤ سره دا دی چــې هــر اړخيــز او دايمــي اوربنــد پــه شريعــت کــې جــواز نــه لــري، مطلــق اوربندونــو خــبره هــم علــماؤ کــړی خــو دايمــي چــې د ابــد لپــاره وي، پــدې بانــدې د علــماؤ اتفــاق دی چــې دا نــاروا دی او د طالبانــو اوربنــد دايمــي دی.

نــو تاســې ولوســتل چــې د حديبــې پــه ســوله کــې معــين وخــت ذکــر شــوې و، نــه دا چــې د طالــب پــه څېــر دايمــي او

تــل پاتــې ســوله وي ، دايمــي نــه وه لکــه د طالــب د تســليمۍ تــړون چــې وخــت پــه ذکــر نــه دې او دايمــي يــې د کفــر طــوق لعنــت غــاړه کــې واچــوه ،نــه مــو پــه تړون کــې ورسره کــوم معــين وخــت ټاکلــې او نه هــم دا معلومــه ده چــې ستاســې دا تــړون بــه پــه څــه نقــض کيــږي ، بلکــې پــه تــړون کــې پــه همــدې مــورد مــو د دايمــي او تلپاتــې ســولې الفــاظ ښــه واضــح دي .

ورونــو! د اســلام ســياسي نظــام کی ســوله موقــت وي اوتســليمي تلپاتــې او ابــدي وي، ځکــه کلــه چــې دښــمن تــه تســليم شــې نــو مجبــور يــې لــه خپلــو ټولــو اهدافــو او دعــوو تېــر شــې او د دښــمن عســکري شروع کــړې ، د ســولې او تســليمۍ ترمنــځ عــام طــور سره فــرق همــدا دی لکــه څنګــه يــې چــې طالــب عمــلي کــوي ، طالــب د تســليمۍ ډيــری څرګنــدې بيلګــې وړانــدې کــړي او لا يــې هــم وړانــدې کــوي ، د طالــب لــه خــبرو همــدا جوتيــږي چــې دوی د تســليمۍ لفــظ د تلپاتــې ســولې او اوربنــد پــه نومونــو تعبيــروي خــو حيــف دا چــې د طالــب کشرخيلــو عقــل هيــڅ کار نــه کــوي .

دويــم : مونــږ مخکــې هــم ويــلي و، چــې طالبــان د ســولې پــه نــوم امريکايانــو لــه هــرې خــوا ټينــګ وتــړل، او پــر طالبانــو يــې د تعطيــل الجهــاد قباحــت ومانــه، داســې کيســې يــې ورسره وکــړې چــې مکمــل يــې پــه خپلــو دامونــو کــې راګيــر کــړل، اوس چــې قــدم اخــلي نــو هــم يــو وار دغــه کفــارو سره رابطــه کــوي او معلومــات تــرې کــوي. د وســلوالې مبارزې ځــاي يــې ورتــه ورک کــړو.

او نبــي عليــه الســلام ســوله دخپــل ځــان

قوي کولو او نورو فوځي تحرکاتو لپاره ترسره کېږي وه. د اسلام پیغام یې د وخت سترو امپراطوریو روم او فارس ته ورساوه، خو هغه الهي دین، د طالبانو په څېر دموکرات دین نه.

د صلح څخه وروسته یې د جهان په نورو کافرو یهودو، د نجد په قبائلو او رومیانو شروع وکړه. لکه څېنې لوی مشهورې غزاګانې یې په لاندې ډول دي:

١.غزوة الغابة أو غزوة ذي قردٍ ٢.غزوة خيبر ووادي القرى

٣.غزوة ذات الرقاع ٤.معركة مؤتة

او سرایا خو بې شمیره وی :

١.سرية غالب بن عبد الله الليثي إلى بني المُلَوِّحِ بالكَدِيد ٢.سرية حسمَى بالكسر ثم السكون مقصور: أرض ببادية الشام، بينها وبين وادي القرى ليلتان. وبعضهم قالوا حَسْمى. ٣.سرية عمر بن الخطاب إلى تربة ٤.سرية بشير بن سعد الأنصاري إلى بني مرة بناحية فدك ٥.سرية غالب بن عبد الله الليثي ٦.سرية عبد الله بن رواحة إلى خيبر ٧.سرية بشير بن سعد الأنصاري إلى يمن وجبار ٨.سرية أبي حدرد الأسلمي إلى الغابة ٩.سرية ابن أبي العوجاء ١٠.سرية غالب بن عبد الله إلى مصاب أصحاب بشير بن سعد بفدك ١١.سرية ذات أطلح ١٢.سرية ذات عرق إلى بني هوازن ١٣.سرية ذات السلاسل ١۴.سرية أبي قتادة إلى خضرة.

زمونږ پوښتنه دا ده چې طالبان به کوم ځای کې په کافر ېز کوي ؟ په چا به جنګ کوي ؟ معلومه خبره ده، د مسلمانانو په خلاف به یې کوي

د امریکایانو سره له سولې وروسته دوې په کوم کافر حمله وکړه ؟

د کوم مظلوم مسلمان پوښتنه یې وکړه؟

او یا کوم خلک چې کفارو باندې بریدونه وي د همغه سپیڅلو مجاهدینو وژلو ، بندیانولو او شړلو ته یې مکمل ملا وتړله ؟

ایا رسول الله صلی الله علیه وسلم ابوبصیر باندې رد وکړ؟

ایا د هغه د وژلو اراده یې وکړه ؟

چې نن طالب د خلافت په مجاهدینو باندې هر طرف ظلم شروع کړی او د امریکایانو په دستور هرطرف موحدین او مجاهدین شهیدانوي .

طالبانو سره به دا ومنو خیر تاسې د حدیبیې سوله وکړه امریکایانو سره مو سوله وکړه ، دا چینایانو سره مو څه کېسه روانه کړې ؟

دا روسانو سره مو کومه خپلولي ده ؟

دنورو کفارو سره مو کله او چرته سوله وکړه ؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم خو یو قریشو سره سوله وکړه نورو ټولو ته خو یې امن ورنه کړ ، بلکې په هر طرف یې غورځنګونه شروع کړل ،رسول الله صلی الله علیه وسلم خو قریشو سره د محدود وخت لپاره ېز بندي کړې ، چې ته به تر دغه ټاکلي وخته په ما حمله نه کوي زه به یي په تا نه کوم ،

رسول الله صلی الله علیه وسلم چې له حدیبیې راغې لکه څنګه مو چې پورته یادونه وکړه د نورو غزواتو او سریو په شمول یې خیبر فتحه کړ ، وروسته د حدیبیه نه کال پوره نه وه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم خیبر باندی لښکر ورمرش کړ ، په دې سوله خو رسول الله صلی الله علیه وسلم .. د خیبر د خلکو هغه قوت وپاشه هغوی خو د قریشو په زور نازیدل ، قریش یې ترې یو طرف کړل ،د خیبر یهود یې ځانته کړل ، رسول الله صلی الله علیه وسلم چې له حدیبیې راغې نو پوهیده چې خیبر یې په اسانه لاس ته ورځي او هلته ښه پریمانه غنایم دي نو اعلان یې وکړ چې څوک ماسره د حدیبیې په سوله کې نه و، د عمرې په سفر کې راسره نه و، هغه خیبر ته نه ورځم ، هغه پوهیده چې اوس به دا کسان مفته د غنایمو ترلاسه کولو لپاره روان شي ، بلکې دوی یې د تبوک غزوې ته یوړل چې هلته یې ایمانونه مالوم کړي ، خیبر خو یو انعام و چې د حدیبې د سولې په پایله کې رسول الله صلی الله علیه وسلم ته الله متعال ورکړ .

طالبه بیا دربانـدی غږ کوو د رسول الله صلی الله علیه وسلم سوله منځ اوخپل قبیح عمل وربانـدی قیاس کوي ؟

ایا د حدیبیې له سولې وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم جهاد کړی که نه ؟

دشمن پسې لښکرې ویستلي او که نه ؟

طالبه! تا خو د تلپاتې او دایمي اوربند کیسی او تړونونه دی شروع کړي دي، رسول الله صلی الله علیه وسلم د حدیبیې له سولې وروسته خیبر ته لاړ .

طالبه ! وایه کنه ، ته چرته او کوم طرف د غزا په نیت لاړې؟ کوم طرف پلان لرې ؟

د حدیبې د سولې بله ستره لاس ته راوړنه د دعوت د ستراتیژۍ تطبیق و ، مسلمانان اداده شول ، مکه کې راښکاره شول ښکته پورته یې سفرونه وکړل ، راشه درشه یي زیاته شوه ، د دعوت لمن پراخه شوه همدا زمینه مساعده شوه چې په اتم کال د مکې د فتحې امادګي ونیول شوه .

طالبه ! ته څه وخت د امریکا د فتحې تصمیم نیسي ، ستا په تسلیمۍ خو مسلمانان نور هم ذلیله او محدود شول ، د توحید دعوت بند شو ، علماء شهیدان شول ، په دعوتونو د قران په درسونو یې تاسې بندیزونه ولګول.

د حدیبیې سوله خو د مکې د فتحې په خاطر وه ، چې الله ورته زمینه مساعده کړه ، له دې مخکې خو مسلمانان چا نه منل ،دې سولې سره خو د یو دولت په حېث راڅرګند شول مسلمانان ازاد شول ، سفرونه یې وکړل ، له دې سولې وروسته زیات خلک مسلمانان شول ، یو کال وروسته یې عمره هم وکړه همغه خپل مقصد یې هم ترلاسه کړ ، خو دا ځل له تیر څخه عمره ډېره متفاوته وه ، د خیبر غنایم ورسره و ، ښه په شان او شوکت او ښه ډک لاسونه باعزته لاړل ، طالبه تا څه لاس ته راوړل .؟

طالبه! د امریکا فتحی لپاره به اروپا ته مسلح ورغلی وی، بیا که امریکایانو سره دې سوله کوله د دې لپاره چې انګلستان . فرانسه،جرمني... او نور کفري هیوادونه فتحه کړې نو بیا دې قیاس پرځای وه، کنه اوس خو تسلیم شوی یې، بس خپل کفر باندې اعتراف وکړه ،ضد مه کوه د کفر نه د ویستلو لارې وګوره کنه داسې همداسې تور مخ به الله متعال سره مخ شی .

طالبه! له امریکا سره دې سوله وکړه، ځه نو په چین ورمنډه کړه هم به ترې غنایم ترلاسه کړې ، هم د یغور مسلمانان ازاد کړې ، د ایران په روافضو ورمنډه کړه ، د پاکستان مرتدین څنګه شول ؟

هغوی خو ستاسې مخکنی حکومت هم چپه کړې و ،ستاسې مشران یې بربنډ په امریکایانو خرڅ کړل ، نور دې هم ډېر پورونه ورپورې دي ، هغه خو شته په هغې ورشه !

ته خو بیرته همغه ماتې امریکا ته زاری کوې، چې هله پیسې مې اذادې کړه ، هله په رسمیت مې وپیژنه هله هغه وکړه او دغه وکړه .

دومره ذلیله شوې چې امریکا ته خپله امریکا ته په نارو سترې شوې او کار ونه شو اوس دې نو په ملت فشار واچوه او ملت دې اوري او ته په زارو او نارو سر کړ چې هله طالب په رسمیت وپیژنئ ،علت څه دې چې دومره کفارو سره د رسمیت شوقي یې ؟

دریم : نبي علیه السلام څخه اجتماعي سوله نده ثابت، خو طالبانو د نړۍ ټولو کفارو او مرتدو سره د سولې په نوم مذاکرات وکړل.

ګاونډیان : پاکستان، ایران، هند، تاجکستان، اوزبکستان وغیره، د امریکا متحده ایالتونه او د هغې متحدینو ته امن شو، او ېز بندي شوه، سعودي، مصر، عراق، شام، یمن وغیره ملکونو سره جنګ نه کوي، اروپايي ټولنه هم د امریکا متحدین دي، هغې سره دې هم سوله ده . د اسرایل یهودو سره جنګ نه کوي، روس سره خو هسې هم جنګ نه کوي، هغه خو تر اوسه اکمال کړي دي، د خلافت خلاف یې پریمانه اسلحې ورکړې، د ماسکو په بندو کوټو کې یې مجلسونه وکړل، ملا برادر وضاحت سره د امارت موقف بیانوي:

او إسلامي امارت تعهد کړی چې د أفغانستان خاوره به د کوم هېواد د امنیت پر ضد نه استعمالېږي، چې دا په أفغانستان کې تلپاتې سولې ته عملي زمینه برابروي.

داسې کمزورې خبره یې هم نده کړی، بلکې دغه کفارو سره یې تعهد کړی.

نبـي علیـه السـلام پـه یـو وخـت کـې اجتماعـي لسـګونو کافـرو بلکـې د نـړۍ ټولـو کافـرو سره سـوله نـده کـړې. داسـې نبـي علیـه السـلام نـدي کـړي چـې د مکې مشرکانـو سره یـې سـوله کـړې وي، دغـه رنـګ یهودیانـو سره یـې هـم سـوله کـړې وي، د نجـد قبائلـو سره، فـارس سره، رومیانـو سره دې ټولـو سره دې پـه یـو وخـت سـوله وي.

طالبـه! سـتا خـو تاریـخ کـې دا خـبره نـه شـته چـې لـه افغانسـتانه یـو لویشـت اخـوا د مسـلمانانو غـم درسره شي ، شـیخ مقبـول تقبلـه اللـه وایـي دوه زره نهـم کال کـې د امـارت پـه عـربي (الصمـود) مجلـه کـې دا خـبره راغلـه چـې مـوږ لـه افغانسـتان څخـه یـو لویشـت هـم بهـر نه کـوم سـوچ لـرو ، نـه کـوم اقـدام کـوو او نـه مـو چـاسره کار شـته ، کلـه مـو چـې دا خـبره وکتلـه د حقـاني پـه شـمول د امـارت د هغـه وخـت نـورو مشرانـو خـوا تـه لاړو چـې ستاسـې مقصـد لـه دې خـبرو څـه دې؟

مـوږ خـو دا جهـاد، عالمـي جهـاد ګڼـو ... نـه د قـوم لپـاره چاپـیره یـواو نـه هـم د بیـن الملـل پـه کرښـو کـې د وطـن پـه نـوم خـاورې اذادۍ تـه چاپـیره یـو ، مـوږ د نړیـوال جهـاد فکـر لـرو او تـر څـو چـې دا د بـین الملـل کرښـې پولـې ماتـې نـه شي د جهـاد هغـه مقصـد نـه ترلاسـه کیـږي . شـیخ مقبـول تقبلـه اللـه وایـي چـې حقانـي وویـل: کـه مـوږ ووایـو چـې موږ دا کرښـې نـه منـو ، نـو دا ددې مانـا ده چې مـوږ خلافـت اعـلان کـړی ، نـو د سرحداتو نـه منـل د خلافـت اعـلان دی او کـه دا کار وکـړو نـو بیـا بـه پـه ځمکـه کـې ځـاې ونـه لـرو .

نـو طالـب ملېشـو د رسـول اللـه صلـی الله علیـه وسـلم د شرعـي سـولې پـه ضـد د ټولـې نـړۍ کفـارو طواغیتـو ، مرتدینـو ، مشرکینـو سره پـه یـو ځـل سـوله کـړې ، ټولـو تـه یـې د امـن ډاډ ورکـړی او ښـه پخه یـې له جګـړې توبـه وویسـتله البتـه کفارو سره لـه جنګـه توبـه ګار شـول ، بلکـې د کفـارو د سـاتنې پـه هـدف د مومنانـو سره خـو اوس هـم پـه جنـګ کـې ښـکیل دي .

دریـم : طالـب تـه وایـو ! کـه څـه هـم تاسـې مرتدین یاسـت او د اسـلام لـه دایرې بهـر یاسـتئ ، مسـلمان بایـد د اسـلام پـه ټولـو اصولـو عمـل وکـړي .. کـه څـه هـم ستاسـې سـوله امریـکا سره دا تسـلیمي ده سـوله نـه ده ، خـو کـه خپلـه دا تسـلیمي د حدیبـې پـه سـوله قیـاس کـوې ، نـو د حدیبـې د سـولې د ماتیـدو اصـول خـو هـم عمـلي کـړئ کنـه ، تـه کـه د سـولې د کولـو اصـول د رسـول اللـه صلى اللـه علیه وسـلم د سـولې د اصولـو سره سـم ګڼـې نـو بیـا د سـولې د ماتیـدو اصولـو کـې خو هـم د هغـې پـیروي وکـړه کنـه ، د سـولې د کولـو اصـول منـې او د ماتیـدو اصـول یـې نـه منـې دا کـوم اسـلام شـو ، ځانتـه قـاضي تـه تلـې یـې ، ستاسـې د اخسـتو او ورکولـو تلـې جـلا، جـلا دي .

د نبـي علیـه السـلام سـوله د یـو حلیـف په قتـل بانـدې ختمـه شـوه، د قریشـو امـداد کـول د بنـو بکـر سره د خزاعـه خـلاف د مکـې دفتحـې سـبب وګرځیـد، نبـي علیـه السـلام خپلـې لښـکرې پـه مکـه ورواچولې او د خپـل حلیـف انتقـام لپـاره یـې د فتـح مکـې غـزوه وکـړه، دغـه رنـګ بنـو قینقاع چـې تـر ټولـو زړور یهـود وو، مدینـه کـې ورسره اوسـیدل، تـر اوسـه نبـي علیـه السـلام پـه هغوی اقـدام نـه و کـړی ، چې د یـوې زنانـه بـې عـزتي یـې وکـړه، نـو نبي علیـه السـلام پـرې اقـدام وکـړ او هغـوی یـې محـاصره کـړل او آخـر یـې لـه مدینـې څخـه وشـړل. اګـر کـه تـر دې وخـت پـورې کومـه رسـمي سـوله نـه وه، خـو په یـو بـل لا تعـارض نـه و شروع شـوې.

د قینقـاع جنـګ واقعـه هـم محققینـو ضعیفـه کـړی، اګـر کـه حافـظ ابـن حجـر ورتـه حسـن ویـلي، خـو خپلـه یـې یـو راوي ضعیـف کـړی ،نـو دا د دې څخـه اسـتدلال بـه علی فـرض صحتـه وي، او نبي علیـه السـلام خامخـا دا کار کـوو، ځکه چې د خزاعـه لپـاره یـې پـه مکـه جنګ وکـړ، نو د یـوې مسـلماني خـور لور لپـاره یـې هم د دغـه جعـلي معاهـدو څـه پـروا نـه سـاتله.

د امریـکا متحـده ایالتونو سره د مسـلمانانو بـې شـمیره پیغلـې بندیانـې دي، عافیـه صدیقیـه پـه شـمول سـلګونو عـرب او نـورې مهاجـرې خوینـدې ورسره د اسـارت شـپې تـیروي ،خـو د طالبانـو پـروا هـم نشـته، بـې غمـه ورسره د سـولې تړونونـه امضـاء کـوي، نـو د مسـلمانانو پیغلـو د بې عزتـۍ پـه وخـت دغـه کفـارو سره سـوله روا نـده.

طالبـه یـو ځـل د امریـکا نـه پوښـتنه وکـړه چـې لـه تـړون وروسـته یـې څومره مسـلمان شـهیدان کـړي څومـره یـې بندیـان کـړي ؟

دا مالومـات وکـړه چـې څومـره مسـلماني خوینـدې او مینـدې ورسره بندیانـې دي ، نـوره پوښـتنه یـې کـه نـه شـې کـولای خـیر د یـو لیسـت غوښـتنه خـو تـرې وکړه دا خـو بـه دې د بـین الملـل پـه اصولـو کـې دیپلوماتیـک حـق هـم وي چـې یـو لیسـت تـرې طلـب کـړې ګونـدې دا لیسـت درکړي او پـه دې لیسـت دې دغـه لـه غـیرت ، احسـاس، عاطفـې ، حیـا خـالي وجـدان او ضمـیر کـې لـږ درد پیـدا شي ، لـږ فکـر درسره پیـدا شي چـې څـه کـول پـه کار و او تـا څـه وکـړل ، دومـره ذلیلـه او رسـوا یـې چـې اوس د خپلـو کړنـو یادونـه هـم علنـي نـه شـې کـولای ځکـه چـې پوهیـږې چـې غـیر لـه شرم او خجالـت څخـه بـل څـه نـه درکـوي .

ملا داد الله وایي:

چـې زمونـږ خوینـدې ورونـه دې کفـارو سره پـه زندانـو کـې بندیانـې وي، سـیمې مـو اشـغال وي او څـوک چـې امریـکا سره خـبرې کـوي نـو دا بـه غـدار او خائـن وي، نـو څـه مـو فکـر دی، نـن د طالـب ټـول مـشران خائنـان او غـداران نـه دي؟

د رسـول اللـه صلـی اللـه علیـه وسـلم سـوله درې کالـه وروسـته د قریشـو د سرغړونـو پـه سـورت کـې ماتـه شـوه ،نـو بیـا یـې امادګـي ونیولـه او پـه قریشـو یـې حملـه وکـړه ؟

او کلـه چـې لـه سـولې وروسـته هـم لـه حدیبیـې سـتون شـو نـو کلارې کینناسـت، بلکـې پـه خیـبر یـې بریـد وکـړ داسـې نـه چـې مکمـل عـالم کفـر تـه یـې د امـن ډاډ ورکـړ ، هغـې خـو لـه یـو اړخـه ځـان مطمـین کـړ او پـه بـل اړخ یـې ورودانـګل .

د اسـلام د سـیاسي نظـام د قلمـرو د پرمختـګ سـتراتیژي یـې تطبیـق کـړه ، د قتـال سـتراتیژي یـی تطبیـق کـړه ، راغـې پـه ارام یـی وانـه ړول تبـوک تـه یـي مخـه کـړه ،

سـوچ وکـړه چـې د رسـول اللـه صلـی اللـه علیـه وسـلم سـوله پـه څـه شـې ماتـه شـوه ، د اسـلام پـه سـیاسي نظـام کـې سـوله د اسـاسي هـدف لاس تـه راوړو لپاره یـوه موقتـه وسـیله ده ، طالبـه سـتا اصل هـدف اوس څـه شـې دې ؟

، چـې تـه ددې لپاره سـوله کـوې ، تـه اوس څه غـواړې ؟

سـتا ټـول هـدف خـو د چوکـې او واک تـر انحصـاره دې او بـس .

د سـولې وروسـته خـو تـا هـر څـه ختـم کـړل ، جهـاد ختـم ، پرمختـګ ختـم ، هـر څـه ختـم ، رسـول اللـه صلـی اللـه علیـه وسـلم خـو مدینه کـې قـوي نظامـي ملاتړ درلـود، داخـلي نظـام جـوړ دی شریعـت حاکـم دی ، فیصلـی پـه قـران کیـږی او بیا غـواړي چـې عمـرې تـه لاړ شي ، مکـی تـه مسـلح حرکـت کـوي ، بیـا لاره کـی د موقت او اضطـراري حالـت سره مـخ کیـږي او بیـا موقـت وخـت لپـاره سـوله کـوي، یعنـې رسـول اللـه صلـی اللـه علیـه وسـلم پـه اصطـلاح بودیجـه لـري ، بیـا نـو د دښـمن خولـې تـه ورځـې او هغـه هـم د سـولې په نیـت نـه ځـي، بیـا هلتـه سـوله کـوي ، دا د رسـول اللـه صـل اللـه علیـه وسـلم حرکت یـو نمایـشي حرکـت و ، خپـل زور یـې مکې والاو تـه ښـودلو، ورتـه یـې پـه زغـرده وویـل :یـا بـه سـوله کـوئ او یـا زه عمـره کـوم جنـګ تـه تیـار شـئ ، پـه مـرګ یـې بیعـت کـړې و، دا یـې ورتـه ښـکاره کـړه چـې : یـا بـه دربانـدې ځـان د یـو قـوت پـه حبـث منـم او یـا بـه عمـره کـوم .

خـود طالـب موقـف همغـه د مشرکینـو پیشـنهاد و ، او طالـب هـم د مشرکینـو ټـول پیشـنهادات ومنـل .

دغـه سـوله کـې ډیـر خلـک تلـلي، راغلي ، کلـه بـه چـې مکـې تـه اسـتازي لاړل ، نـو هلتـه بـه ورتـه د مکـې قریشـو کشرانـو لکـه د طالـب کشرخیلـو پـه څبـر ویـل چـې مـوږ تـه د سـولې خـبرې مـه کـوئ مـوږ دوی سره د تـورې پـه زور غږیـږو ،

یو ځل چې د مشرکینو سفیر عوره بنې مسعود الثقفې ، رسول الله صلی الله علیه وسلم ته راغی ، رسول الله صلی الله علیه وسلم سره یې خبرې کولاې رسول الله صلی الله علیه وسلم ته یې وویل دا تا چې راوستي دا درڅخه تښتي ، ته ولې خپل قوم سره جنګیږي دا ستا خپل قوم دې خپل عرب قریش قوم خرابوې، لکه د طالبانو د قومیت او وطنیت له ګمراه او ګنده فکر څخه یې خبرې شروع کړې .

ابوبکر رض الله عنه ورته په غصه شو ، ورته یې ویل: لاړ شه د لات فرج وڅټه ، موږ په رسول الله صلی الله علیه وسلم ځان قربانوو .

طالبه ! کله چې درته امریکا ویل چې زموږ او ستاسې ترمنځ ورورې او پخه دوستي شوه ، نور به زموږ امنیت تاسې ساتئ ، ګوره چې زموږ د امریکا او نورې کفري نړۍ د هیوادونو سرحدونه ښه کلک وساتئ او د اسلامي خلافت مجاهدین درڅخه سر اوچت نه کړي ، موږ به مو په ډالرو او نورو ډول ، ډول طریقو او پلمو هر اړخیزې مرستې کوو نو طالبه تا به هم ورته ویلی وي چې ځه وځه رزیلې امریکا چرته د خنځیرانو ګندګي وڅټه ، موږ دا کار، نه شو کولای .

طالب خو همغه د مکې د قریشو کیسې کوي ، چې وطن نه خرابوو ، وطن کې نور جګړه نه غواړو ، بس جنګ نور ختم شو ، د مذاکرې په میدان کې هم رسول الله صلی الله علیه وسلم د سر ټیټې موقف نه دې اختیار کړې ، مغیرة بن شبه زره پوش د رسول الله صلی الله علیه وسلم په سر ولاړ دې ،ثقفې د رسول الله صلی الله علیه وسلم ږیرې ته لاس وړي ، ددې لپاره چې رسول الله صلی الله علیه وسلم غصه کړي یا یې میلان پیدا کړي، د عوره وراره ، مغیره د عوره لاس په توره وهي، ورته وایي : چې دا نجس لاس لرې کړه. اود رسول الله صلی الله علیه وسلم مبارک ږیرې باندې مه وهه.

راشه طالب ته ګوره چې نن سبا د کفارو په مجللو هوټلونو کې نجسو مشرکانو ته لاسونه او غاړې ورکول څه چې حتی خپل نجس مخونه هم سره موښې ، مستۍ دي ، خنداګانې دي او ډول ، ډول اداګانې دي چې د کفارو او طالب مشرانو ترمنځ روانې دي .

رسول الله صلی الله علیه وسلم هلته هم قاطع خبره کړې، چې یا به خبره ومنئ یا به عمره یا جنګ کوم او یا سولې ته تیار شئ ، رسول الله صلی الله علیه وسلم چې کله عثمان رضی الله عنه د سفیر په شکل ولیږه نو درې اساسي خبرې یې ورته وکړې چې دا قریشو ته وکړه :

اول : موږ جنګ ته نه،بلکې عمرې ته راغلې یو .

دویمه :مکه کې څه مسلمانان دې په زندانونو کې دي ،ورته وآیه صبر وکړئ فتحه راروانه ده ستاسې غم موږ سره شته

دریمه دا چې مشرکین اسلام ته دعوت کړه چې اسلام قبول کړي

کله چې عثمان رضی الله عنه لاړ نو ښه په ویاړ جګې پایڅې په مکه ورننوت ، د مکې مشرکینو ورته وویل : چې ښنګه دې پایڅې اوچتې کړي ، عثمان ورته وایي: دا زموږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم حکم دی موږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حکم ځان وژنو ..

طالبه! ته چې کله دوحه کې په هوټلونو کې د بربنډو انجونو سره مخ شوې، هلته مو په نوره نړۍ کې د کفارو په زندانونو کې د اسلامي امت بندیان یاد و ؟ چاته مو دعوت ورکړ؟ د رسول الله صلی الله علیه وسلم کوم شرط او خبره مو عملي کړه ..؟

بنو بکر او بنو خزاعه قبیلې وې مکه کې ، رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: چې هر څوک دې خپل موقف مالوم کړي د چا سره په عهد کې شاملیږي ، خذاعه رسول الله صلی الله علیه وسلم سره او بنې بکر قریشو سره داخل شول ، او دلته خبره فقط دا وه چې په یو بل دغه ټاکلې وخته پورې حمله نه کوو، کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم سوله وکړه نو دلته بنو خذاعه ، د رسول صلی الله علیه وسلم په عهد کې بکر د قریش په عهد کې داخله شوه بلاخره بنې بکر په خذاعه حمله وکړه او لکه مخکې مو چې ذکر کړه ، رسول الله صلی الله علیه وسلم تړون لغوه اعلان کړ، ویل یې سوله نوره نه شته ، سوله ختمه شوه، اوس خبره داده چې که امریکا سره څوک په پیمان کې دي نو که هر چیرته یې په مسلمان حمله وکړه، نو سوله ختمه شوه بیا اعتبار نه لري ، بیا لښکر کشي په کار ده ، یانې که برید وشو سوله ختمه شوه .

نو طالب ته وایو : چې دا ستا سوله به کله ماتیږي ، دا ستا کاغذي تړون خو درته امریکا په ځلونو نقض کړ ، تا کوم عکس العمل وښود؟

کله یې چې په کابل واکمن کولې په همغه مهال یې د باګرام په زندان کې همدا ستا له خولې تر دوه سوه کسان درته بمبار کړل ، تا څه وکړل ؟

بیرته دې په امریکایانو برید وکړ ، که نه ، له هغې وروسته دې هم د کابل په هوایي میدان کې د امریکایانو ساتنه کوله ،؟

چې لله الحمد په دې ساتنه کې هم پاتې راغلې او د اسلامي دولت یو اتل ستاسې د ټولو کفارو مرتدینو او مشرکینو وینې سره په شریکه وبهولې ، له هغې راوروسته امریکا په کابل او جلال اباد کې د ډرون بریدونه وکړل ، برید که ستا د سمبولیک واک لاندې و، خو تا پرې خبر ځان ځکه غلې کړ چې هغه بریدونه د اسلامي خلافت د مجاهدینو په شک شوي و ، نو همغسې دې د امریکا سره خپلې اړیکې تودې کړې چې هله تړون چرته مات نه شي .

وریپسې د امریکا ایتلافي مرتد پاکستان همدا ستا د وطن پولې نقض کړې او همدا ستا د منلو بین المللي اصولو څخه یې سرغړونه وکړه ، تا کوم غبرګون وښود ؟

امریکا سره دې تړون مات کړ ، که نه د تړون د ماتیدو ویرې نور هم امریکا ته نیږدې کړې .

او له همغه مهاله ستا هوایي حریم د امریکایي ډرونونو په وساطت د همغه قطر او پاکستان له لارې کنټرولیږي چې ته یې په دوستۍ نازیږي کله قطر سره امنیتي او دفاعي تړونونه کوې اوکله یې په سواحلو خر مستۍ او عیاشونه کوې .

پاکستان خو دې هسې هم رسمي بادار دی .

او دادی څو ورځې وړاندې همدا ستا په بیعت تړلې بوډا ظواهري یې درته په رڼا ورځ په کابل کې د ډرون په برید کې له منځه یوړ ، دې بحث ته نه ستنیږو چې په پیل کې مو څومره دروغ وویل او څومره ناکامه هڅه مو وکړه چې په سر دا دراوختې لمن بیرته په ځان راخوره کړئ ، خو دې ته راځو چې دا هم تاسې نقض وګاڼه ، او تش په ټویټ مو غندنه وکړه او کله مو چې باداري امریکا د ظواهري وژل تاید کړل نو له ډیره ډاره مو څلور پنځه ورځې له مرګوني سکوت او خاموشۍ او سلا مشورو وروسته دا اعلامیه ورکړه ، چې تاسې د ظواهري په شتون خبر نه وئ او په دې اړه به پلټنې وکړئ .

پوښتنه داده چې دا ظواهري به د کابل دعمومي تلاشۍ وخت کې چرته وه ؟

ځکه تاسې خو ټول کابل تلاشي کړ، د هر کور هرې کوټې او هر تشناب ته مو سرونه وردننه کړل ، د خلکو بکسونه او ناموسونه مو وپلټل ، چې دا ظواهري درڅخه ښنګه ورک شو او هغه وخت مو نه و موندلې .

په هر صورت ستاسې په دې لوبو او له کفارو سره په شریکو ډرامو اوس ټول خلک پوهیږي او په دې هم پوهیږي چې په اخري اعلامیه کې مو دا تکراري اختار مو ورکړ چې که بیا امریکا داسې نقض وکړي نو پایلې به یې ښه نه وي ، د کوم هدف لپاره ورکړ .

موږ فکر کاوه چې تاسې به په امریکا د برید تیارې نیسئ ، خو خبر نه و چې په مختلفو ښارونو کې د همغې امریکا په پلان شوې طرحه په زوره خلک مظاهرو ته راوباسئ او ټولو ته همغه یو قسم بنرونه په لاس کې ورکوئ او د امریکا دا له تړون څخه تکراري نقض په تشو نارو ورځوابوئ .

او د همدې مظاهرو سره متصل هم همدا بغاری وهئ چې امریکا زمونږ د دوحې تسلیمي ومنه، نورمودرسره کار نشته دی موږ پریږده .

طالبه!

شرم درڅخه چرته لاړ ؟

د حیا ، غیرت او ننګ په نوم کوم ارزښت پیژنې ؟

یا د تړون د نقض ځواب به خلک همداسې ورکوي لکه تا چې ورکړ.

اوس د طالب تسلیمي په کوم معیار د رسول الله صلی الله علیه وسلم له سولې سره برابره ده ؟

سوله د نه جنګ کولو تړون ته وایي هلته سوله کیږي چې مخکې له مخکې هلته قتال موجود وي هلته پر یوبل حملې شوي وي ، نو بیا به د سولې تړون کیږي ، د اسلام په سیاسي نظام کې د سولې مانا همدا ده ، چې پر یوبل به تعرض نه کړو ، د اسلام په قاموس کې یې بل تعریف نه شته ، دا خو نه ده چې سوله دې وکړه نو کفار دې ورونه شول ،د خاله زامن دې شول او نوره نو دوستي شوه ،خپلولې شوه ، عهد خو فقط په نه جنګیدلو باندې دې او که تعرض وشو او که جنګ دې وکړ، نو سوله خو ختمه شوه ،د نقل ، عقل ، شرعیت ، سیاست، تاریخ او د هره څه منافي ده ، چې د سولې یو اړخ دې سوله ماتوي، تادې په سر، سر وهې او ته وایې چې نه ما ورسره سوله کړې .

بله دا چې په سوله کې به د اسلام او مسلمانانو مصلحت پروت وي د افغان او افغانانو مصلحت نه.

که د مسلمانانو او اسلام مصلحت دا ایجاب کوي چې اوس سوله د اسلام او ټولو مسلمانانو په ګټه ده، تر اوسه مصلحت په قتال او جنګ کې و او اوس مصلحت په دې کې دې چې سوله وشي اسلام او مسلمانان له همدې لارې خپل هدف ته رسیږي. نو بیا به سوله د لوړو اهدافو د ترلاسه کولو په خاطر د یوې وسیلې په شکل کیږي.

مجاهدینوورونو!

نن سبا دا دیپلوماتیک هیئتونه چې راځي د خپلو منافعو د ساتنې په خاطر او د خپلو شهروندانو د ګټو د ساتنې په خاطر ځي راځي، د بین الملل په قوانینو کی د دیپلوماتیکو روابطو مانا همدا ده چې یو هیئت کوم هیواد ته ځي نو هلته د خپلو خلکو او د خپلو ګټو او د خپلو هیوادونو دامنیت او ملي منافعو په اړه خبرې کوي..

اوس که د اسلام په سیاسي نظام کې څوک د سولې ستراتیږي تطبیقوي، نو هغه به بیا د اسلامي امت د منافعو په اړه غږیږي، چې هغه کافر دیپلومات د خپلو شهروندانو منافع غواړي، نو تا سره به د اسلامي امت د منافعو غم وي، نه د افغانانو.

د سولې اصل دادی چې هلته د دعوت د ستراتیژۍ لپاره زمینه مساعده شي، د اسلام سیاسي نظام د سولې د ستراتیژۍ تطبیق ته هله اجازه ورکوي، چې د دعوت زمینه مساعده شي، د سولې عقد ته د اسلام په سیاسي نظام کې معین عقد وایي.

مطلب دا چې هر څه دې کړي، نظامي ملاتړ او داخلي نظم بودیجه دې برابره کړې، نو هغه وخت دغه د سولې عقد ته بیا د لوړو اهدافو ترلاسه کولو په بنا اجازه ده، ددې په خاطر چې د کفارو یو لوري سره سوله وشي او بل لوري کې د دعوت ستراتیژي، د اسلام د قلمرو د پرمختګ ستراتیژي د غنایمو ترلاسه کول او نور لاس ته راوړنو په خاطر به خپلې ټولې هڅې جاري ساتي، نو د اسلام په سیاسي نظام کې د سولې دغه عقد ته عقد معین وایي.

معین عقد هغه عقد، پیمان او تړون ته وایي چې دغه تړون اصول او شرایط او اوصاف ټول د اسلام په سیاسي نظام کې تعین شوې وي، یانې د اسلام سپیڅلې دین تعین کړي وی نه د بین الملل کفری قوانینو یانې دا د معین عقد تعریف دې

د طالبانو ټوله سوله صرف د افغانانو لپاره ده، نو دا یو متعصب وطني ګوند دی، او نبي علیه السلام صحابه وو کې مهاجر او انصار دواړه شامل وو. سوله یې ټولو مسلمانانو پورې مربوط وه.

د امریکایانو برادر وایي:

(د سولې او د دواړو اړخونو ترمینځ د فاصلې د راکمولو لپاره باید مقابل لوری هغه افغانان آزاد کړي چې د اسلامي امارت مجاهدین دي، یا د مجاهدینو سره د تړاو په تور بندیان شوي دي.)

راتلونکي حکومت په اړه هم وایي:

(د افغانستان د خپلواکۍ نه وروسته اسلامي امارت د قدرت د انحصار په فکر کې نه دی بلکې د ټولو افغانانو سره په ګډه، په ګران هیواد کې یو افغان شموله اسلامي نظام غواړي).

چې اسلامي شو نو د افغان قید ته څه حاجت دی ؟

خو دا د دیموکراسۍ یو مهم اصل څرګندوي چې قومیت دی، بس اسلام کافي دی، که د هر ځای، هر قوم، نسل، رنګ، سمت مسلمان وي، هغوئ ټولو ته شاملیږي، خو طالبان او امریکا داسې حکومت هیڅکله نه غواړي.

که خبره د قومیت وای نو ابو جهل، عتبه، شیبه او دا نور کفري مشران خو د عربو معززو کورنیو څخه وو، نو بیا خو د هغوئ وژل هم نه و پکار!!

د طالبانو نعره دا ده:

(د یوه ازاد، خپلواک، او سولییز افغانستان په هیله)

همدا نعره د پرچمیانو، خلقیانو، نیشنلیانو او دیموکراتانو ده، هغوئ پرې کافر کیږي خو چې طالب یې په سپینو جامو او پټکي کې وهي دا پرې نه کافر کیږي، دې احمقانو ته دا پته نشته چې دا ایمان معنوي او عملي څیز دی، دا ظاهري لونګېو او سپینو جامو پورې اړه نه لري، عقیده او عمل ته مو متوجه شئ، د قرآن او سنت په تله خپل اعمال وتلئ، دا ظاهري اعمال په باطن باندې دلالت کوي چې د طالبانو سینو څخه ایمانونه وتلي دي، یو انسان ظاهره کې الله رب العالمین ته بد وایي او بیا ځان ته مومن هم وایي، څوک به یې ورسره ومنې ؟؟

نه، دا څنګه په رب مومن دی چې کنځلې ورته کوي ؟

همدا شان دا طالب څنګه اسلام غواړي چې خپله اسلام پورې خندا کوي، د الله رب العالمین نظام په خلاف وضعي قانون جوړولو له امله د رب سپکاوی کوي، شیعه ګانو ته مشري ورکولو او ورسره تړون کولو له امله د محمد رسول صلی الله علیه وسلم ناموس پورې خندا کوي او بیا وایي سوچه اسلامي نظام غواړو ؟؟

د طالبانو آزاد او خپلواک اصطلاح څخه مراد: قومیت او وطنیت د بین الملل په رڼا کې حدود دي او سوله ایز لفظ د اصلي کافرو سره د جهاد تعطیل ښکاره اظهار ده.

د اسلام په سیاسي نظام کې سوله د ټول اسلامي امت ملکیت دی، دا د یو ګروه او تنظیم او مملکت ملکیت نه دی که چېرته د اسلام په سیاسي نظام کې کفارو سره سوله کیږي باید ټول اسلامي امت له دې سولې نفعه واخلي، حد اقل په دې سره د ټولو مسلمانانو حقوق خوندي شي، ټول معزز شي، ازاد شي،

مثال: امریکا سره سوله کیږي، دا ملکیت خاص د امارت نه دی او نه د بل کوم تنظیم دی، چې دا تړون امضا کړي او بیا د اسلام نوم هم ورکړي، بلکې که هر چرته امریکا سره مسلمانان په جګړه کې ښکیل دي، نو په کار ده چې په همدې سوله کې ټول مسلمانان ګټه پورته کړي، بلکې یواځې امریکا نه، بلکې ټول تحالفین یې باید دوئ سره په سوله کې د ټول اسلامي امت ګټې خوندي وساتي، د ټولو مسلمانانو ګټې خوندي شي، داسې نه ده چې سوله د اسلام په نوم وشي خو نفعه به یې افغان اخلي، ته فکر کوې امریکایانو د ټولې دنیا مسلمانان معاف کړه، یا یې نو ټولې دنیا کې په مسلمانانو جنګ او وحشت ختم کړ.

رسول الله صلی الله علیه وسلم، د حدیبې سوله ولې ختمه کړه، دا سوله خو مکې والا ماته نه کړه، بلکې د دوئ هم پیمانو دا سوله ماته کړه، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم په مدینه کې د مکې خلکو سره د جګړې اعلان وکړ، ټولې لارې یې بندې کړې چې له مدینې راپور هم مکې ته لاړ نه شي، یانې په دومره لوړ هوډ او قوت یې ددې نقض سزا ورکول غوښتل..

که سوله کیږي نو د افغان او ارګ په ګټو نه، بلکې د اسلامي امت په ګټو به وي، امارت که امریکا سره سوله کړې وه او په چین او روس یې شروع کړې وې او امریکا ته یې ویلې وې چې تاسې که ځان وخوځوه ستاسې به هم دا حال وي ..نو یوه د اوړو پوزه به یې ځانته آیښې وې خو طالب یې داسې بند په بند تړلې چې له کفارو ځان نه شي خوځولای.

د نبي علیه السلام سوله د مومنانو د دفاع لپاره وه خو طالبانو د کفارو سره توافق په نتیجه کې د خلافت پر مومنانو جګړه شروع کړه. او دا د سولې مهم شرط و، لکه د امریکا وزیر خارجه مایک پایمپیو کافر قطر کې طالبانو ته وایي، خپلې ژمنې به پوره کوئ او خلافت اسلامي ته ماتې ورکولو لپاره به جګړه جاري ساتئ:

Keep up the fight to defeat ISIS.....

او د امریکا بایلونکې ولسمشر ټرمپ ډیر په غرور سره وایي، طالبان به ترهګر وژني:

They will be killing terrorist

کله چې طالبانو د خلافت په مقابل کې ناکامي حس کړه نو مجبورا یې "المدد یا أمریکا" په اصولو باندې عمل وکړو، زمیني مرسته یې د پاکستان، ایران، روس او چین څخه اخستله، سي آئي ای، آي أیس آي او کی جي بي استخباراتي ادارو ورسره کومکونه وکړل، او له پاسه امریکایي طیارو او کروزونو ورته زمینه سازي کوله. او بریتونه دغه طالبانو تاوول. لکه دا حقیقت اوس نړۍ ته هم راڅرګند شو. لله الحمد. او نبي علیه السلام فرمایي:

عن علي رضي الله عنه قال قال رسول الله علیه وسلم:

" وَلاَ يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِكَافِرٍ " صحیح البخاري

ژباړه: مسلمان به د کافر په بدل نه

وژل کیږي.
نو مسلمان به د کافر په بدل هم نه وژل کیږي، پاتې لا د امریکا، روسیه او چین په څیر غلیظو کافرو لپاره !!
او د مسلمان خلاف د کافر کومک کول په اجماع د امت سره کفر دی. مشهور ناقض د اسلام دی. "الثامن: مظاهرة المشركين ومعاونتهم على المسلمين".
الله جل جلاله فرمايي :
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ. [سورة المنافقون: 11]
ژباړه: ته هغو کسانو ته نه ګورې چې د منافقت کړنلاره یې غوره کړېده؟ دوی خپلو کافرو اهل کتابو وروڼو ته وايي: "که تاسې ویستل شوئ، نو موږ به هم ستاسې سره ووځو؛ او ستاسې په باب به موږ د هیچا خبره هیڅکله ونه منو؛ او که ستاسې سره جنګ وکړای شو، نو موږ به ستاسې مرسته وکړو." خو الله شاهد دی چې دغه خلك خامخا درواغجنان دي.
نو ای طالبه! ته سوچ وکړه چې د مسلمانانو په خلاف کومک کولو درواغو لوظونو له امله الله رب العالمین دوی کافر وګرځول، او دوی یې د کافرو وروڼه وبلل، نو ستاسو به څه حکم وي چې د مسلمانانو خلاف کافرو سره مو امنیتي او افرادي کومک وکړو ؟؟
نو اوس د سولې په نوم له کفارو مرسته اخله او مسلمان سره جنګیږه لکه طالب یې چې کوي دا نو کوم اسلام شو ، دا خو بیا صریح کفر دی .
: ـــ د سولې په نوم امریکا طالبان ډیموکراسۍ ته ورننباسي، څکه کمیونستان، خلقیان، پرچمیان، حزبیان، اخوانیان، روافض او نور ډیموکراتان او طالبان به په شریکه نظام جوړوي، او همدا د جمهوریت هدف دی او همدا یې مفهوم دی.
او دموکراسي کفر دی، ارتداد دی، دموکراسي او جمهوریت کې نظام د بندګانو وي، او شریعت کې د قانون واک د الله رب العالمین وي، بندګان پکې نه شریکوي.
{فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ} [غافر: 12]
ژباړه: د فیصلې واک د اوچت او لوی الله په لاس کې دی.
دموکراسي خو د نصرانیت، یهودیت او مجوسیت پشان یو مستقل دین دی، دا خو مونږ ته رب ندی رالیږلی، مونږ ته خو یې اسلام رالیږلی د اسلام پرته بل دین خو الله عزوجل نه قبلوي.
او د نبي علیه السلام صلحه هیڅکله داسې نه وه نبي علیه السلام خپل نظام او قانون کې چا لپاره تغییر ندی راوستې، قریشو ته یې برخه نده ورکړې. مدینه کې عمومي واک د نبي علیه السلام و، د الهي قانون مطابق یې پریکړې کولې.
او مدینه کې هر څه مستقل وو، د مسلمانانو او مهاجرینو مرکز و ..
او طالبان تړون کې وايي:
د افغانستان اسلامي امارت چې متحده ایالتونه یې د دولت په توګه نه پیژني او د طالبانو په نوم یې پیژني، مسئولیتونه په هغو سیمو کې وي چې د دوی تر ولکې لاندې دي، تر هغو چې د بین الافغاني ډیالوګ او مذاکراتو له لارې تر جوړجاړي وروسته نوی افغان اسلامي حکومت جوړ شي.
برادر وايي:
د خارجي لاسونو پرته په داسې افغان شموله خپلواک نوي اسلامي نظام توافق وشي چې د اسلامي او افغاني ارزښتونو ځرګندوی وي؛ څکه چې خپلواک اسلامي نظام د هیواد د هر ډول پرمختګ، اسلامي عدالت او ملي یووالي ضامن دی.
او تړون کې دا هم وايي:
(متحده ایالتونه به د بین الافغاني ډیالوګ او مذاکراتو له لارې تر جوړ جاړي وروسته د نوي افغان اسلامي حکومت لپاره د بیارغولو اقتصادي مرستې وغواړي او په کورنیو چارو کې به یې لاسوهنه نه کوي.)
څه لاس وهنه به وکړي، هغوی ته پته ده چې داسې حکومت به جوړیږي لکه اوسنې افغان حکومت، همدغه رنګه د اسلام یو څو ظاهري شرائع به پکې آزاد وي او نور واک به ټول د پاکستان او امریکا په لاس کې وي ......!!
" نوي افغان اسلامي حکومت (!) دا اصطلاح خو معروفه او مشهوره ده دغه اسلام ټکی خو د افغانستان حکومت هم ځان سره لګولی، دا خو اوس هم موجود دی، همدا رنګه پاکستان هم لګولی، د ایران پشان شیعه ګانو او د آل سلول پشان د امریکا غلامانو هم لګولی، چې د امریکا په خوښه اسلام وي نو دا به کوم اسلام وي ؟
د نبي علیه السلام د سولې تړون له امله نظام کې قریشو ته هیڅ واک نه و ورکړل شوی، هیڅ اختیار یې نه درلود، دطالبانو خو پدې کې جنجال دی چې افغانستان کې به کوم نظام نافذوو، سیکولر اسلام غواړي، چې جهاد پکې نه وي، جزیه، وینځه جوړول پکې نه وي، وطنیت، قومیت، جمهوریت، د ښځو حقوق، د بشر حقوق، د بیان آزادي په نوم کفریات پکې ښه آزاد وي، بین الملل قوانینو ته رجع کیږي، د هغه هر فرمان به منل کیږي، کفارو سره به موالات کیږي، سفیرانو په نوم د جاسوسۍ پوره عمله به دلته وي، زنانه وو ته به د مخلوط کار اجازه وي.
د حدیبیې له سولې وروسته خو رسول الله صل الله علیه وسلم هیڅ کوم کس د قریشو په فرمایش د وزیر یا مامور په حیث نه دې ګمارلی او نه یې هم ورته مدینه کې بل کوم موقف د دوی په فرمایش او غوښتنه ورکړې او نه یې هم د مرتدینو د راستنیدو لپاره کمیسون جوړ کړې چې ټول غله زانیان رهزنان او د مرتدینو مشران راوبلي په غاړه کې ورته ګلونه واچوي بې له توبې یې وبښي او ښه په عزت یې امنیت وساتي ؟
:بله خبره دا ده چې د طالب سوله : دا سوله د قانون وضعه کولو پر بنسټ ولاړه ده. چې دا صریح کفر دی. څنګه نن طالبان او افغان حکومت په ګډه نوی اساسي قانون جوړوي.
آزاد افغانستان کې بیا نوی اساسي قانون جوړوي.
سره د دې چې دا خو شرک في الحكم دی.
{أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ} [الأعراف: 54]
ژباړه: خبردار اوسئ! خاص الله لره پیدا کول دي او د هماغه واک دی.
{وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا} [الكهف: 26]
او الله عزوجل خپل د پریکړې واک کې هیڅوک نه شریکوي.
نظام او قانون به د الله رب العالمین وي، د الله نظام مقابل کې بل قانون جوړول په اجماع د امت سره کفر دی.

sungermedia سنګرمیډیا
4.9K subscribers

د افغانستان اهل تشیع افغانان دي او حقوق یې پر سر سترګو، نه یوازي اهل تشیع بلکې ټول اقلیتونه لکه اسماعیلیان، هندوان، سیکان او نور اقلیتونه ټول حقوق لري او په ازاد افغانستان کې جوړېدونکی اساسي قانون باید دغه حقوق ټول تضمین کړي، خو اوس ددغو اقلیتونو احوال شخصیه مربوط قوانینو اړتیا د مذاکراتو په طرز العمل کې هیڅ نه لیدل کیږي.

په دې وروستیو کې د حنفي فقه پر اساس د پریکړې پر خلاف ځینو رسنیو مغرضانه بحثونه را پیل کړي او د اساسي قانون هغه برخه نشروي چې هلته د اهل تشیع د احوال شخصیه قوانینو یادونه شوې، او بیا د احوال شخصیه قانون تر بحث لاندې نیسي خو دلته پوښتنه داده چې د اهل تشیع په خپل منځي احوال شخصیه پورې د مذاکراتي بهیر څه تړاو دی؟ ایا په مذاکراتو کې به پر دې بحث کیږي چې اهل تشیع به په خپل منځ کې نکاح پر کومو شرایطو تړي او یا به څرنګه میراث سره تقسیموي او یا به څرنګه پر اولادونو نفقه کوي وغیره.؟ د اخو ټول ددوی احوال شخصیه مربوط قوانین دي چې هیڅ کلهیوه حکومت یې مخالفت نه دی کړی، حتی د طالبانو د حکومت پر مهال شیعه ګانو خپل منځ کې د خپلو قوانینو پر اساس پریکړې او معاملات کول او هیڅ چا مداخله نه پکښې کول، اوس په

مخکې په نواقضو کې د دې وضاحت تیر شو.
عجیبه دا ده چې امریکا ولې حمله وکړه او ولې اوس درسره سوله وکړه ، حمله یې څکه وکړه چې تاسې هغه وخت د اسلام نوم اخسته او داسې خلک درکې موجود وو، چې د بین الملل ټول قوانین یې نه منل که څه هم هغوی هم ډیری منلي و ، او نن چې درته د ټول افغانستان واک وسپاره تاسې همغه ټول کفري قوانین ومنل د کوم د نه منلو په صورت کې چې امریکا برید کړې و ، نو اوس چې امریکا خپلو اهدافو ته ورسیده نو بیا جنګ ته څه اړتیا ؟.
طالبانو خپله دا خبر خپور کړ، چې د امریکا ولسمشر جوبایډن وايي:
مونږ هدف ته رسیدلي یو، د دفاع وزیر هم دا خبره کوي او د امریکا د بهرنیو چارو وزیر انتوني بلېنکن هم وايي: پر امریکا تر برید شل کاله وروسته یې په افغانستان خپل اهداف ترلاسه کړل او اوس د دې وخت دی چې خپل سرتیري کورونو ستانه کړي.
دا کومې خبرې چې نن تاسو ومنلې که دا مو په هغه کال ۲۰۰۱ میلادي کې منلې وای نو نن به هم ستاسو حکومت پاتې وای، څکه هغه وخت هم امریکا ملا محمد عمر ته ویل چې ستا حکومت په بین الأقوامي اصولو برابر ندی، دا د استاذ یاسر د خولې اقرار دی. خو نن چې کله تاسو د غیرت او ایمان جامې وویستلې نو څکه مو ځان د بین الملل قوانینو سره برابر کړ.
ستانکزی وايي :
که اکثریت د افغانانو په جمهوریت راضي کیږي نو مونږ ورته تیار یو. د انتخاباتو نظام هم منئ. نن سبا چې د طالبانو نه عام ژورنالیستان د انتخاباتو مطالبه کوي، ورته وايي چې تاسې د اولس د حمایې دعوه لرئ نو انتخابات وکړئ، نو طالبان ورته جواب کې وايي:
چې مونږ داسې انتخابات نه غواړو چې برخه لیک یې خارج کې ټاکل کیږي، او پایله یې دوه ولسمشران وي.
سبحان الله! داسې نه وايي چې انتخابات کفر دی، شرک دی، بلکې دا نور علتونه یې بیانوي، معنا دا چې برخلیک یې دلته ټاکل کیږي، او پایله یې یو ولس مشر وي نو بیا ورته تیار دي.
آیا نبي علیه السلام قریشو سره انتخابات کړي وو ؟
لنډه دا چې په ټولو حقوقو او مواردو سوله نه کیږي ، چې ټول حقوق او حدود په کفارو خرڅ کړې چې ما سوله کړې ، کفارو سره سوله د اسلام په قوانینو کې کیږي د سولې مادې په دې شرط عملي کیږي چې د الله حدود په کې نقض نه شي معامله نه شي .
هغه وخت به د اسلام سیاسي نظام کې په سوله سوچ کوو چې موږ مکمل بودیجه تیاره کړې وي ،نو بیا د لوړو اهدافو لپاره سوله ممکنه ده .
درنو لوستونکو ! د طالب ملېشو د دوحې تړون نور هم له پراخه اسلام ماتونکو نواقضو او مادو ډک دی ان شاء الله په دې پاتې ټولو به یې په خپل وخت بحث وکړو په دې هیله چې پورته بحث مو د ګټې وړ ګرځېدلی وي او دا رساله له نورو سره هم شریکه کړئ.

هو! د کفر امامان وژنو

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه ومن والاه، أمابعد:

لله الحمد د لوی الله عزوجل په ځانګړي فضل د ۱۴۴۴ کال محرم میاشتې په ۱۴ نېټه د اسلامي دولت سربښندونکي غازیان په دې وتوانیدل چې خپل یو اتل استشهادي په ډېره زیرکتیا تر ټاکلي هدف رحیم الله ورسوي ، په داسې حال کې چې امارتي ملېشې د آی آیس آی په وساطت د نړیوالو استخباراتي ادارو د امکاناتو ، هڅو او تدابیرو باوجود خپل روزل شوي یو ایجنټ رحیم الله حقاني ونه شو ساتلای او د دومره ساتونکو ، تالاشیو او پخو تدابیرو سره ، سره د اسلامي دولت د استشهاد د ډګر سالار خالد لوګرى تقبله الله د رحیم الله تر ګریوانه ځان ورساوه او دغه د الله د دین ستر دښمن یې ټوټه ، ټوټه کړ .

رحیم الله هغه مشرک ملا و چې د همده په فتواو امارتي لنډه غرو د مومنانو قتل عام پیل کړی و .

همدا و چې د اسلامي خلافت مجاهدین یې په ډول ، ډول تورونو او تهمتونو تورنول او متهمول .

د همده د ترغیب او تشویق په پایله کې امارتي لنډه غر دې ته تیار شول چې د چاپو په نامه په شبخونونو کې د اسلامي دولت د مجاهدینو او مهاجرینو زنانه او ماشومان هم بې له کوم توپیره په ډېره بې رحمۍ وژني .

همدا رحیم الله و چې د امارت احمقانو ته به یې په هره وینا کې همدا ترغیب ورکاوه چې د اسلامي خلافت د مجاهدینو بندیان ، زخمیان ووژنئ او په هیچا هم رحم مه کوئ .

هو !

رحیم الله حقاني د آی ایس آی په غوجل کې هغه روزل شوی او پالل شوې حشره وه چې د مومنانو سره په دښمنۍ کې له هر چا ډېر وړاندې و ، او دده له ژبې پاشل کېدونکي زهر د مسلمانانو د ربړونې او وژنې سبب و.

رحیم الله ته د آی ایس آی له لورې همدا مشن ورکول شوی و ، چې څنګه د اسلامي دولت په خلاف د امارتي ملیشو لیکې منظمې کړي ، دوی په فکري لحاظ داسې وروزي چې کفر ورته اسلام او اسلام ورته کفر ښکاره شي ، رحیم الله هم د کفر په خدمت کې شپه او ورځ په ځان یوه کړې وه او په ډېر جوش او جذبه یې د امارت په صف کې دا آی ایس آی دا ماشیني چرګوړي داسې تربیه کړل ، چې دادی اوس ورته د امریکا له لورې د تطبیق لپاره ورسپارل شوې دیموکراسي شریعت ښکاري ، د امریکا په شمول د ټولو حربي کفارو سره په دوستۍ وياړي او د مومنانو قتل عام یې پیل کړی

رحیم الله د امارت ملیشې نه یوازې دا چې د اسلامي دولت په خلاف جنګ ته هڅولې بلکې په ډېره بې رحمۍ یې د عامو بې طرفه موحدینو د وژنې فتواوې یې هم ورکولې ، ټوله نړۍ ددې شاهده ده چې د امارت درنده ګانو په ټول افغانستان کې په څومره تیزۍ د موحدو مومنانو قتل عام پیل کړی او په ځانګړي ډول په ختیځ زون کې تاسې ولیدل چې په هره لار او هر چوک کې یې د عامو مومنانو، علماؤ جسدونه په ونو کې راځړولي وي او په سلګونو یې بیا د سیند او نهرونو خوراک کړل .

هو !
ددې ټولو په وژلو همدې د آی آیس آی د لاس نانځکې تیزي ورکوله .
د رحیم الله وحشتونه دومره زیات دي چې پوره کتابونه پرې ډکیږي د دغه سترې بریا مبارکي د نړۍ ټولو مسلمانانو او په ځانګړې ډول د خراسان مومنو پرګنو او دده له لاسه دردیدلو اولسونو او کورنیو ته وایو او تاسې ټولو ته دا زیري لرو چې باذن الله د اسلامي خلافت د سرشیندونکو زمرو مخه هیڅکله هم د امارتي ملیشو په نامه د بایډن نوي عسکر او د آی ایس آی ګیدړان نه شي نیولې، لکه څنګه یې چې د توحید د سپیڅلې عقیدې مخه نیونکي او د عوامو ګمراه کونکي د منحرفو عقیدو لارویان او د کفارو د استخباراتي شبکو ګوډاګیان غلام حضرت، مفتي نعمان، دوکتور عاطف، دوکتور ایاز او رحیم الله په شمول د عصرې دیموکراسۍ ګڼ لارویان او داعیان د خپل عمل په سزا ورسول دغسې به باذن الله دا باقې پاتې عملاء یې هم ورڅخه ان شاء الله د ارام خوبونه ونه کړي او لکه د رحیم الله په څیر به یې باذن الله ډیر زر غوښې ورو‌شیندي ان شاء الله .
دا چې د اسلامي دولت غازیان وخت ناوخت دغسې مشرکین ، درباري ملایان او علماء سوء وژني نو لازمه مو وګڼله چې په دې اړه لږ وضاحت ورکړو، ځکه نن سبا عموماً د امریکا له لوري د امارت په واک کې ورکول شوې رسنۍ او د آی ایس آی له روزنتونونو فارغ شوې ګوډۍ خلکو ته دا فکر ورکوي ،چې د اسلامي خلافت مجاهدین علماء وژني او دوۍ فکر کوي چې د ملا نوم ورپورې وي نو هغه به نه مرتد کیږي او نه به وژل کیږي .
هغه ملایان چې شپه ورځ آی ایس آی ته په چوپړ بوخت وي .
هغه ملایان چې د عامو مسلمانانو نسلونه یې د جهنم په لور ورسوق کړي دي .
هغه ملایان چې د بې ګنا او بې طرفه مومنو موحدینو د وژلو فتواوې ورکوي .
هغه ملایان چې د اسلامي دولت مجاهدین خوارج، داعشیان او وحشیان بولي او بې له کوم دلیله یې قتل عام روا ګڼي .
هغه ملایان چې د امریکا په خوښه په کابل نصب شوي د امارت لنډه غر مجاهدین بولي او د دوۍ په لسګونو اسلام ماتونکو نواقضو یې سترګې پټې کړي .
هغه ملایان چې حربي کفارو سره دوستۍ او د بین الملل د کفري اصولو په منلو امارتي لنډه غرو ته تیزي ورکوي .
هغه ملایان چې په دوحه کې ډیزاین شوې دیموکراسي دلته په خلکو د شریعت په نامه ومني .
هغه ملایان چې د اسلامي خلافت د معصومو ماشومانو او مومنو تور سرو ، زخمیانو او بندیانو د عامې وژنې فتواوې ورکوي .
هغه ملایان چې د توحید، دین، حریت، غیرت او ټوپک پر ځای یې زمونږ نسل ته شرک، بې دیني، غلامي، موسیقي، فحشاء، ډمتوب او سیکولر غربي کتابونه په لاس کې ورکړي، کافر شپه او ورځ لګیا دي، مسلمانان شهیدانوي، د مسلمانانو سیمې اشغالوي، د مسلمانانو بچیان یتیمانوي، ښځې یې کونډوي، مینډې یې بورې کوي، د الله تعالی بې عزتي کوي، د قرآن بې عزتي کوي، د اسلام بې عزتي کوي، د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم کارتون جوړوي، د رسول الله صلی الله علیه وسلم توهین کوي ، اسلام پسې استهزاء کوي، د دین مبارک اعمال وحشیانه بولي، د مسلمانانو نسل کشي کوي، د بمونو مور پورې هره اسلحه دې استعمالوي، خو دا ملا وایي چې نه اسلام د امن دین ده، اسلام د وسلوالې مبارزې اجازت نه ورکوي، اسلام د سولې او جوړ جاړۍ دین دی، اسلام کې د کفارو وژل او تړل نشته، دا اشغالګر مستامنین دي، دوۍ معاهدین دي، دلته دې نور جهاد ختم وي ، ځکه چې امریکایانو سره تړون شوی ، دلته دې مومنان وژل کیږي ځکه چې امریکایانو سره تړون شوی ، دلته دې نور د موحدینو لپاره ځای نه وي ځکه چې امریکایانو سره تړون شوی ، دلته دې نور د موحدینو مدارس مساجد او حلقات بند وي ځکه چې امریکایانو سره همداسې تړون شوی ، دا ملا او مفتي دې د همدغه مرتد امارت مهم غړی وي، د ملا په جامه کې دې شرک او بدعات او خرافات خپروي، مشرکانه عقائد خپروي، موحدینو سره دښمني کوي، شپه او ورځ دې د مجاهدینو خلاف جلسې او کانفرنسونه کوي، کله په یو نوم او کله په بل نوم دې د کفارو سره دوستۍ موالاتو او تجاوز ته شرعي رنګ ورکوي.
او هغه ملایان ......
څه فکر کوئ داسې عملاؤ ته به د اسلامي خلافت مجاهدین ګلونه غاړه کې واچوي ؟
نه هیڅکله داسې نه ده ، داسې ملایان د ژوند حق نه لري او دغسې به یې غوښې شیندو ان شاء الله ، لکه څنګه مو چې د رحیم الله غوښې وشیندلې

او دغسې به پرې لکه د زړو ښځو په څېر د امارت د کاغذي پړانګان ژړوو لکه څنګه مو چې په غلام حضرت ، مفتي نعمان او رحیم الله په شمول د لسګونو عملاؤ په ټوټه جسدونو وژړل او دا یې پاتې شویو نورو د جهنم داعیانو ته وریادوو چې تاسې هیڅکله دا د بایډن کم کرایه عسکر زموږ له ګذارونو نه شي ژغورلاې باذن الله نو انتظار کوئ خیر که لږ وخت وروسته شي .
آیا دا د شرک د عقیدې حاملین مسلمانان دي ؟
آیا دوۍ د مسلمانانو وفادار دي چې دینونه او عزتونه یې په کفارو خرڅ کړل ؟
آیا دا خلک د عزت لایق دي چې د زرګونو مسلمانانو د قتل فتواوی ورکوي، دا د اسلام په جامه کې د اسلام دشمنان څوک دي ؟
دا په شاتو کې مسلمانانو ته زهر ورکونکي څوک دي ؟
دا ملایان هیڅ کله مسلمانان نه دي.
د ملا او د مفتي نوم هیڅکله دوۍ ته پناه نشي ورکولی، داسې ډیر خلک کفارو دلته رالیږلي خو بحمد لله دغه مکارې څیرې یې ښکاره شوي او د مجاهدینو د بریدونو ښکار ګرځیدلي دي.
همداسې ملایانو د شورویانو کمیونستي فکر ته رسمیت ورکړ، ولی کمیونستانو سره ملایان نه و، ولی پاکستان حکومت سره ملایان نشته چې ای ایس ای لپاره د مسلمانانو وینه تویول روا بولي، آیا کرنل امام ځان نه ملا نه و جوړ کړی، آیا تاتاریانو سره ملایان یوځای نه شول، آیا په ایران کې د روافضو مدارس او ملایان نشته، چې د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د بې عزتۍ جواز ورکوي، آیا هر هغه سړی چې په سر یې پټکې کیښود، تسبیح یې لاس کې وي او سپین کالي یې اچولي وي، هغه به د قدر وړ وي، د هغه خبره به حرف آخر وي، هغه به د مسلمانانو رهبر او مقتدا ګرځي ؟ که صرف جامه معیار وي، بیا خو هر مفسد به په سپینه جامه د اسلام د خرابیدو کوشش کوي، او زمونږ دین به هم د یهودو او نصاراو په څېر محرف وګرځي، خو نه، معیار په شریعت کې ګفتار، کردار، عمل او عقیده ده.
نو اسلامي خلافت چې دغه ملایان وژني دا اسلامي امت سره احسان کوي، امت د ګمراهۍ څخه ژغوري، امت د فتنو څخه ساتي، امت د ملا په نوم دغه د دین او عزت له ښامارانو څخه ساتي.
که څه هم په رحیم الله نه یوازې د طالب مرتدینو ستر ، ستر چارواکي ویر کوي بلکې آی ایس آی هم د غم په ټغر ناسته ده ځکه چې دلته یې د خپلې پیل کړې لوبې زیرکه لوبغاړې یو پر بل پسې له لاسه ورکوي .
هو ! د اسلامي دولت زمرو د داسې درباري ملایانو هغه اصلي څېرې راښکاره کړې د دوۍ له شره یې ولسونه خبر کړل .
هو !
داسې ملایان موږ ځکه وژنو چې د داسې خلکو په اړه قرآن کریم کې الله عزوجل فرمايي:
يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ. سورة التوبة ۳۴
اې مؤمنانو زیاتره ملایان او پیران په ناحقه د خلکو مالونه خوري او د الله له لارې څخه خلک منعه کول کوي.
دا ناکاره ملایان د دې امت تر ټولو ستره فتنه ده او نبي علیه السلام پر مونږ ډار ښودلې، مشهور حدیث دی:
عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: " إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي كُلُّ مُنَافِقٍ

عَلِيمِ اللِّسَانِ". مسند أحمد وابن حبان وسنده صحيح.

بې شکه زه پر تاسو د هغه منافق څخه تر ټولو زیات ډاریږم چې ژبه کې زیات ماهر وي.

یعني ژبه کې ډیر چالاک وي نور علم یې زړه ته نه وي کوز شوې لکه د رحیم الله او دده په څېر د نورو .

د ناکاره ملایانو ضرر دې امت ته د اصلي کافرو څخه ډیر دی، ځکه هغوی خو عام خلک په کفر سره پیژني ، خو دا ملا ورته د دین ترجمان ښکاري، هغه څه چې کفار یې په ډیرو پروژو او مصارفو لاس ته راوړي، دا ملا یې د یو څو ټنګو په بدل کې ډیر لنډ هغه هدف ته رسوي، بلکې دغه ملایان د انسان ازلي او باتجربه دښمن شیطان څخه هم زیات مضر دي.

سهل التستري رحمه الله فرمایي:

علماء السوء أضر على الناس من ابليس، يلبِسون الحق بالباطل ويزيدون الأحكام على وَفْقِ الأغراض والأهواء بزيغهم وجدالهم.

ناکاره ملایان د خلکو لپاره د ابلیس څخه ډیر ضرري دي، حق د باطل سره ګډوډوي او خپل دجل او ګمراهۍ سره د خواهشاتو او مفادو په خاطر احکام زیاتوي.

علامه غزالي وایي:

علماء السوء فإن شرهم على الدين أعظم من شر الشياطين إذ الشيطان بواسطتهم يتدرج إلى انتزاع الدين من قلوب الخلق.

(إحياء علوم الدين لأبي حامد الغزالي الطوسي)

د ناکاره ملایانو شر د دین لپاره د شیطانانو څخه ډیر زیات دی ځکه شیطان د دغه ملایانو په ذریعه د خلکو زړونو څخه په قلار ، قلار دین وباسي.

مسلمانانو ورونو ! خپل اصلي دښمنان وپیژنئ، دا د ملایانو په نوم هغه بلاعمه دي چې بدعت او شرک ته دعوتونه کوي، خلکو ته همدا خرافات، حقیقي اسلام معرفي کوي، چې کله د یوې منطقې نه دا خلک لرې شي، نو دا ولس بیا موحدین ګرځي، او مسلمانان چې یو صف او یو لاس شو، د الله په کتاب او توحید یې منګولې ولګولې نو بیا خو د عصر طواغیت څو ورځې هم نه شي ټینګیداي. ان شاء الله، نن سبا خو چې هر مرتد او کافر برلاسه دی علت یې همدا ملایان دي، باطلې فتواوې ورکوي او د عام ولس په سترګو کې شګې اچوي.

مشهور امام عبد الله بن مبارک فرمایي:

وَهَلْ أَفْسَدَ الدِّينَ إِلَّا الْمُلُوكُ ... وَأَحْبَارُ سُوءٍ وَرُهْبَانُهَا

دا دین خو پاچاهانو، ناکاره ملایانو او پیرانو فاسد ګرځولې.

نو دغه مشران، ملکان، ملایان، معلمان ، خبریالان او د دوی په څېر نور د کفر د خپرولو وسیلې دي، دا تر ټولو مخکې هدف وګرځوئ.

د اسلام د مبین دین د حاکمیت په وړاندې دغه راز یو ملا له زرو عسکرو څخه زیات مضر تمامیږي ، هغه به ډیر بختور مجاهد وي چې د دغه نجسو انسانانو څخه د الله ځمکه آزاده کړي، د داسې درباري عملاؤ وژل لکه د زرګونو عسکرو د وژلو په څېر دي ، د داسې مشرکو ملایانو وژل داسې مثال لري چې یو مجاهد په یوازې ځان د شرک لوې غر راونړوي او پوره ښارونه فتحه کړي .مونږ د دغه ناکاره درباري ملایانو او د آی ایس آی د ایجنټانو قاتلینو غازیانو ته دا زیری ورکوو چې رب به پرې د جهنم اور حرام کړي ان شاء الله.

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «لَا يَجْتَمِعُ كَافِرٌ وَقَاتِلُهُ فِي النَّارِ أَبَدًا» رواه مسلم.

دا حکم عام دی، اصلي کافر، مشرک او مرتد ټولو ته شامل دی، که هغه مستقیم د آی ایس آی ونډه خواره ملایان دي او که د طالب په نامه او جامه کې پټ د آی ایس آی د مردار ډنډ چونګښان دي .

د اسلامي دولت مجاهدو زلمو ! کله چې مونږ او تاسې ته د دغه کسانو دومره ضررونه معلوم شول، نو اوس د دوی وژل تر ټولو کفارو او مرتدینو مقدم دي.

اول: الله عزوجل فرمایي:

فَقَاتِلُوا أَئِمَّةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ (التوبة 12)

تاسو د کفر مشران ووژنئ، د دوی لوړو ته هیڅ اعتبار نشته، دې لپاره چې دوی منعه شي.

او قاعده دا ده چې العبرة بعموم اللفظ لا لخصوص السبب.

د قرآن کریم آیتونه صرف کافرو او صحابه و پورې خاص نه دي ، بلکې د صحابه و اتفاق دې په دې خبره چې دا احکام تر قیامته هر انسان ته شامل دي، صحابه و به د یهودو آیتونه ځان سره لګول او ډاریدل به.

نو دغه د شرک، بدعت او فساد جرړې له بیخه قطعه کول پکار دي.

دویم: داسې ضرري خلک به په حل او حرم دواړو کې وژل کیږي:

فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ.

تاسې دا مشرکان ووژنئ، چیرته چې یې ومومئ، او هغوی ونیسئ او ایسار یې کړئ، او په هر ثار ځای کې د هغوی لپاره کښینئ.

شیخ المفسرین امام طبري وایي :

وَاقْعُدُوا لَهُمْ بِالطَّلَبِ لِقَتْلِهِمْ أَوْ أَسْرِهِمْ كُلَّ مَرْصَدٍ. يَعْنِي: كُلَّ طَرِيقٍ وَمَرْقَبٍ.

او تاسې د دوی د وژلو او اسیر کولو لپاره هرې مورچه کې کښینئ، مطلب په هره لاره او هر ثارځای کې ورته کښینئ.

امام ابو حیان اندلسي په البحر المحیط کې د دې آیت لاندې لیکي :

وَلَفْظُ الْمُشْرِكِينَ عَامٌّ فِي كُلِّ مُشْرِكٍ، دې آیت کې د مشرکانو لفظ هر مشرک ته شامل دی.

د ابو حیان رحمه الله په وضاحت سره دغه اشکال هم ختم شو چې کیدایشي له دې څخه به اصلي کافر مراد وي، نه بلکې دا حکم عام دی، اصلي کافر او مرتد دواړو ته شامل دی.

او بیا امام ابو حیان وایي: وَلَفْظُ: «حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ» عَامٌّ فِي الْأَمَاكِنِ مِنْ حِلٍّ وَحَرَمٍ. او دا لفظ (چیرته چې ومومئ) عام دې، حرم او غیر حرم ټول ځایونه پکې مراد دي.

که څه هم رحیم الله د دفتر په نامه د آی ایس آی د روزنتون په یوه کوټه کې ووژل شو خو الله عزوجل د داسې غلیظو مشرکینو په وژلو حل او حرم کې امر کړی، جمات او غیر جمات کې به وژل کیږي، په کور او په بازار کې به وژل کیږي، چې فقط کوم ځای کې پرې لاس بر شي نو قتل یې واجب دی. داسې خلک به په هر ځاي کې وژلی شي، نبي علیه السلام د مکې د فتحې په ورځ وایي ابن خَطَل که د کعبې غلاف هم نیولي و، بیا یې هم ووژنئ، دا ولې ؟ ځکه دغه ابن خطل به د رحیم الله په څېر پخپله ژبه د توحید بدي بیانوله، د اسلامي نظام بدي به یې بیانوله، د مسلمانانو د امیر مذمت به یې کاوه، نو ځکه خو یې په حَرم کې هم پرې رحم ونکړ، نو نن د دغه ابن خطل لمسیان به په مساجدو کې هم نه پریښودل کیږي، په ځانګړې ډول کله چې دا کفار د مسجد څخه د الله د دین د دښمنۍ پوسته جوړه کړي ، نو بیا نبوي سنت دا دي چې پداسې لمبو به سوځل کیږي.

دا جمات بیا مسجد ضرار دی، شیخ الاسلام وایي چې زما په سر قرآن کریم وي، او د باطل په صف کې ولاړ یم، وایي ما ووژنئ، سبحان الله، چې شیخ الاسلام په داسې حال کې چې د کفارو مرتدینو او مشرکینو په صف کې د ودریدو په صورت کې د خپل ځان د وژلو امر ورکوي نو څه فکر کوئ رحیم الله به د اسلامي نظام د مخنیوي په هدف په قطر کې د امریکا له لوري د دیزاین شوې دیموکراسۍ د تطبیق د حمایې په جرم نه وژل کیږي ؟

رحیم الله او امثالهم به یې د مرتدو طالب ملیشو د روزلو او رهبري کولو په جرم همداسې خلاصې تښې ګرځیده ؟

رحیم الله دې خپلو امارتي لنډه غرو ته د مجاهدینو د ښځو او معصومو ماشومانو په شمول د عامو موحدینو د قتل عام فتوه ورکوي او دا به ژوندی ګرځي ؟

رحیم الله حربي کفارو سره د طالب ملیشو د دوستۍ په شمول د لسګونو نواقضو لپاره توجیهات وړاندې کوي او د قراني ایاتونو تحریف دې کوي خو ده ته دې مومنان چوپ وي؟

داسې هيڅکله نه ده، اسلامي دولت داسې مداريان ډير ښه پيژني او باذن الله هيڅوک به ونه توانيږي چې د دوئ ګريوانونه د اسلامي دولت د زلمو له فولادي پنجو خلاص کړي. رحيم الله او دده په څېر نور يې د ملا له نامې او د مسجد او مدرسې په نامه د آی ايس آی له چوڼۍ او روزنتون څخه په استفاده کفر او اسلام خلط کوي، له دغه اسلامي شعائرو څخه د آی ايس آی د ګټو د خوندي ساتلو په موخه کار اخلي، د جمات نه پوسته جوړوي، او له مدرسې د طالب مشرکينو ليکو ته د جلب او جذب د مرکز په حيث کار اخلي، حکم يې رب بيان کړی: وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَى وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ (107) سورة التوبة.

هغه خلک چې جمات يې جوړ کړی، د ضرر لپاره، او د وجې د کفر نه، او د مومنانو تفرقې لپاره او د هغه چا مورچه چې الله او رسول صلى الله عليه وسلم سره يې مخکې دښمني کړی. او خامخا قسمونه کوي، چې مونږ د خير اراده درلوده، او الله خبر ورکوي چې بې شکه دوئ دروغجن دي.

لهذا په اجماع د امت سره دا جمات به ورانولی شي، لکه څنګه چې مستدرک د حاکم کې روايت راځي چې د منافقانو مسجد ضرار نه لوګي روان و، شرعي مسئله دا ده چې، د يو جمات په خوا کې بل جمات د ريا‌ء لپاره جوړ شي دا هم مسجد ضرار دی، او دا به هم ورانولې شي، پاتې لا دا چې د کفر مورچه وي.

او څنګه به طالبان مونږ ته د انتقاد ګوته نيسي او د رحيم الله په دفتر کې په ده شوی بريد په مسجد او مدرسې په بريد سره توجيه کوي، موږ ورته وايو تاسې د دغه موجوده امريکايي اسلام د تطبيق او د کابل ګدۍ ته د رسيدو په هدف څومره جماتونه وران کړي؟ هغه جماتونه چې هلته د افغان حکومت پوستې وي، که څه هم د رحيم الله په مدرسه کې خپلو شاګردانو ته دده له لوري اسلام سره د دشمنۍ ورزده کولو پرمهال پرې هم دا بريد شونی و، خو بيا هم د اسلامي دولت اتل انغماسي خالد لوګري دده نجس د غوښو شيندلو لپاره ده ته دده په دفتر کې منتظر پاتې شو، تر څو راغی او بيا يې دده د کړنو سزا ورکړه.

طالب اوس د خپل شرم پټولو او د داسې ستړې ماتې وروسته چې د دوئ د هر څومره امنيتې تدابيرو باوجود يې قايد د اسلامي دولت په بريد کې ټوټه، ټوټه شو اوس ډول ډول توجيهات لټوي موږ ترې بيا پوښتو، د جمهوريت د تير نظام د مرتدينو په پوستو، ولسواليو، قرارګاو او ارګ کې هم جماتونه و، مصحفونه و، په بيرغ يې کلمه وه، تاسې پرې ولی حملې کولې؟ که نه ستاسې د اخستلو او خرڅولو تلې جدا جدا دي؟

د غليظو مرتدو شيعه ګانو په ټانکونو آيتونه او کلمه ليکل شوي وي، د پاکستان په پوستو او چوڼيو کې هم جماتونه دي، هم يې په ديوالونه د قتال اياتونه ليکلي نو څنګه په داسې مانورونو او تمثيلونو به دوئ اوس زموږ له مرګوني بريدونو نجات ومومي؟

هيڅکله داسې نه ده، دوئ خو په همدې خلک غلطوي.

دريم: دا فتنه ده

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾ سورة الأنفال: 39

ژباړه : تر هغې وجنګيږئ تر څو فتنه پاتې نه شي او ټول دين د الله لپاره شي.

د فتنې د ختمولو لنډه لار د ائمة الكفر وژل او ختمول دي.

شيخ الاسلام ابن تيميه وايي:

وَمَتَى تَرَكَ الْعَالِمُ مَا عَلِمَهُ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَسُنَّةِ رَسُولِهِ وَاتَّبَعَ حُكْمَ الْحَاكِمِ الْمُخَالِفِ لِحُكْمِ اللَّهِ وَرَسُولِه كَانَ مُرْتَدًّا كَافِرًا يَسْتَحِقُّ الْعُقُوبَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ. مجموع الفتاوى

او کله چې عالم د کتاب او سنت پوهه پريږدي، او د وخت حاکم امر پسې شي، چې د الله او رسول مخالف کار وي، دا مرتد او کافر شو، په دنيا او آخرت کې د عذاب مستحق دی.

دا خو د اسلام شيخ دی، په اومه پيړۍ کې دا خبرې کوي، دا خو به خارجي نه وي کنه.

شيخ الاسلام صرف بدعت ته د داعي په اړه وايي:

وأراد بعض المبتدعة أن يدعو إلى بدعته فإنه يجب منعه من ذلك فإذا هجر وعزر كما فعل أمير المؤمنين عمر بن الخطاب رضي الله عنه بصَبِيْغِ بنِ عِسْل التميمي وكما كان المسلمون يفعلونه أو قتل كما قتل المسلمون الجعد بن درهم وغيلان القدري وغيرهما.

درء تعارض العقل والنقل ج ٧/ ص ١٧٣

ځينې بدعتيان غواړي چې خپل بدعت طرف دعوت وکړي، د دوئ منعه کول واجب دي، دغه کس به شړل کيږي او تعزير به ورته ورکول کيږي، لکه څنګه چې عمر رضي الله عنه صبيع بن عسل التميمي سره کړي و او مسلمانانو هم کول او يا به وژل کيږي لکه څنګه چې مسلمانانو جعد بن درهم او غيلان قدري وژلي و.

او داسې يو ملا چې د ربوبيت، الوهيت، اسماء وصفاتو او د حاکميت شرک داعي وي، داسې يو ملا چې لاسونه يې د بې ګناه مسلمانانو په وينو سره وي، داسې يو ملا چې د آی ايس آی په روزنتون کې روزل شوی او طالبانو مشرکينو غړی، رهبر او حامي وي، نو د دې وژل خو په طريق أولی فرض دي.

⍰په تاريخ د اسلام کې ډير داسې ملايان وژل شوي⍰

١.ابن النواحة دا د مسيلمة الكذاب په کسانو کې عالم و، توبه يې ويستلې وه، مجاهد هم و، خو بيا يو مجلس کې ناست و چې يو کس د مسيلمة الكذاب په اړه ښه خبره وکړه ده پرې رد ونه کړ نو ووژل شو.

ګوره کلمه وايي، مونځونه کوي ،حتی جهاد هم کوي، خو په دې خبره چې د مسيلمه الكذاب په اړه په شوې خبره يې فقط رد ونه کړ نو عبد الله بن مسعود او نورو صحابه و رضي الله عنهم وژلی دی.

امام ابو داود دا واقعه تفصيلي او امام بخاري معلق ذکر کړې ده. او سند يې صحيح دی.

٢.جعد بن درهم.

خالد بن عبد الله القسري د اختر په ورځ جعد بن درهم حلال کړ. البداية والنهاية لابن كثير.

٣.جهم بن صفوان.

البداية والنهاية ١٠ جزء کې حافظ ابن کثير وايي:

أُسِرَ الْجَهْمُ فَأُوقِفُ بَيْنَ يَدَيْ سَلْم بْنِ أَحْوَزَ فَأَمَرَ بِقَتْلِهِ، فَقَالَ: إن لي أَمانـاً من أبيك، فَقَالَ: مَا كَانَ لَهُ أَنْ يُؤَمِّنَكَ، وَلَوْ فَعَلَ مَا أَمَّنْتُكَ، وَلَوْ مَلأْتَ هَذِهِ الْمُلَاءَةَ كواكب، وأنزلت عيسى بن مَرْيَمَ، مَا نَجَوْتَ، وَاللَّهِ لَوْ كُنْتَ فِي بطني لشققت بطني حتى أقتلك. وأمر ابن ميسر فَقَتَلَهُ.

جهم اسير شو، د سلم بن احوز مخې ته ودرول شو، هغه يې د قتل حکم ورکړ، جهم ورته وويل: ستا پلار ما ته امن راکړی و، هغه وويل: زما پلار ته مناسب نه وه چې تا ته يې امن درکړی وی، او که هغه امن درکړی و، زه يې درته نه درکوم، که چيرې ته دا څادر د ستورو څخه ډک کړې، او عيسى عليه السلام راکوز کړې، نو هم نه خلاصيږې، قسم په الله که ته زما په خيټه کې وی، نو ما خپله خيټه شکوله او ته مې ترې راويستلی ددې لپاره چې تا ووژنم. ابن ميسره ته يې امر وکړو، او هغه وواژه.

بيا حافظ ابن کثير د سلم بن احوز په اړه ليکي: رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَزَاهُ عَنِ الْمُسْلِمِينَ خَيْرًا.

الله دې پرې رحم وکړي، او د ټولو مسلمانانو له طرفه دې ورته خير ورکړي.

۴.حسين بن منصور الحلاج.

۵.الفقيه عمارة.

او نور ډير زيات نمونه دي چې لوي لوي ملايان و، زاهدان او عبادت ګذاران و، خو غلطې عقيدې يې لرلې او دعوت يې ورته کاوه، هغوئ وژل شوي دي.

نو څکه د خليفة المسلمين لخوا امر هم شوې چې هغه ناکاره ملايان چې عوام خلک د حق نه اړوي دا په مهمو هدفونو کې وګرځوئ.

نو ورونو ! دا هغه خلک دي ،چې د جهنم داعيان دي، د باطل د ودريدو ستنې دي، د شرک خيمې دي، د دوئ له وجې بارانونه نه کيږي، عامه عذابونه رانازليږي.

تاسو د دې ملايانو په وژلو د الله عزوجل امر پرځای کړئ، په ولس رحم وکړئ، خلک د دوئ له شرکونو څخه وژغورئ، د موحدينو مخه خلاصه کړئ، د شرک د داسې څلو په رانړولو سره د الله د په ځان او زمکه د الله د رحمت د وريدو سبب شئ.

ددغه راز طاغوتي، درباري او مشرکو ملايانو له وژلو دې نور دغه راز د دربار په ونډه څرب شوي د طالب مشرکينو ملاتړي ملايان عبرت واخلي ، دوئ دې په دې ښه وپوهيږي چې د اسلامي دولت ښاري زمريان په هره سيمه کې باذن الله ستاسې تر ګريوانونو خپل فولادي پنجې در

رسولې شي، تاسې داسې فکر مه کوئ چې دا په ورکول شويو امريکايي اسلحو مسلح شوي درسره ګرځېدونکي په لسګونو ګيدړان به ګنې تاسې وژغورلې شي .
خه به دا وي چې د طاغوت له بندګۍ فقط د الله عزوجل بندګۍ ته راوګرځئ، ګنې مورږ مو په وژلو کې د هيچا له ملامتۍ ويره او خطر نه لرو ..

مسلمانانو ته مو دا پيغام دې چې د اسلامي دولت مجاهدين علماؤ په نوم کوم عملاء وژني نو دا د علماؤ په نومونو هغه ښاماران دي چې د يو څو ټنګو په بدل کې يې هم خپله اسلامي امت خپلې خيټې ته واچاوه او هم يې د کفري ښآمار په خوله کې ورکړې، تاسې د داسې خلکو حقيقت وپيژنئ، د دوئ په اړه بې طرفه تحقيق وکړئ او د دغه خلکو له څنګونو ځانونه لرې کړئ.

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ».

د کفارو
امامان ووژنئ!

قافله درومي د اقصا
د آزادۍ په تکل

قافله درومي د اقصا د آزادۍ په تکل
راځئ چې ټول ځو ددې سترې قافلې سره مل

لاره اوږده ده، ګرنګینه له اغزیو ډکه
هدف مو لوی دی قبلوو سترې ستومانه مزل

غورځو او پرځو، پورته کېږو بیا او لاره وهو
یو مسافر د تروږمۍ، ځان رسوو تر منزل

چې خپله ګل ځواني قربان کړي شریعت لپاره
دغه شهید دی، مېړنی دی، دی ریښتینی اتل

حیران وم، ناسته وه مورکۍ د خپل شهید ځوی سر ته
په ژړه غوني غږ یې ورو ورو تکبیرونه ویل

د شریعت شعار مو نه دی تش د خولې خبره
شکر دی شکر تطبیق کړی مو قرآن پل په پل

ځوانانو واورئ د اسیرې خور پیغام تاسې ته
کله راځئ، لاسونه، پښې مې ځنځیرو وخوړل

نړۍ د اسلامي خلافت
را ګرځېدو ته په تمه ده!

که د زړه په سترګو وګورئ نو د نړۍ نظام په ډېر بد بلکې د سقوط په حال کې دی.
له خود ساخته او وضعي قوانینو انسانان تر پوزې راغلي دي.
انساني ټولنه په اخلاقی لحاظ دومره نسکوره شوي چې د انسانیت په تاریخ کې سارى نه لري.
او ټول مخلوقات د بشر په بې باکه کړنو د خجالت اوښکې تویوي.

دا ټول مشکلات د الله عزوجل د دین څخه د لرېوالي په خاطر را منځته شول.
ځکه شیطاني او دجالي قوتونه نه غواړي چې انسانان د خپل رب په احکامو عمل وکړي، بلکې د دوی ارمان دی چې دوی هم مونږ سره یو ځاى د جهنم اهل وګرځي.

نو په دې خاطر د کفر او دجال مشران نه غواړي چې د نړۍ په یوه لویشت ځمکه هم د رب العالمین سپیڅلې قانون او شریعت نافذ شي.
او چېرته چې نافذ وه، لکه د اسلامي خلافت ټول ولایات باالخصوص عراق، شام، خراسان، سیناء، یمن وغیره....
نو هلته د کفر او شیطان لارویانو دومره ظلم، وحشت او بربریت وکړ، چې تیر تاریخ کې مثال نه لري.
نه یې کلي پرېښود او نه ښار، نه یې پخه ابادي روغه پرېښوده نه خامه، هم یې جومات وران کړ، او هم نور کورونه، نه په مشر رحم وشو نه په کشر خلاصه دا چې ژوندی زنده سر دوی ته ټارګیټ وه او ټول یې له یو مخې د فاسفورس جیټ، ډرون بې B1 او B2 طیارو په واسطه بمبار کړل.
او د هغه نظام او شریعت د ختمولو ناکامه هڅه یې وکړه د کوم نظام او شریعت د راتلو وعده چې الله عزوجل کړې ده.
دوی پدې وحشتونو د حق اواز ته نور هم انعکاس ورکړ،او ټوله نړۍ د الهي دین او شریعت غوښتونکي شوه، او جنګ د کفارو تر کورونو ور ورسیده والحمدلله على ذالک.
نو اوس له کفارو لار ورکه ده چې کوم ځای او کوم ښار کې د مجاهدینو مخه ونیسي.
که دوی د عراق لپاره لښکرې را غونډې کړې نو په شام کې پرې مجاهدین

حمله وکړي، که په شام کې احزاب را جمعه کړي، نو په سیناء کې ورته مجاهدین د یهودو او د هغوی د غلامو لښکرو څخه کوکارې وباسي، بیا که خراسان کې را غونډ شي او د مجاهدینو په خلاف ایتلاف جوړ کړي، نو هلته افریقایي زمریانو ترې پراخه سیمې نیولي وي، او د دوی ورونه عیسویان یې بې دریغه ور وژلي وي، همداسې یمن شرق اسیاء او نورې جبهې هم در قیاس کړئ.

نااا هیڅ ځای دوی د رحمن د لښکرو مخه نشي نیولای د الله په مدد.

قال الله تعالی:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ لِيَصُدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوٓا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ..

[سُورَةُ الأَنفَال : 36]

ژباړه: کومو خلکو چې د حق له منلو څخه انکار کړی دی، هغوی خپلې شتمنۍ د الله له لارې څخه د منع کولو لپاره لګوي او اوس به یې لا زیات لګوي. خو په پای کې به همدا هلې ځلې، د هغو لپاره د پښېمانتیا سبب وګرځي. بیا به هغوی مغلوب وي، بیا به دا کافران د جهنم لوري ته محاصره شوي ورشي.

راځم خپلې موضوع ته، دنیاوال د سیکولر لادینیت، دیموکراټ، جمهوري او نورو ورته کفري نظامونو څخه ډیر وکړیدل، او په لیدلو سترګو یې د دوی له لورې ظلم ستم او وحشتونه مشاهده کړل.

اوس که دا غیر شرعي او ظالم دولتونه د خپل ځان د ښه ثابتولو لپاره هر څومره کوښښ وکړي نو بیا هم انسانیت له دوی کرکه کوي.

او هیڅوک هم د دوی ظالمه وحشي او بد اخلاقه څیره نوره لیدل نه غواړي.

همدا وجه ده چې ټول انسانیت په عام ډول او اسلامي نړۍ په خاص ډول د قراني نظام او خلافت على منهاج نبوت راتلو ته په تمه دي.

تر څو دوی له روانو ناخوالو بچ کړي او د سکون او ډاډ خایسته ژوند ورنصیب کړي.

نور د مظلومو اهونه دومره ډیر شول چې حساب یې نه کیږي.

نور د وحشت په زندانونو کې هغه څه روان دي چې قلم یې د لیکلو تاب نه لري.

نن ورځ ظلم له اوج اوښتې.

د انساني کراماتو جنازې وځي، د عزتمندو ښځو عزتونه لېلامیږي.

نن د جهل تورې وریځې خورې دي.

نن ریښتني دروغژن او دروغژن ریښتني بلل کیږي.

نو ولې به خلک په عدل او انصاف د ولاړ اسلامي خلافت غوښتونکي نه وي؟

حتماً یې غواړي او که په ژبه څه نه وایي نو د حال په ژبه د دوی دا غوښتنې لا ډیر وخت مخکې شروع وې.

خو الحمدلله، چې رب العالمین په ټولو انسانانو دا ستر نعمت او احسان وکړ، چې دوی ته یې یو ځل بیا اسلامي خلافت ورکړ.

هغه خلافت کوم چې انسانان د خیر خواهۍ طرف ته رهنمایي کوي.

هغه خلافت چې د مظلومو مسلمانانو یواځینۍ اسره او تکیه ده ورته چې موجوده مشکلاتو یې بهر کړي.

هغه خلافت چې د مسلمانانو څخه د دوی غصب شوي ځمکې بیرته له کفارو را وګرځوي.

او هغه خلافت چې ټوله نړۍ په قراني نظام منوره کړي، او هر طرف امن، عدل او انصاف قایم کړي، او د موجوده دجالي او شیطاني لښکرو ټول شوم اهداف له خاورو سره خاورې کړي، ان شاءالله.

ته به وګورې ای سایله چې د حق په لارویانو د کفر بچې له هر لورې را تاو دي، او هجوم یې پرې راوړی تر څو دا مخلص مؤمنان د ځمکې واک تر لاسه نکړي، نو دوی به خپل ناکام کوښښونه کوي خو رب یې اخره کې نا مراده او ذلیله کوي، او ټوله ځمکه به خپل خاصو بندګانو ته ورکړي، ان شاءالله.

قال الله تعالی: يُرِيدُونَ لِيُطْفِـُٔوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَٰفِرُونَ. [سُورَةُ الصَّف : 8]

ژباړه: دوی د خولو په پوکیو سره د الله د رڼا مړه کول غواړي. او د الله فیصله دا ده چې هغه خپله رڼا بشپړه خوره کړي که د کافرانو دا هر څومره بده ایسي هم.

کفار او مرتدین به راجمعه شي او ټلوالې به جوړې کړي.

پیسې به مصرف کړي او ټول امکانات به په کار واچوي، د دې لپاره چې د الله عزوجل د لارې د مجاهدینو مخه ډب کړي، تر دې چې دا جنګ د همدوی کفارو په هلاکت را وڅرخي او بیا به په دوی هیڅ رحم ونشي، او د خپلو ټول جنایاتو درنه کَفاره به آداء کړي، ان شاءالله.

د مسلمة امت هغه مېړني لا ژوندي دي کوم چې هر وخت له رب څخه هغه بهتر او افضل شې غواړي، چې هغه سپیڅلې شهادت دی.

لکه چې یو حدیث کې دغه شان بیان شوی:

بزار له سعد بن وقاص رضی الله عنه څخه روایت کوي چې یو سړی

لمونځ ته راغې او نبي کريم صلی الله عليه وسلم مونږ ته د لمانځه امامت کاؤ.

کله چې صف ته نزدې شو نو ويې ويل: ای الله! ماته هغه بهتر او افضل شې راکړه چې خپلو صالحو بندګانو ته يې ورکوې.

کله چې نبي عليه السلام له لمانځه نه خلاص شو نو ويې فرمايل: اوس لږ وړاندې چا خبري وکړي؟

هغه ووېل يا رسول الله ما، رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: نو ستا اس به زخمي کيږي او ته به د الله په لاره کې شهيد کيږي.

کشف الاستار ۲/۲۸۱ ورجاله وثقات.

هو همدا د رب په مينه مست او ريښتني رجال به يو ځل بيا نړۍ په الهي نظام منوره کړي، بعون الله.

خو افسوس د هغه چا په حال چې له دين نه خبر نه دي، او دا مخلص مجاهدين په غلطو نومونو يادوي، صد افسوس د دوی په حال چې مجاهدين يې د فلاح او کاميابۍ لور ته را بولي خو دوی د غيرو خلکو په خولو دوی خوارج او د نورو پروژه بولي.

د کايناتو خالقه!

ته دې خلکو ته هدايت وکړه، څوک چې په غلطه لار درومي، يقيناً ته چې چاته هدايت وکړي بيا يې څوک نشي ګمراه کولی، او څوک چې ګمراه کړي بيا ورته بل څوک هدايت نشي کولی، اللهم امين.

ای خلکو!

د الله په خاطر خپل زړونه مو د دين له نوره ډک کړئ، چې په موجوده کفري دسيسو پوهه شئ، بس کړئ، نور د بې دينو خلکو تقليد ځکه دوی مو جهنم په لور بيايي.

د خپل نړيوال اسلامي خلافت غيږ ته پناه راوړئ تر څو د دجال له لښکرو سره جهادونه وکړئ او د دوی له شره بچ شئ، ان شاءالله.

دين ته مخه کړئ، له عقل مو کار واخلئ او په هسې چټې افواهاتو د الله عزوجل د لارې مجاهدين غلط مه يادوئ.

همدا مجاهدين د محمد مهدي عليه السلام هغه لښکر دی چې د دجال لښکرو ته به ماتې ورکوي او ځمکه به د دوی له شره پاکه وي، ان شاءالله.

وما علينا الا البلاغ المبين.

د خراسان پر افق درې ځليدونکي ستوري

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه ومن والاه، أما بعد:

د کوچني اختر څو ورځې تيرې وې، چې الله عزوجل رابانديې ستره پيرزوينه وکړه، او د اسلامي دولت تمکين ته يې د هجرت توفيق راکړ، په يو سخته لار د کوټ سيمې ته ورسيدو، هرې خوا ته ډلې، ډلې ګلالي مجاهدينو غوړې څنې اړولې ، راړولې، او لر ،بر د دښمن په لټه کې ګرځېدل، مخلص (سپرغی) به د دښمن په تعقيب کې په يو لور روان و، شاهين به بلې خوا په مرتدينو غزا جوړه کړې وه، تور ابو بکر، سهيل او ذو الفقار به هم د ملګرو په شمول د کوټ په کليو ګرځيدل، راګرځيدل، اورکزي مجاهدين هم په موټر سايکلو ښکته پورته ګرځيدل، او د مجاهدينو له موټرونو به هر چرته په سلګونو ماشومان راتاو وو، ، د مجاهدينو سره يې مينه تر دې حده وه چې د دوی له لاسونو او سرونو به يې تور عقابي بيرغ په زور کش کاوه، چې کاکا دا مونږ ته راکړه، تاسې ځان ته نور جوړ کړئ. د کوټ په اکثرو مساجدو کې د اسلامي خلافت ديوان الدعوة د علماؤ لخوا د عامه خلکو پوهاوي په پار د عقيدې، ضروري احکامو او مهمو واجباتو درسونو لړۍ روانه وه، مدارس او مکاتب آباد و، خدمت عامه او د طب بخشونه هم خورا فعال و، قضاء، حسبې او د امنيت مراکز هم ودان و، د مجاهدينو د پيرې، ګزمې او خط ساتلو نظم هم فوق العاده و، د خلافت مجاهدينو خپل رعيت سره بې کچه مينه کوله، اسلامي شريعت قايم و، هرې خوا ته امن، داد، سکون، ورورګلوي، مينه او الفت و. هر عام او خاص په خوله مسکا او خوشحالي وه.

يوه ورځ د ملګرو سره د ښوي اوني يخ سيوري ته ناست و، چې ګورو مولوي صيب مسلم کنړي ځان سره يو بل د سپينو جامو عالم هم زمونږ مجلس ته راوست، دا څيره زما لپاره نآشنا وه، کله مې نه وه ليدلې، د تعارف پرمهال مسلم مولوي صيب وويل چې دا شيخ ضياء الحق کنړی نوميږي، ضروري تعارف يې وکړ، بيا يې وويل چې شيخ صيب د خراسان والي حافظ سعيد خان سره بيعت لپاره راغلی و او اوس خپل اهل راوستلو په پار لاندې کېوزي، ترڅو د هجرت ستره فريضه ادا کړي.

چې بيا دغه عالم د شيخ ابو عمر په نوم وځليد چې د خراسان غږ مجلې تېرې ګڼه کې مو دده سيرت ولوست، څو ورځې چې تيرې شوې، مونږ همدې کوټ کې وو، چې سعد أمارتي د يو څو ملګرو په ملتيا هجرت راوکړ، او هغه هم زمونږ ميلمه شو، هغه راسره دوه ،درې خوږې ورځې تيرې کړې، کوټ يې ډير خوښ شو، د کوټ خوږ شاوخوا سيمې يې وکتلې، د لا پرمختګ لپاره مجاهدينو سره يې خپلې تجربې هم شريکې کړې، او بله ورځ مامند ته وخوځيد، مونږ هم د سعد أمارتي په ملتيا مامند ته پورته شو، دا نو مامند ته زمونږ لمړی سفر و. هلته مو مجاهدينو سره ليدنې کتنې وکړې، او د سينزلې په يو مرکز کې د تاسيسي تربيتي دورې لپاره منتظر شو، يوه ورځ ددغه مرکز په برنډه کې ناست وم، چې مخامخ لويې دروازې څخه يو څو ملګري رادننه شول، چې تر ټولو مخکې يې دنګ ځوان و، په تن يې تورو جامو او په سر يې تور پټکي نوراني سپين مخ ته لا ښکلا او ړنا وربښلې وه، زما سترګې هم دغه ځوان کې خښې شوې او هڅه مې کوله چې دا څوک دی ؟

دغه وخت نوموړی زما په طرف ډير رانږدې شوی و، نو ناڅاپه مې متحير ذهن ادراک شروع کړ، چې دا خو شيخ جلال الدين دی، هغه څيره چې زما لپاره نهايت آشنا وه، د يو بدن دوه غړي و ، خو په دغه لباس کې مې ونه پيژانده، ځکه چې په ټول عمر مې پدې لباس نه و کتلی، د ورکوټوالي راهيسې مې شيخ صيب په سپينو جامو، سپينو او سرو دسمالونو او تور پټکي پرته په نورو کاليو کې نه و ليدلی!

خو سمدستي مې ورمنډه کړه، او ورغاړې وتم، هغه هم په غيږ کې جوخت ونيولم، دا نو هغه حالت و چې له بيان څخه بهر و. بيا مو شيخ صيب سره راغليو نورو ميلمنو سره سترې مه شي وکړه، شيخ طاهر باجوړي (سلمان خراساني) او داسې نور ملګري ورسره وو. بيخي مو په شيخ صيب سترګې نه مريدې.

دلته مو تر مازيګره خوږ مجلس وکړ، مازيګر شيخ صيب ويل چې فلاني مرکز کې مو بيان دی، مونږ هم ورسره لاړو، ډيری مجاهدين راټول ول، شيخ صيب ماښام لمونځ ورکړ، په سجده کې يې زيات وژړل، رب العالمين ته يې په مونځ کې عاجزي وکړه او بيا يې زيات مؤثر او زړه راښکونکی بيان وکړ، د ملګرو سترګې لمدې شوې او ايمانونه يې تازه شول.

د بيان څخه وروسته شيخ صيب سره د ارهابي مولوي مرکز په لور روان شو، چې کله مرکز ته ورننوتلو ګورو چې د خراسان والي حافظ سعيد خان ناست دی، څنګ کې ورسره سعد أمارتي هم ناست و ، مخامخ کټ کې ورسره سيف الاسلام مولوي صيب ناست و، ماښام تياره وه، نو حافظ صيب متوجه شو، چې دا راتلونکی کس څوک دی ؟

چې کله شيخ صيب ورنږدې شو، نو حافظ صيب له خندا شين شو او ورته يې وويل: شيخ صيب زه خو حيران شوم چې دا کس څوک دی، ځکه چې بيخي لباس دې بدل کړی دی، تختو کې چې مونږ تاسې څو شپې وکړې نو ستاسي لباس هماغه د ښار سپينې جامې او سپين دسمال و، شيخ صيب هم په خندا شو او ورته يې وويل چې دا جامې راته محمدي قاري صيب رابدلې کړې ، چې شيخ صيب دې آسمان څکو غرونو او شنو درو کې دا تور کالي واغونده او دا خر څرمنې بوټان په پښو کړه . تر دغه دمه شيخ صيب او سعد امارتي هم ستړې مه شي نه وه کړې ، نو يو بل سره يې ښه کلک روغبړ وکړ او سيف الاسلام مولوي صيب خو هسې هم د شيخ صيب ګاونډي و، بيا دلته مجلس وشو،دماخستن د لمانځه امامت حافظ صيب وکړ، زمونږ هم حافظ صيب سره دا لمړی ملاقات و، شيخ صيب ورته زمونږ تعارف هم وکړ، بيا مو ورسره بيعت تازه کړ. دلته د پيښې سيمې ځينو زيارتونو او غير شرعي قبرونو په اړه لازمې مشورې وشوې، او بيا ناوخته سره ټول خواره شول تقبلهم الله.

شيخ جلال الدين د سهار هغه ځليدونکی ستوری و ، چې د خراسان پر افق د لږ وخت لپاره راوخوت ،د شپې په تيارو کې يې ډيرو لار ورکو ته د سهار رڼا ورکړه ، د يو روڼ سهار د راتلو زيری يې په لر بر خواره کړل او بيا د سبا په راختلو د خراسان له لمن څخه ولويد ، خو دده په پل روانه قافله له همغه وخته له سختو ګرځونو او پيچومو تيريږي او د خپل منزل په لور لار لنډوي ، شيخ جلال الدين څوک و او څنګه يې د اسلامي دولت تمکين ته هجرت وکړ او څنګه سره له نورو دوه ورونو يې ګلورينې ځوانی د الله عزوجل د نظام د قيام په لاره کې قربان کړې راځئ په دې ليکنه کې يې راسره ولولئ .

د شيخ صيب نوم او نسب:

د شيخ صيب خپل نوم ابو عبد الله جلال الدين و، پلار نوم يې حکيم سيد او نيکه يې نور علي خان بن معتبر خان بن شاه خان بن موسی خان و، چې اصلاً د کنړ ولايت د مانوګي والسوالۍ د ننګلام د کلي اوسيدونکي و.

د شيخ صيب کورنۍ پيژندنه:

د شيخ صيب والد او نيکه د شوروي خلاف مختلفو محاذونو کې برخه اخيستې وه، کله چې د دوی کلی ننګلام د شوروي درنده ګانو لخوا په بشپړ ډول وسوځېد نو د نورو خلکو په څېر دوی هم کلي پريښودو ته اړ شول او د بمبارونو په سيورو کې د هجرت په پار ووځې ، ورځې د ولږو او تندو په حالت کې د

غرونو اوږده مزلونه ترسره کړل، تر دې چې باجوړ ته ورسېدل، هلته يې څو ورځې تيرې کړې او بيا د صوابي ولسوالۍ تربيلي په نوم سيمه کې يې سکونت اختيار کړ، چې دوه کاله پس ورته الله عزوجل مشر ځوی ورکړ، او د جهاد د ډېرې مينې له امله يې پرې د مجاهد نوم کيښود، چې وروسته د شيخ مجاهد محمدي په نوم وځليد، بيا شيخ صيب جلال الدين يې ځلورم ځوی و، چې د ولادت نيټه يې د ۱۴۱۲ هـ ق کال سره سمون خوري.

د شيخ صيب علمي ژوند:

شيخ صيب ابتدايي زده کړې د خپل والد صيب او د کلي ملايانو او استاذانو څخه وکړې، خو لږه موده وروسته د شيخ صيب والد د غريبۍ له امله بل ولايت ته مسافرۍ ته اړ شو او هماغه وه چې کور يې هم همغه ځای ته يوړ، شيخ صيب دغه ځای کې په ۱۱ مياشتو کې د قرآن کريم حفظ وکړ، الله عزوجل ورته نآشنا قوي حافظه ورکړې وه. او ډېر خوږ غږ يې درلود، د حفظ څخه وروسته د فيصل آباد مشهورې مدرسې [ستيانه بنګله] څخه يې علم حاصلول پيل کړل، چې په ټوله مدرسه کې يې لمړی نمره وګټله او سعودي څخه راغليو ميلمنو په لاس ورته انعامات ورکړل شول.

بيا شيخ صيب نورو زده کړو لپاره پيښور ته راغی، او دلته يې د پيښور يوې مشهورې مدرسې څخه د مختلفو فنونو په شمول د احاديثو او تفسير علم ترلاسه کړ، او د لته يې هم د فراغت په وخت لمړی مقام وګاټه او ممتاز سند يې ترلاسه کړ.

د فراغت سره سم د پيښور په يوې مشهورې مدرسه کې مدرس مقرر شو، چې د احاديثو او فنونو اکثر کتابونه يې تدريس کړل، لکه صحيح البخاري، صحيح مسلم، سنن نسائي، مشکاة، بلوغ المرام، رياض الصالحين، نخبة الفکر، القصيدة النونية، الفية ابن مالک، الکافيه، أصول الشاشي، المقامات الحريرية، هداية النحو، علم الصيغه او داسې نور.

د قرآن کريم په تفسير کې هم ورته

رب العالمين نآشنا ملکه ورکړې وه، او هر کال شعبان او رمضان کې به يې تفسير دوره کوله، چې سلګونو شاګردان به ورته حاضريدل. ددې سره ،سره شيخ صيب په يو مشهور جامع مسجد کې خطابت هم درلود، چې خطبې ته به يې د لرې پرتو سيمو څخه خلک راتلل.

د علم الدرايه او علم الروايه سربيره شيخ صيب ته الله تعالی د حق په دفاع کې باطل پرستو سره د مناظرو نآشنا کمال ورنصيب کړی و ،د فرق ضاله په رد کې يې تخصص درلود ددې هرڅه سره ، سره د عربي ژبې پياوړی شاعر هم و، چې ځينې قصائد او آثار يې ديني مجلو کې چاپ شوي هم دي.

د شيخ صيب علمي آثار:

د شيخ صيب د احاديثو او فنونو غريزي سلسلې مشهورې دي، چې د علم طالبان پرې خپله تنده ماتوي ، د شيخ صيب سفرونه، درسونه او مصروفيات زيات و، نو ځکه ليکلي آثار يې کم دي، يو بل عمده علت يې دا دی چې شيخ صيب ډېر کم عمرۍ کې د شهادت په مرتبه فائز شو (ان شاء الله) نو ځکه يې هم ليکلي آثار کم دي، په ۲۰۱۰ ميلادي کال کې يې فراغت وشو او اووه کاله پس شهيد شو خو بيا هم ځينې رسائل يې دا دي:

۱.الرسالة المنصورة في اثبات الخلافة الموعودة.

دا په عربي ژبه کې ده، خو متاسفانه چې لا هم غير مطبوع پاتې ده.

۲.أسباب النصرة والهزيمة.

پښتو ژبه کې يې د ځينو مجاهدينو په غوښتنه دا رساله ليکلې وه.

۳.رحمة الباري، پښتو کې مطبوع ده.

۴.الفرقان في بيان أن الکتاب والسنة وافيان. پښتو کې مطبوع ده.

۵.الاستدراک المتين على الفتح المبين.

دا اصول حديثو کې د يو عالم په کتاب استدراک دی او عربي ژبه کې مخطوطه ده.

۶.الانتصار على ما تضمنه نبديد الکوثري من العثار.

دا هم په عربي ژبه کې علمي رساله ده، او لا تر اوسه هم مخطوطه ده.

او داسې نور د مسائلو تحقيقات يې

وخت په وخت نشر شوي دي.

د بياناتو، مناظرو او محاضرو په پايله کې يې ډېرى خلکو ته الله عزوجل د توحيد عقيده ورنصيب کړې ده.

شيخ صيب ذاتي صفات:

د شيخ صيب د ژوند دا باب هم ډېر پراخه دی، خو لنډ به داسې ووايو چې ډېر د ساده خوي مالک، حليم، خوش مزاجه او د نرم زړه خاوند و، هيڅکله يې له چا څخه شخصي انتقام نه دی اخيستی، تواضع، انابت، کتاب سنت بانديې سخت غيرت کونکی او د مسلمانانو په درد خفه کيدونکی انسان و او رب العالمين ورته دا صفت ورکړی و ، چې ډېر سست خلک به يې هم په حرکت راوستل او د اسلام په نفع به يې يو فعاليت په لور سوق کول، انسان ته به يې حوصله ورکوله، د ملګرو او شاګردانو په پرمختګ به بې حده خوشحالېده.

مُربيٌ انسان و، په خپلو محنتونو يې زيات خلک روزلي و، دغه رنګ ټولو اقرباؤ سره به يې خپلولي پالله او د نرۍ څخه سترګې پټولو پورې ترې مومنان او موحدين هيڅوک خفه نه و، او د الله دښمنان ترې خوشحاله نه و، حق ګوئي يې لوی صفت و، چې په هر شرک او مشرک، ردت او مرتد، بدعت او مبتدع يې رد کړی دی، حق يې بيان کړی دی، ولو که پدې لار کې ګواښل شوی و، ډارول شوی و، ځينو صوفيانو او مشرکانو لخوا وهل شوی هم و، حتی د مرګ پلانونه يې جوړ شوي وو، خو په الله عزوجل يې کلک توکل و او د حق په باب يې د بندګانو لحاظ نه پيژانده.

د شرک الحاکمية مسئله يې ښه په ډاګه بيانه کړې وه، د روافضو په خلاف يې د پيښور په مشهورو جامعاتو کې محاضرات وړاندې کړي و، شرکي نظامونو ته وټونو ورکولو په پار يې قناعت بخش درسونه کول او د وټونو په وخت به يې عوامو او خواصو ته ددې فتنې څخه د ځان ژغورلو کلکه توصيه کوله، د جهاد فرضيت فتوه يې هم ښکاره ورکوله، د ګستاخ رسول په اړه د سر پرې کولو حکم يې د منبر په سر بيانوو، لنډه دا چې د هر باطل په وړاندې يې خپل منبر څخه غږ پورته کړی و.

د شيخ صيب جهادي ژوند:

زده کړو پرمهال شيخ صيب د جهاد سره رغبت پيدا شو، او د فرصت پيدا کيدو په صورت کې به يې جهاد ته مخه کوله، افغانستان او پاکستان دواړو کې يې تر يو حده

جهاد کړي، د کنړ مختلفو سیمو لکه څوکۍ، دیوګل، وټپور، ځانګار وغیره سیمو کې د مخلصو مجاهدینو سره یو ځای په سنګرونو کې له خلافت له ظهور څخه مخکې پاتې شوی چې د ډیرې جګړو په لړ کې یې د امریکایي درنده ګانو په بیزونو د مجاهدینو په ترسره شویو عملیاتو کې یې فعاله ونډه اخیستې وه، د پاکستان مرتد حکومت پرضد جنګیدونکي مجاهدین یې هم منظم او منسجم کول، په شرعي اړخ کې یې د هغوئ همکاري کوله او د هغوئ د مفتي حیثیت یې درلود، د القاعدې د هغه وخت ځینې مهاجر مفتیان یې شاګردان ول، د هغوی یې هم علمي او عملي روزنه کوله.

د روس او تونس مهاجرو مجاهدینو سره یې کلکې اړیکې وې، او پاکستان کې د مجاهدینو اسلحې وغیره به یې هم ساتلې، دغه رنګ خپله یې هم ښاري تربیت تر یو حده کړې و خو د مشکلاتو له امله یې لا پای ته نه و رسولې.

لکه څنګه چې پیښور کې شیخ صیب یو مطرح علمي او جهادي شخصیت و، ځکه استخباراتو پرې ډول هڅې وکړې، چې په خپله نفع یې استعمال کړي. په دې لړ کې یې شیخ صیب ته مختلف نوعه وړاندیزونه وکړل، د مال، دولت، چوکۍ، منصب، نکاحونو، موټرونو، کورونو، الغرض زیات مادیات یې ورته مخې ته کړل خو الله عزوجل په خپل فضل له دغه دسیسو او توطیو څخه وژغوره، ډیرو جاهلانو او متجاهلانو ورته د استخباراتي شبکو په لمسون د خپل تنظیم، ګوند او ډلې جوړولو مشورې هم ورکړې خو شیخ صیب ورته تل منفي ځواب وایه.

د اسلامي خلافت سره بیعت:

کله چې د خراسان په ځمکه امارت د اسلام ماتونکو کړنو په ډنډ ورګډ شو، او تر سره په کې ور ډوب شو، نو شیخ صیب هم له طالبانو څخه ناهیلی شو او د عراق او شام مثبت بدلونونو ته زیات هیله مند و، خو دا یې په ګمان کې هم نه و چې د اسلامي دولت وړانګې به د خراسان او هند تر سیمو هم راورسیږي. نو ځکه یې عراق او شام ته د هجرت په اړه خپله هم تصمیم درلود او د راز ملګرو ته یې هم د هجرت لپاره د چمتوالي توصیه کوله خو د رب لوئي احسان و، چې خراسان یې هم ددغه نعمت څخه برخمن کړ، چې د الله ددین د نفاذ په پار جنګیدونکو مجاهدینو ته یې سپیڅلی ډګر او مبارک سنګر پرانیست، او د شیخ

صیب مزل هم رالنډ شو چې خوشحالي یې له حده زیاته وه او د رب حمدونه یې ادا کول.

ابتدآء د شیخ صیب تعلق او رابطه د خراسان ولایت نائب عبد الرؤوف خادم تقبله الله دملګرو سره وه، او د هغوئ په غوښتنه یې ورته یوه ارزښتناکه رساله هم ولیږله چې په قیمتي نصائحو او مهمو لارښودنو مشتمله وه.

چې لږه موده وروسته ورته د خراسان والي حافظ سعید خان غږیز پیغام راغی، شیخ صیب ته یې دعوت ورکړی و، چې عراق او شام ته د هجرت اراده ترک کړي، او خراسان ته هجرت وکړي، ځکه دلته ورته ضرورت زیات دی، نو هماغه وه چې شیخ صیب هم تیاری شروع کړ او دا هغه وخت و چې د پاکستان استخباراتو هم نور زړه راتنګ شوی و او یوه شپه د شیخ صیب کور ته راغلي و، خو الله عزوجل ترې وساته او په خفیه ترتیب سره افغانستان ته راغی، دلته سېمه ایزو علماؤ او ولس یې تود هرکلی وکړ، او په ویاړ یې ځای، ځای جلسې منعقد شوې، په مختلفو رادیوګانو کې یې برنامې مقرر شوې، د تدریس لپاره ورته د ننګرهار او کنړ مشهورو مدارسو وړاندیزونه وکړل، خو د شیخ صیب اراده بدله وه، او د لږ ځنډ څخه وروسته یې د لوی الله په مرسته هجرت وکړ.

د اسلامي خلافت په تمکین کې ژوند:

کله چې شیخ صیب د دار الاسلام پیښې سیمې ته راورسید، الله عزوجل ته یې د حمد سجده وکړه، او سخت د خوشحالۍ احساس یې کاوه، شیخ عبد الحسیب یې لا له مخه هرکلي ته راغلی و، ابتداء د شیخ صیب اراده دا وه چې بیعت کوم بیا بیرته لاندې کېوزم او د اهل سره به هجرت وکړم، خو په لار کې یې د هجرت اراده وکړه، شیخ عبد الحسیب تقبله الله ویل چې په لار کې مې دعاګانې کولې چې ربه ته د شیخ صیب زړه هجرت ته مایله کړه، خو کله چې ملګرو یې خبر کړ چې د هجرت په نیت راغلی، نو سخت خوشحاله شو د شیخ عبد الحسیب په ملتیا تختو ته د حافظ سعید خان خواته ورغلل، حافظ صیب یې هم تود هرکلی وکړ، او څلور شپې یې ورسره یوځای وکړې، په تختو کې شیخ صیب د خلافت په تایید د (الخلافة الموعودة) په نوم ۵۰ دقیقې لړی ویډیویی بیان وکړ، او برملا یې د پاکستان استخباراتو، افغانستان حکومت او د دوئ بادارانو امریکایانو په خلاف مسلمانان جهاد ته راوبلل، د جهاد د تجدید غږ یې پورته کړ، چې له مرکز څخه رسمي نشر شو. بیا حافظ صیب ورته وویل چې د تمکین په ټولو سیمو یوه دوره ووهه، چې ټول مجاهدین تشویق شي، هماغه وو، چې شیخ صیب خپل سفر پیل کړ، د عد الخیلو څخه رانیولی، پیښې، مامند، کوټ، ګورګورۍ پورې لاړ. بیا یې باندر او نازیانو ته اراده وه ،خو ژوند ورسره وفا ونه کړه.

کله چې شیخ صیب له تختو څخه راکوز شو نو د مجاهدینو هر مرکز ته یې سر ورښکاره کاوه او مشرانو ملګرو سره یې ملاقاتونه کول، چې ددغه جملې څخه یو شیخ منصور و، چې واقعه یې ډیره جالبه ده، شیخ منصور چې په شدت سره یې د شیخ جلال الدین انتظار کاوه، کله چې شیخ صیب د هغه کور سورکمر مامند ته ورغی، نو شیخ منصور ورته ښه میلمستیا وکړه. په مجلس کې شیخ منصور ته شیخ جلال الدین وویل چې شیخ صیب ما پیژنې ؟ هغه ورته وویل: ولې دې نه پیژنم، ما خو ستا زیاتې مناظرې کتلي دي، خپل د سعودي ژوند پرمهال مې ستا بیانات او درسونه تعقیب کړي دي، الحمد لله یو حق پرسته شیخ یې! شیخ جلال الدین ورته په خندا شو، وایي شیخ صیب ودې نه پیژندلم ! هغه هم حیران شو، چې د شیخ هدف څه دی ؟

شیخ جلال الدین ورته کیسه شروع کړه، چې شیخ صیب ستا یاد شي چې ته د پیښور فلانۍ مشهورې مدرسې ته روان وې، او له تا څخه یو بل کس هم ددغه مدرسې ادرس وغوښت، تا له ځان سره کړ، او بیا پدغه مدرسه کې داخلې بندې شوې وې، هغه کس خفه او پریشانه ناست و، بیا ورته تا داخله واخیسته. او د سعودي څخه راګرځېدو پرمهال به وخت نا وخت مدرسې ته راتللی او د هغه هلک پوښتنه به دې کوله، هغه ماشوم دې یادیږي ؟

اوس د شیخ منصور ذهن کار وکړ، وایي هو والله ما خو دغه مدرسه کې جلال الدین په نوم ماشوم داخل کړی و، اوس هم راته ښه یاد دي، خو زما څه فکر و چې هغه جلال الدین به ته یې، څه ته هماغه جلال الدین یې ؟ شیخ صیب ورته ویل هو هغه زه وم چې د دغه مدرسې داخلې وخت تیر و، ماته یې داخله نه راکوله ،خو تا زما سفارش وکړ، او ستا د لحاظه یې ماته داخله راکړه، دغه وخت نو شیخ منصور باندې خوشحالۍ له امله یو نآشنا کیفیت طاري شو، چې د لیکلو څخه بهر دی.. او زیات حمدونه یې ادا کړل چې زما د لاس نیالګي نن میوه نیولې ده او له سیوري یې ډیری عالمونه استفاده کوي.

د جهادي دورې په سلسله کې

چې کله کوټ ته لاړ، نو مخلص (سپرغی) ورسره ځان لازم کړ او شیخ ته یې ویل چې ما ځان سره د لارې ملګری کړه، سره ددې چې دغه وخت هغه د بټي کوټ مسؤول ټاکل شوی و، خو ویل یې چې زه حافظ صیب ته وایم چې ما د بټي کوټ مسؤول په ځای د شیخ جلال الدین محافظ وټاکي، خو بیا ورته شیخ صیب قناعت ورکړ او په خفه زړه رخصت شو. ددې څخه وروسته شیخ صیب هسکې مېنې ته لاړ، هلته د نورو مجاهدینو ترڅنګ عمر کاروان د زیاتې مینې او خلوص اظهار وکړ او له بیاناتو یې استفاده وکړه. په تمکین کې لر بر د هر کور، هر موټر، هر مسجد او حتی هر مجاهد په ایم پي تریانو کې د شیخ صیب بیانات اچولي وو، او هر خوا د همدې بیاناتو غږونه اورېدل کېدل.

د تمکین ټولو مجاهدینو شیخ صیب سره له حده زیاته مینه کوله، تقریبا شل کسه مشرانو مجاهدینو حافظ صیب ته دا وړاندیز کړی و، چې مونږ شیخ صیب سره محافظین او خادمین وټاکه، خو حافظ صیب ورته د سلمان خراساني په شمول پنځه تکړه ملګري ورکړي وو، چې هره لحه به ورسره یوځای وو.

شیخ صیب پدغه ټولو سیمو کې مجاهدین قتال او د طالبانو خلاف جګړې ته راوبلل، هغه خلک چې د طالبانو په ارتداد کې یې شک کوو، د شیخ د وضاحت او مدللې څېړنې وروسته د هغوی شکوک هم د منځه لاړل، او بیخي هر مجاهد استشهاد او انغماس ته تیار شو. د دار الکفر څخه خواصو او عوامو د شیخ صیب دعوت ته لبیک وویلو، او د هجرتونو دوامداره لړۍ شروع شوه. او د خلافت په لیکو کې د شیخ صیب لسګونو شاګردانو قرباني ورکړه او ځېنې لا هم ددې مبارک صف لارویان دي. ثبتهم الله على الحق.

کله چې شیخ صیب د تمکین له یو طرف دورې څخه راوګرځېد نو حافظ صیب عالي شورى ته وغوښت، او هلته یې د المکتب الشرعي مسؤول وټاکه، چې هغه وخت ددرې اداراتو څخه عبارت و، دعوت، حسبه او شرطه. شیخ صیب شپه او ورځ کوشش وکړ چې دعوت او د منکراتو مخنیوي په پار مؤثر او چټک اقدامات ترسره کړي، د اداراتو نظم یې راجوړ کړ، هرې سیمې ته یې د ادارې ملګري ولیږل، د نازیانو څخه ګورګورۍ پورې یې خپل ملګري خواره کړل او لازمې سپاربښتنې یې ورته وکړې، د پیښې او لته بند په شمول په ټولو سیمو کې یې د

زیارتونو په هکله د ورانولو فرمان صادر کړ، او خپله یې عملا نظارت کاوه.

ددې سره د مجاهدینو خطونو او سنګرونو ته یې دوامداره تګ راتګ درلود، او د عدلخیلو بیز په جنګ کې یې خپله شرکت وکړ، او دا غزوه یې د مفتاح الخیر په نوم ونوموله، او د معرکې په دوران کې یې مسلمانانو ته او خلیفة المسلمین أبو بکر البغدادي ته په عربي ژبه جامع کلمات وړاندې کړل.

بیا د امریکایانو او افغاني مرتدینو قوې سره په دویمه او دریمه ورځ جنګ کې هم شامل شو، چې دغه جنګ کې شیخ عبد الحسیب او سیف الاسلام مولوي صیب پشمول اکثر مشران زخمیان شوي وو، شیخ صیب د حافظ سعید خان په ملتیا د جنګ په شیبو کې په ټولو سنګرونو وګرځېد، مجاهدینو ته یې ډاډ ورکړ، مجاهدینو هم چې کله حافظ صیب او شیخ صیب په سنګرونو کې ولیدل نو حوصلې یې بیخي لوړې شوی، چې بیا یې داسې د شجاعت ډکې کارنامې وکړې چې انسان یې له تصور څخه عاجزه دی. یو مجاهد چې راکټ چي و، د پوستې څخه راروان ټانک یې هدف ګرځاوه چې پدې کې راکټ مرمۍ پوچه شوه، خو ددغه مجاهد زړه کې د غره په اندازه ایمان و، چې را روان ټانک یې په تش راکټ لانچر باندې وواهه، خو ټانک په تیښته بریالی شو. او پوسته یې دغه مجاهدینو ته پرېښوده.

شیخ صیب په تمکین کې یواځې درې میاشتې تیرې کړې وې خو د الله په مرسته یې دومره کارونه وکړل چې عام خلک یې په کلونو کې نشي کولای. ذلك فضل الله يؤتيه من يشآء.

خلاصه دا چې شیخ صیب په تمکین کې د یو مفتي، قاضي، سنګري مجاهد، محتسب، داعي، معلم، مدرب او یو خه رهبر حیثیت درلود. تقبله الله.

د شیخ مجاهد محمدي هجرت:

د شیخ صیب مشر ورور شیخ مجاهد محمدي نومېده، چې یو پیاوړی او جید شیخ و، د علم، مضبوطې حافظې، خایسته اخلاقو، تواضع، حیاء، شجاعت او د ظاهري حسن مجمع وه، لمړۍ زده کړې یې په پیښور کې له عرب استاذانو څخه کړې وې، بیا کراچۍ مشهورې مدرسې جامعه أبي بکر ته لاړ او دفراغت سند یې د ګوجرانوالې مشهورې مدرسې محمدیې څخه ترلاسه کړی و. د فراغت څخه وروسته د پاکستان په مختلفو مهمو ښارونو کې یې درس تدریس او خطابت کړی دی، الله عزوجل ورته عربیت او خطابت فن کې خاص مهارت ورښلی و، تر دې

چې پنجاب طرف به ورته خطیب الاسلام لقب ورکول کیده. د ملګرو د مدیریت ښه وړتیا یې درلوده، د

کلک عزم او مضبوط جسم خاوند و. جهاد سره یې بې کچه مینه درلوده. د امریکایي اشغال پر وړاندې یې کلکه مبارزه کړې ده، د کنړ او ننګرهار مختلفو محاذونو ته حاضر شوی او ډیری سټړیاوې یې ګاللي، او د ځېنو محاذونو رهبري یې هم کړې. د پاکستان حکومت پرضد مبارزې ته یې زیات خلک چمتو کړي و، څو ځل پرې استخباراتو چاپه وهلې خو الله عزوجل ترې ژغورلی، په مختلفو ساحو کې ممنوع الدخول اعلان شوی و، د اسلامي خلافت سرګرم داعي و، او د شیخ جلال الدین هجرت پر وخت یې غوښتل چې له شیخ صیب سره یوځای هجرت وکړي، خو هغه له ځان څخه وروسته پاتې کړ، چې وروسته به راشي.

هماغه وه چې شیخ صیب پسې دوه میاشتې وروسته یې د خپل اهل وعیال سره هجرت وکړ، او د ژوند یواځنی هدف چې هجرت و، الله عزوجل پوره کړ، تمکین ته د شپې پرمهال راورسېد، بیخي نابلده و خو لار کې ورسره شیخ ابو عمر مخ شوی و، او خپل کور ته یې بوتلی و، هلته یې ورته ښه اکرام کړی و او سهار ناوخته یې بیا رخصت کړی و.

ورځ دوه وروسته شیخ مجاهد محمدي، د شیخ جلال الدین، شیخ سلمان خراساني او سیف الاسلام مولوي صیب سره په ګډه حافظ سعید خان ته ورغلل، هلته یې ورسره لاس په لاس بیعت وکړ. حافظ صیب ورته سپاربښتنه وکړه چې کور دې برابر کړه، چې د اسلامي نظام خدمت ته جوګه شې.

د شیخینو شهادت:

د شیخ صیب جلال الدین د هجرت

دریمه میاشت شروع وه، او د شیخ مجاهد محمدي د هجرت لسمه ورځ وه، د ۱۴۳۶ قمري کال د محرم الحرام لمړی نیټه وه، د معسکر مسؤول بلال استاذ لخوا ورسره اړیکه ونیول شوه چې تربیتي دوره فارغیږي او تاسې یې اختتامي مجلس ته راشئ، بلال استاذ ورته په مخابره کې شفر ورکولو سره د مامند خروه سیمه یاده کړې وه، خو شیخ صیب شفر کې خطا شوی و او هغه خیال دا و چې استاذ د مامند لته بند انتظار ګاه یادوي. دواړه شیخان د زید، اسامه او نورخان ډرایور سره انتظار ګاه ته راغلل. په دغه وخت مونږ بهر پیړې ته ولاړ و، چې سپینې کرولا څخه دوې راکوز شول، او پورته راوختل، ما سره څنګ ته د شیخ جلال الدین یو شاګرد هم ولاړ و، کله چې شیخان رانږدې شو نو دا ور وړاندې شو او دواړه یې تالاشي کړل، که څه هم ددې ملګري مخ پټ و ،خو شیخ دومره ذهین او زیرکه و چې خپل شاګرد یې وپیژانده ، په مېنه یې ورغږ کړ : ماشاء الله فلانکیه څنګه یې ؟

په لومړیوکې تمکین نا اشنا نظام او مظبوط اصول و ، چې ټولو مشرانو او کشرانو ته یو ډول و ، او هیڅ مشر هم په دې نه خفه کیده چې د هغه اصولو لاندې به کله راتللو نو خوشالیدل به ، چې له هغې یو هم په ځېنو ساحو کې د تالاشۍ اصول و .

بیا یې مونږ سره روغبړ وکړ، دننه لاړو، ملګرو ورته چای راوړ،د شیخ مجاهد خوله بیخي له خندا ډکه وه، خو شیخ جلال الدین دغه ورځو کې یوه پیچیده قضا څخه ایله فارغ شوی و، ځکه په سر یې درد و. خو کله چې خبر شو چې دوره خو دلته نه فارغیږي ،نو سخت خفه شو چې مونږ ځای خطا کړی، خو دلته راتګ له امله یې آخري دیدن زمونږ په مقدر و، ملګرو سره یو ساعت کیناست او بیا یې وعده وکړه چې ان شاء الله ستاسې دورې فراغت مراسمو ته به درځم او بیا رخصت شو.

زمونږ څخه چې لاندې تللی و ، هلته یې شیخ منصور او شیخ ابو عمر سره هم آخري ملاقات کړی و، د راتلونکي جمعې کاروانه یې سره تقسیم کړي و، شیخان دواړه کور ته په لار وو، چې اسدخیلو پل سره یې عباس قاري صاحب ولید، هغه له کوټ څخه د شیخ صیب ملاقات او د اداري راپور ورکولو ته راغلی و، شیخ صیب خپل ملګري اسامه ته وویل چې ته کوز شه او عباس قاري صیب یې ځان سره موټر کې کیناوه، بیا هماغه وه چې مازیګر ناوخته مو یو درونـد غږ تر غوږه شو، خو لا هم مونږ خبر نه و، ماخستن ناوخته خبر شو چې پدغه ډرون برید کې شیخان صاحبان د خپلو دریو ملګرو په شمول د ویشتل شوي دي . تقبلهم الله. دا نو زمونږ د ژوند تر ټولو ترخه شپه وه، مونږ لا هم په تردد کې و ، چې شاید یو خو به ژوندی وي، شپه بیخي اوږده شوه، چې کله سهار شو، د معسکر وخت مو هم پوره و، ټول ملګري د تاسیسي لپاره خروې ته روان شو، چې په سور کمر کې بلال استاذ ولاړ و، مونږ یې له نورو ملګرو راجدا کړو، او کلکه غاړه یې راکړه، له سترګو یې اوښکې روانې وې نو مونږ هم پوهه شو چې نور دې خبره کې د شک او تردد مجال نشته، خبره یقیني ده....

بلال استاذ پورته د شیخ منصور کور ته وخیژولو، هلته شیخ عبد الحسیب هم ناست و، او د نیابت یې اوله ورځ وه، مونږ ته یې زیاته تسلي راکړه، او شیخ صیب جلال الدین یې خپل استاذ وباله خو کله چې مونږ د هغه په خبرو خپل ډاډ ترلاسه کړ نو بیا د هغه اوښکې بې اختیاره روانې شوې... او دا الفاظ یې زما اوس هم په یاد دي، ویل یې: شاید چې بیا د شیخ جلال په شان عالم هیچرې ونه وینم!

بیا د دواړو شیخانو کورونو ته لاړو، زیات ملګري ډاډ او تسلي ته راتلل، شیخ منصور، عمر کاروان، سیف الاسلام مولوي صیب، طاهر مولوي صیب په شمول زیات ملګري راتلل او هر یو خپله برخه ډاډ ګیرنه راکوله. بیا د شیخانو قبرونو ته لاړو، پنځه قبرونه په قطار و، د شیخ مجاهد، شیخ جلال الدین، قاري عباس، نور خان او زید د ټولو قبرونه د سنت طریقې بیخي موافق جوړ و، د خپلو خپلوانو څخه لرې دهجرت په دیار کې د یو خړ غره په ډډه کې خښ شول. تقبلهم الله أجمعین.

د خالد (ضیاء الاسلام) هجرت:

د شیخانو شهادت څخه لږه موده وروسته د شیخ صیب کشر ورور چې خپل نوم یې ضیاء الاسلام او شفري نوم یې خالد و، هجرت وکړ، ضیاء الاسلام چې د قرآن کریم جېد قاري و، او د مکتب ترځنګ یې درې درجې دیني سبقونه هم ویلي و. د ماشومتوب راهیسې د غیرتي خوی خاوند و، دار الاسلام ته یې هجرت وکړ، دلته د تاسیسي دورې څخه وروسته د خلافت جامعه کې یې خپلو سبقونو ته دوام ورکړ، او ماسپښین یې د یوې حلقې استاذي هم کوله، خو لږ وروسته قاري خالد هم خطونو او سنګرونو ته مخه کړه، او استشهادي کتیبه کې یې نوم لیکنه وکړه. او د مسؤول قاري محسن لخوا خطونو ته ولیږل شو، هماغه وه چې ګورګورۍ خطونو او رباطونو پورې یې ځان هر سنګر ته ورساوه ، یوه ورځ چې وحشي امریکایانو او افغاني مرتدینو د فضا او ځمکې له لارې د ګورګورۍ په تمکین برید وکړ، دې بل طرف د خلافت انغماسیانو هم د الله د رضا او اسلامي نظام ساتنې په پار ځانونه چمتو کړل، مجاهدینو انغماسۍ لپاره نومونه لیکل، د هغه ملګرو مسؤول ډاکټر بلال راته کیسه کوله چې خالد د دوه نورو ملګرو سره یوځای راغی او راته یې وویل چې زمونږ نومونه هم انغماسیانو کې ولیکه، ما ورته کړه چې تاسې درې واړو سترګو نظرونه کمزوري دي، چشمې مو اچولي دي، نو تاسې باید دفاع لپاره وروستي صفونو کې نومونه ولیکئ، وایي خالد راته بد بد وکتل او ویې ویل چې دفاع لپاره مو بوځې نو مونږ بیخي تا سره نه ځو، لاړل او د کتیبة الفتح مسؤول قاري سعید سره یې خبره وکړه او هغه هم د دوی شوق او جذبې قدر کولو له امله په لمړیو انغماسیانو کې د دوی نومونه ولیکل، او بیا هماغه وه چې د نورو ملګرو سره دوی هم تر ټولو مخکې خپلو پوستو ته ځانونه ورسول، خو متاسفانه چې پوستې ته داخلیدو وروسته د یو مرتد لخوا د خالد په لور ګرنیټ راوغورځول شو، چې دده په خیټه کې چرې لاړې او زخمي شو. پوسته فتحه شوه، مرتدین الله عزوجل ذلیله کړل، او تر څلویښتو زیات مرداران هم شوي وو، مجاهدینو حمدونه ادا کړل او بیا یې زخمي خالد راواخستو، لوړې مینې د لارې یې اوغز ته راوړ، چې دلته یې وکتلو نو د ګرنیټ چرې یې نس ته داخلې شوې وې، او کولمې یې ورته سورۍ کړې وې، د اوغز ډاکټرانو که څه هم ددې څخه مخکې د کولمو عملیات (آپریشن) نه و کړی، خو دا یې لمړی عملیات (آپریشن) و، او کامیاب شو، مونږ هم ورغلو، ومو کتل، سخت راته خوشحاله شو. د هغه د سفر او حضر ملګري اسد الله بدخشاني تقبله الله او ضیاء الله کنړي تقبله الله ورسره په خدمت موظف و، چې زمونږ حضور ته یې هیڅ اړتیا نه درلوده، او د ډاکټرانو لخوا یې د صحت ډاډ راکړل شو، او د طبي اصولو موافق یې مونږ رخصت کړو. د زخم په حالت کې هم خالد د الله عزوجل ذکر کاوه، بیا څو ورځې وروسته یې آپریشن بیرته شکیدلی و، او بیا یې ورته عملیات کړي وو، چې دغه وخت مونږ په یو سفر و، کله چې بیرته راوګرځیدو او دا اراده مو درلوده چې اوغز ته یې پوښتنې ته ورشو، په لار کې خبر شو چې هغه شهید شوی دی او خښ کړای شوی هم دی. بیا څه موده وروسته مونږ اوغز ته لاړو، له یو بل څخه مو ډیره دده د قبر پوښتنه وکړه، خو چا چې خښ کړی و، هغوی مو پیدا نه کړل، او تر ننه ددغه ګلالي خالد قبر لا درکه دی. تقبله الله.

هو! دا و هغه درې ستوري چې د خراسان پر افق وپړقیدل ، وځلیدل ، دومره رڼا او ځلا یې وشیندله چې د ستر هدف په لور د تللې لار ټول تیاره ګوټونه یې د خپلې هم رکابه قافلې لپاره روښانه کړل ، د ېوې میړنۍ مور په غیږ کې پالل شوي دې دریو ورونو د تاریخ بابونه په خپلو وینو رنګین کړل تقبلهم الله ، د شیخ جلال الدین او ورسره په شهیدو شویو ورونو په علمیت ، اخلاقو ، کارنامو او حماسو کتابونه لیکل کیږي ، هر یو ملګري سره یې په هره برخه کې ځانګړې خاطرې او کیسې دي خو د مجلې ددې برخې له برداشته بهر دي موږ به یوازې د شیخ جلال الدین تقبله الله په اړه دده د یو بل ملګري مجاهد شیخ څو خاطرې تاسې سره شریکې کړو :
[فضل الکریم المتعال]

[في ذکر بعض فضائل الشیخ جلال]

دشیخ جلال الدین تقبله الله سره زما ناسته او ولاړه صرف د دین په وجه منځ ته راغلې وه ، په دی کې بل هیڅ کوم سبب داخل نه و، شیخ تقبله الله د خایسته اخلاقو سره سره د ډیرې قوي او راسخې حافظې خاوند وو، په دې باب کې پرې الله لامتناهي پیرزوینه کړې وه ، دقران او حدیثو سره ، سره یې د عربي قواعدو هم راسخ علم درلوده ، یادمې شي چې کله ما دتقلید په رد کتاب

ولیکه ،نو جناب شیخ تقبله الله ته می دتقریظ د پاره ورکړ ، شیخ چی ماته ددې ثومره خوښي ښکاره کړه اوس مې هم د هغه هاغه کلمات یاد دي، چې دا د شیخ تقبله الله له کریمه عاداتو څخه وو چې که کوم ملګري کې به ثومره هم علمي کمزوري وه، نو کوشش به یی دا و چې د هغه حوصله افزایي وکړي او هغه ته هغه داد ورکړي چی دهغې په وجه د هغه د مطلوب کار سره شوق او دلچسپي نوره هم زیاته شي، شیخ تقبله الله سمدستي یو کاغذ ته لاس وروړد کړ، قلم یې له جیب څخه راوویسته او لیکل یې شروع کړل ، زما ګمان وو دوه دري کرښې تقریظ به په پښتو ژبه کې ولیکي، خو چې کله له لیکلو څخه فارغ شو او ماته یې ویل دا زما هغه اظهارات دي، چې ستا د کتاب متعلق مې ولیکل، ما چې کله خط ته وکتل نو د کاغذ دواړه مخه یې ډک کړي وو او لیکل یې هم په عربي ژبه کړي وو، عربي لیکل اسان هم نه دي او بیا داسې عربي سبحان الله چی ماثومره خلقو ته ښودلې هغوی اول داخبره کړی چی دا لیکل کوم عرب عالم کړي دي، عجم او داسې لیکل!!

ځکه په یو ځل مسلسل لیکل بغیر له دې چې نظر ثانی پری وشي او هغې کې دې صرفي او نحوي څه غلطۍ نه وي، دا یقیناً ګران کار دی ، شیخ رحمه الله سره زموږ د تعلق له جوړیدو لږ وروسته هغه هجرت وکړ،او د اسلامي دولت خراسان ولایت ته راغی، کله چې دهغه صوتي بیانات او مرئی اصدارات نشر شول ،نو ددین دشمنان ډیر وردیدل ، تا به ویل چی ګویا دپیښور زړه له سینې څخه وتلي دی ، موحدین مسلمانان د شیخ تقبله الله په دې کار خوشحال وو، خو هغه خلق چې د ای ایس ای د ادارو طرف دار وو ، هغوئ نو لولپه شول ، ځکه د شیخ تقبله الله تقوی، صداقت او د باعمله علم قیصی او ثبوتونه ټولو ته رسیدلي وو، د هغه په هجرت او خلافت سره په بیعت کولو هغو خلقو ته هم د خلافت دحقانیت جانب ښکاره شو چې هغوئ د بلاعمه درباري ملایانو او دا مدني شیخانو او د مرتدو حکامو په شیطاني وسوسو څخه په شک او تردد کې واقع شوي وو ﴿لِّيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَن بَيِّنَةٍ ۗ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (ژباړه) تر څو هلاک کېدونکي له ښکاره دلیل سره هلاک شي او څوک چې ژوندی پاتي کېدونکي دي، هغه له روښانه دلیل سره ژوندي پاتې شي. په باوري ډول الله اورېدونکی او پوهېدونکی دی.

شیخ تقبله الله له کریمه عاداتو څخه داهم وه چې هغه به کوشش کولو چې هر ملګری د خیر په کار کی استعمال شي ،چې دا یقناً هغه کامله خیرخواهي ده ،چې الله تبارک وتعالی د انسانانو ترمنځه په هغوئ فرض ګرځولې ده ، شیخ تقبله الله دمخکې نه هم جهاد سره بی حده محبت وو او څو ځله یې د امریکایانو او نورو مرتدینو خلاف د موحدینو امیرانو په قیادت کی سنګرونو کی وخت تیر کړی وو، خو د هغه د درسونو یو مهم هدف هم دا وو، چې اسلامي امت اتفاق او یو والي طرف ته وهڅوي، نو د خلافت د اعلان څخه مخکې به یې د خلافت متعلق بیانونو کې د هغې یادونه کوله ، نو کله چې خلافت اعلان شو او په دې مطمئن شو چې دا د کوم کافر او یا مرتد نظام سره اړیکې نه لري، نو ددې طرف یی دعوت شروع کړ او ددې د حقانیت دلایل به یې مجالسو کی بیانول ،تر دې چې د لشکر خبیثه چې د ای ایس ای اداره ده، د هغوئ له طرفه شیخ تقبله الله د نیولو او اسیر کولو خسیس ناکام او مذموم کوششونه شروع شول ، شیخ تقبله الله ، الله تبارک وتعالی په خپل خاص فضل د دوئ له توطیو وساته او دشمنان یی الله رب کریم خائبین ،خاسرین وګرځول ، ماته رایاد شول کله چی زما والد ګرامي تقبله الله د خراسان ولایت ته هجرت وکړ او د خراسان د والي جناب حافظ سعید خان تقبله الله سره یې بیعت وکړ دا هغه زمانه ده چې ماته الله عزوجل تر دې دمه دهجرت توفیق نه وو راکړی ، ماته مې والد تقبله الله ټوله قیصه وکړه د هجرت په دغه زمانه کې چې د هغه د شیخ جلال الدین تقبله الله سره ملاقات شوی و، هغه راته پلار داسې بیانوي: زه یو مسجد کې ناست وم، ډیری نور مجاهدین هم وو چا راته وویل دلته نږدې د شیخ جلال الدین کور دی، په همدې خبرو کې وو، چې شیخ تقبله الله نوراني څیره مسجد ته رادننه شو، خو چې کله یې دخلقو ترمنځ په ماسترګی ولګیدی، نو بې حده زیات د خوشحالی اظهار یې وکړ او په غیږ کې یې کلک ونیولم او ډیر عجیب ، عجیب کلمات یې زما په مدح کې له خولې مبارکی څخه راووتل ، پلار مې ویل چې : بیا کله زه د جناب حافظ سعید خان تقبله الله په امر بیرته راستنیدم ، نو شیخ تقبله الله راسره بیا مخامخ شو او د الله په امانی په وخت کی یې راسره ښکلی صحبت وکړ او بیا یې جیب ته لاس کړ او پنځه زره ۵۰۰ کالدارې را وویستې ماته یې راکړی ، چې دا به دې زوئ ته ورکړې او ورته به ووایي چې که د هجرت کولو خرچه درسره نه وي، نو په دې د لارې خرچه کیږي، دلته علماؤ ته ضرورت دی او هجرت فرض شوی دی ، فوراً هجرت وکړه او راشه ، ځکه مجاهدین د شرعي احکامو زده کړو ته حاجت لري او دا د اهل حقو علماؤ فرض جوړیږي، چې د حق دعوت او خدمت وکړي والد صیب مې ویل: چې کله زه راروان شوم ،نو د ډیر مزل د کولو نه وروسته راپسې شاته یو مجاهد اوازونه کول او رامنډې یې وهلې ،مونږ ودریدو چی دا به څوک وي او څه به وایي چې کله مونږ ته راورسیده راغی نو هغه د شیخ تقبله الله د ملګرو څخه یو مجاهد وو لاس کی یې خط نیولی وو، خط یی راکړ او راته یې وویل چی شیخ تقبله الله وایي چې دا خط به دې هم زوئ ته ورکړې والد تقبله الله مې ویل : چی ما کله خط خلاص کړ، نو خط کې یې د اسلامي خلافت د حقانیت او ددې د مخالفینو د ردت مختصر،مختصر دلایل او بیا یې ماته د هجرت کولو په تاکید سره لیکل کړی وو، والد صاحب مې راته وویل :چې په دیر تاکید یې له تانه دهجرت کولو مطالبه کړې وه او ستا د ضرورت یې یادونه یي کړې وه، خو چونکه لاری ډیرې خطري وی، د افغان مرتدینو بې شماره پوستې او د وطني طالبانو هغه غلچکی چیک پاینونه چې د پاکستان په امر یې ځای پر ځای ددې د پاره اچولي وو چې څوک د اسلامي خلافت لیکو ته ورنه شي او یا هم له هغه ځایه بل طرف نقل نه شي، نو د ملګرو په مشوره مونږ دغه خط هلته د یو ګټ څخه لاندې کیخوده ،ددې یرې څخه چې که دا چرته د تالاشۍ په وخت کی رابښکاره شي، نو الله مه کړه زما اود ملګرو د خطر سبب نه شي، نو په دې مو فیصله راغله چې دغه لیک کې چې کوم مقصود دی ، دابه ورته زه په خوله ووایم اوس عذر دی، دا ورته نه شو وړلی بس په همدی مو د ملګرو سره مشوره راغله او خط مو هلته د ګټ لاندی کیخوده او راروان شو .... نو دا د شیخ متعلق د خیر خواهۍ او د حق طرف د دعوت او جهاد سره د مینې ، محبت او شوق څو کلمې وی چی تاسو ته مو ذکر کړې.

بیا د غیرت او بیا د ننگ ورځې دي
ځوانانو پاڅئ چې د جنگ ورځې دي

بیا مو توحید، ایمان خطر سره مخ
بیا د پاڅون، بیا د غورځنگ ورځې دي

جگړه راغلې ده د ښار کوڅو ته
دي مشرکین په وینو رنگ، ورځې دي

بیا د نړۍ کفر اشر کړی دی
د موټر بم د درانه کړنگ ورځې دي

هله را واخله د بابا توره دې
همدا موقع ده ورک کړه زنگ، ورځې دي

حورو ته ورم ډالۍ پرهر سینه مې
په مونږ یې دغه د قلنگ ورځې دي

د سیرت درسونو ته پوځي کتنه !

۷

په مدینه کې د قوت او زور د بنسټونو له پیاوړي کولو وروسته!

د مسجد له جوړولو وروسته نبي صلی الله علیه وسلم د ټولنې د لومړي مشکل د حل لپاره تیزي وکړه، چې هغه کورني جنګونه و، هغه جنګونه چې سلګونه کاله یې دوام درلود، قبائل یې ټوټه ټوټه کړي وو، ګل ګل ځوانان یې خوړلي وو، او دې جنګونو یهودو ته موقع ورکړې وه چې د عرب ټاپو وزمې په دغې مزیدارې ځمکې پښې ټینګې کړي، نبي صلی الله علیه وسلم د دواړو قبیلو له منځه د کینې د ریښو لپاره کوښښ پیل کړ، او د مسلمانانو ترمنځ یې د ورورۍ تړون وکړ.

ابن اسحاق فرمایي: رسول الله صلی الله علیه وسلم د خپلو ملګرو ترمنځ د انصارو او مهاجرینو ترمنځ د ورورۍ تړون وکړ، د الله لپاره وروري وکړي، دوه دوه وروڼه شئ.

په دې کار انصار ډیر زیات خوشاله شول، هغه قدم چې دوی پکې د خپل امید پوره کېدل ولېدل، دا هغه سوله وه چې یثرب ترې سلګونه کلونه بې برخې و، مهاجرین هم خوښ شول ځکه چې د ورورۍ نتیجه دا شوه چې د خپلو انصارو وروڼو په غېږ کې ووسیدل او هغوی ورسره د سخت فقر او نورو مشکلاتو د کمولو او ختمولو په برخه کومک او مرسته کوله، هغه چې مهاجرین ورسره د خپل اصلي وطن څخه د هجرت کولو وروسته مخ شوي و، او هلته یې خپل ټول مالونه پرېښي و چې قریشو ټول واخیستل.

یوه نا آشنا واقعه چې د ستاینې څخه یې کلمات ناتوانه دي، د سعد بن الربیع او عبدالرحمن بن عوف ورورلي وه، سعد بن الربیع، عبدالرحمن بن عوف ته نیم مال وړاندې کوي او بیا ورته وایي:

زه په انصارو کې د ډیر مال خاوند یم، مال دوه برخې کوم، او دوه ښځې مې دي، ویې ګوره هر یوه چې دې خوښه شوه ماته یې نوم واخله، زه یې طلاقوم چې عدت یې تېر شو واده ورسره وکړه.

عبدالرحمن بن عوف رضي الله عنه ورته وویل: الله دې ستا په أهل او مال کې برکت واچوي... بازار مو چیرته دی، د بني قینقاع بازار یې ورته وښود او هغه رضي الله عنه په کې تجارت پیل کړ.

نبي صلی الله علیه وسلم په دې کار سره یو بریالی قدم پورته کړ، تر څو ټولنه په مضبوطو ستنو ودریږي، له دې قدم څخه دعوت په پوځي برخه کې ډیره لویه ګټه واخیسته، د اوس او خزرج قحطاني قبائل به وخت په لویو کورنیو جنګونو کې تیراوه چې په جزیرة العرب کې ټولو ته معلوم و، له دغو جنګونو یهودو ګټه اخیسته تر څو په سیمه خپل واک ټینګ کړي.

خو مدینې ته د نبي صلی الله علیه وسلم له ننوتلو وروسته همدوی اساسي پوځي قوت و چې د اسلام پرې په جزیرة العرب کې د توحېد د خپرېدو په برخه کې اعتماد و.

نور مشکلات هم و چې نبي صلی الله علیه وسلم یې باید هرو مرو حل کړي، دا مشکلات په مدینه کې د غیر مسلمو اوسېدل و، یهود دلته اوسېدل او هغوی درې قبیلې وې:

د بني قینقاع قبیله
د بني النضیر قبیله
د بني قریظه قبیله

او د مدینې منورې په شمال کې د یهودو یو لوی شمېر پروت و چې هغه د خیبر یهود و.

نبي صلی الله علیه وسلم د دې کار سره داسې چلند غوښت چې د مسلمانانو مصلحت پکې وي او په دغه وخت کې اسلامي دولت جوړ شي.

نبي صلی الله علیه وسلم تر دې مهاله د دوی په خلاف کوم دریځ نه و نیولی، نه یې اسلام ته په داخلېدو مجبور کړي و، بلکې د اسلامي دولت او یهودو ترمنځ تړون وشو او د تړون محتوا په لاندې ډول وه:

- په ګډه له مدینې دفاع کول
- په یو بل تجاوز نه کول او ښه ګاونډیتوب
- د عقیدې آزادي

په نبوي هجرت د شپږ میاشتو له تېریدو وروسته مدینه د اسلام حقیقي مرکز وګرځېد، نافذیدونکې خبره او غالب واک په کې د مسلمانانو و، دا هغه څه و چې قریشو ترې ډار درلود او په ټول توان یې هڅه وکړه چې مسلمانان له هجرت کولو څخه منع کړي، مګر وخت تېر و او دوی اوس درک کوله چې مخې ته یې خطر را روان دی.

په نبي صلی الله علیه وسلم شرعي قوانین رانازلېدل

لومړی د وسلې د پورته کولو اجازه وشوه د اسلام د دښمنانو په خلاف، په داسې حال کې چې له هجرت څخه وړاندې د مسلمانانو لپاره د جنګ کولو اجازه نه وه، د جهاد فرضیت په لاندې څلورو مرحلو کې شوی دی:

لومړۍ مرحله:

مسلمانان په مکه کې وو د نبي صلی الله علیه وسلم نه یې وغوښتل چې د جنګ کولو اجازه ورته وکړي، هغه ورته ځواب ورکولو: "صبر وکړئ ماته په جنګ کولو امر نه دی شوی"

دوهمه مرحله:

الله تعالی فرمايي: {أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقْٰتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ} ژباړه: «هغو کسانو ته (د جګړې) اجازه ورکړه شوه چې پر خلاف يې په جګړه لاس پوري کيږي، ځکه چې هغوی مظلومان دي؛ او الله په يقيني ډول د هغوی د ملاتړ وس لري.» په تفسير د الوسي کې دي چې أبو عمرو، أبوبکر او يعقوب "يقاتلون" د مبني للفاعل په صيغه ولوست، يعنې دوی غواړي چې په راتلونکې کې د مشرکينو سره جګړه وکړي، په دې باندې حرص کوي، (بأنهم ظلموا) نه مراد دا دی يعنې په سبب ددې چې پر دوی ظلم شوی دی.

که فکر وکړې، د اسلامي دولت حال او د اسلامي پوخ وضعيت ته کتو د قتال حکم په تدريجي ډول راغلی، خو کله چې د دولت ستنې پياوړې شوې او زور يې يو څه پيدا کړ دريمې مرحلې ته لاړل.

دريمه مرحله:

په دې مرحله کې د هغه چاسره جنګ واجب و، څوک چې د مسلمانانو سره جنګيږي، الله تعالی فرمايي: {وَقَٰتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَٰتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوٓا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ} ژباړه: «او تاسې د الله په لار کې له هغو کسانو سره وجنګيږئ، چې ستاسې سره جنګيږي، خو تيری مه کوئ چې الله تيری کوونکی نه خوښوي.»

له دې وروسته وروستی مرحله راغله چې د ټولو کفارو سره په کې د جنګ اعلان و.

څلورمه مرحله:

الله تعالی فرمايي: {وَقَٰتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَآفَّةً كَمَا يُقَٰتِلُونَكُمْ كَآفَّةً وَاعْلَمُوٓا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ} ژباړه: « له مشرکانو سره وجنګيږئ، لکه څنګه چې هغوی ټول يو ځای ستاسې سره جنګيږي. او وپوهيږئ چې الله د پرهېزګارانو ملګری دی.»

بيا د جهاد، قتال، د منافقينو سره د سختۍ باره کې آيتونه راغلل، د جنګ د اجازې سره سم نبي صلی الله عليه وسلم د صحابه وو په روزنه پيل وکړ، د جګړې چلونه يې ورته وښودل او له هغوی سره يې په تمرينونو، جګړو، او نمايشونو کې ګډون وکړ.

په دې موده کې د يهودو په وسه کې و چې د دوی او د نبي صلی الله عليه وسلم ترمنځ د شوي تړون په پايله کې خوشاله ژوند وکړي، په خپلو عقيدو، نفسونو او مالونو ډاډه وو، دا د دوی لپاره غوره وه چې همداسې مخته تللي وای، مګر د دوی په نفسونو کې جرړې ويستونکې طبيعي خويونه دوی دې ته پرېنښودل، بلکې د مشکلاتو په جوړولو او د مسلمانانو ترمنځ د فتنې په خپرولو يې پيل وکړ.

د يهودو کينه او غم هغه وخت لا زيات شو چې دوی په بشپړ ډول پوه شول چې مدينې ته راغلی رسول ريښتونی محمد بن عبدالله القرشی دی، هماغه نبي چې وعده يې شوې وه، هماغه نبي چې په اړه يې د دوی په کتابونو کې ليکل شوي و، خو پرځای ددې چې ايمان راوړي؛ د دوی نفسونه له کينې او نفرت څخه ډک شول، ټول وسائل يې په کار واچول چې د دغه دعوت مخه ونيسي، کله به يې چلونه کول، کله به يې د مکې د قريشو سره کومک کاوه، کله به يې د منافقينو سره کومک کاوه، او کله به يې د مسلمانانو ترمنځ فتنې اچولې.

د دوی د دغه دوو لويو علماوو زړونه د نبي صلی الله عليه وسلم په تاکيد سره له پريشانۍ او غم څخه ډک شول. دا دواړه يو حيي بن أخطب نومېږي د مؤمنانو د مور صفيې رضي الله عنها پلار او د هغه ورور ياسر نومېدل.

ابن اسحاق فرمايي: ماته عبدالله بن أبي بکر بن محمد بن عمرو بن حزم دا خبره وکړه: هغه له صفيې رضي الله عنها څخه روايت کوي فرمايي: زه پلار او کاکا (ياسر) ته ډيره ګرانه وم، هيڅکله له دوی دواړو سره نه يم مخامخ شوې مګر غېږ کې به يې نيولم، کله چې رسول الله صلی الله عليه وسلم مدينې ته راغی او په بني عمرو بن عوف کې د قباء ځای کې استوګن شو، پلار او کاکا مې سهار ووتل او ماښام ته نږدې راغلل.

هغه فرمايي: دوه ستړي، ستومانه و، مات رامات او نور يې مزل نه شو کړای.

هغه فرمايي: نو زه داسې په خوشالۍ ورغلم، لکه هر وخت به چې ورتلم، قسم په الله دواړو کې راته هيچا نظر ونکړ، سره د دې چې د غم نښې پرې ښکاريدې.

له کاکا مې واوريدل زما پلار ته يې ويل: آيا دا هماغه دی؟

پلار مې وويل: هو قسم په الله

کاکا مې وويل: آيا ته يې پيژنې او ثابتوی يې شې؟

پلار مې وويل: هو

کاکا مې وويل: نو په اړه يې څه دريځ لرې؟

پلار مې وويل: چې تر څو ژوندی يم دښمني به ورسره کوم.......!

دا خبره چې د سيرت په کتابونو کې راغلې له هغو مشهورو خبرو څخه ده چې د يهودو سخته دښمني له اسلام سره ترې معلومېږي، حافظ عراقي بيا وايي چې دا جمله منقطع ده د عبدالله بن أبی او صفيې ترمنځ.

جريان لري...

لکه ستوري چې په
شنه آسمان ځلیږي

لکه ستوري چې په شنه آسمان ځلیږي
خلافت به په دې ټول جهان ځلیږي

بیا سپین غر به د زمرو زلمو سنگر شي
تور بیرغ به په کې هغه شان ځلیږي

بیا به شرک او ارتداد له نړۍ ورک شي
بیا به هر لور ته دا سپین قرآن ځلیږي

څوک مرتد شول، څوک بې ننگه په کور ناست دي
خو ډگر کې لا ولاړ غازیان ځلیږي

له کشمیر تر اندلسه یو دولت وي
په اقصا مو تور بیرغ رپان ځلیږي

زندان مات وي، آزادي وي، خوشالي وي
ربه زړو کې مو دا یو ارمان ځلیږي